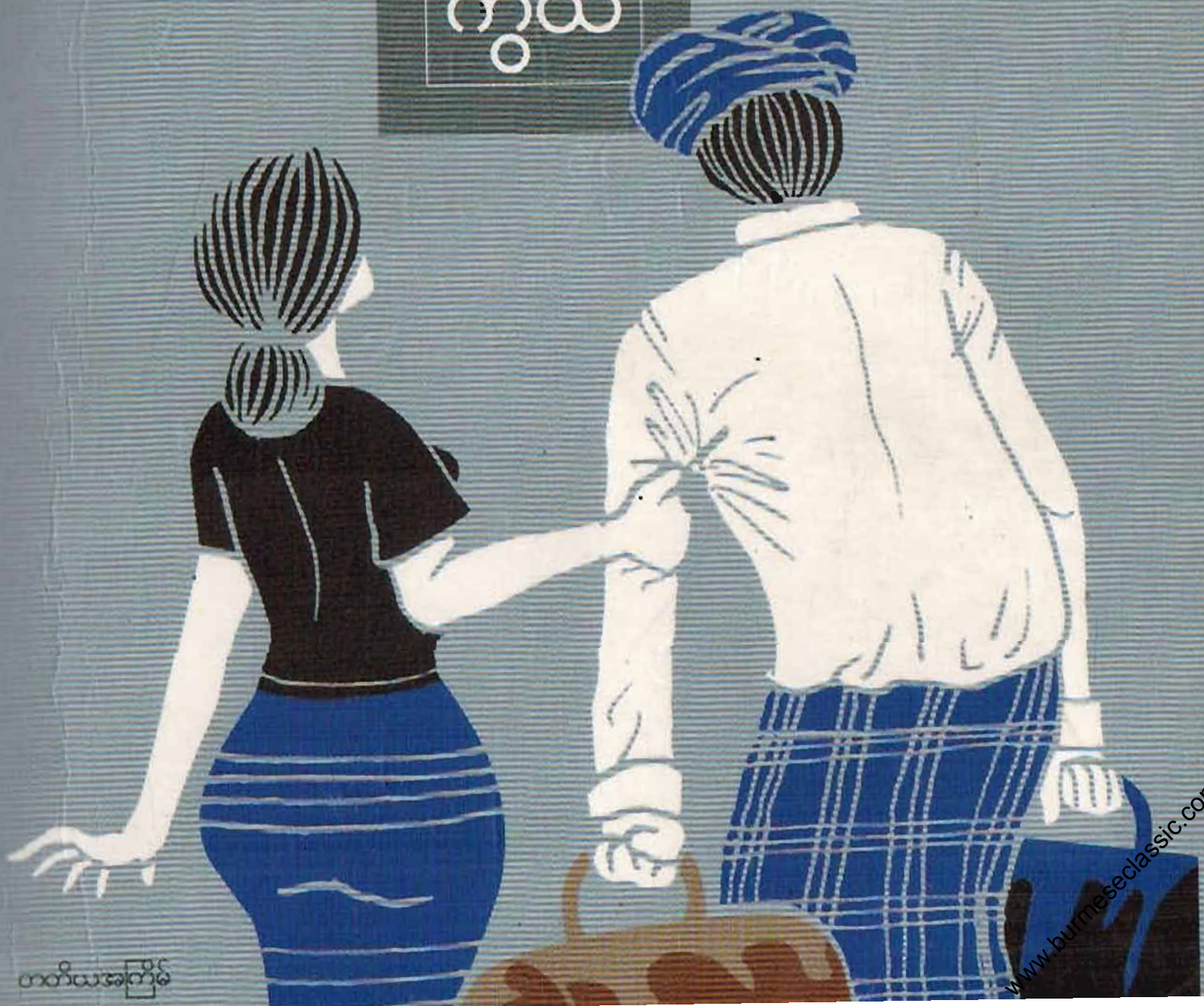

ပြောင်း

ရက်
စက်
ပါပေ
ကွယ်

BURMESE
CLASSIC
...COM

တတိယအကြိမ်

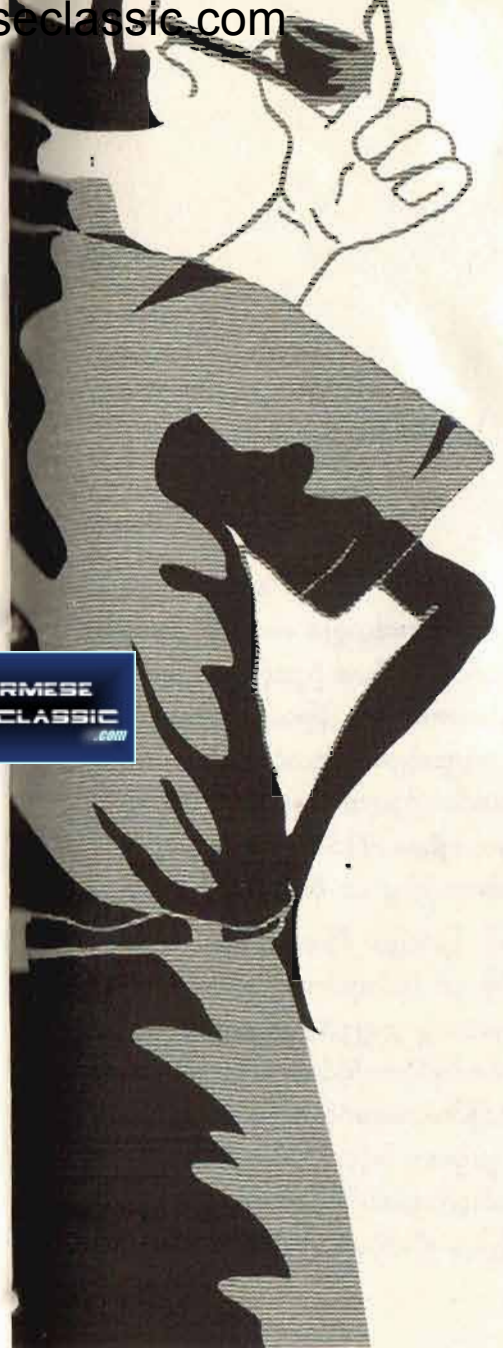
စာမူ မှပိုင် © ဒေါ်စန်းစန်းနု

ငါတို့စာပေမှတတ်ယအကြိမ်အပြစ် ၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသည်။
ရန်ကုန်မြို့ရှိ ငါတို့စာပေ ပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၇၀၇) တွင် အုပ်စု ၁၀၀၀ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။
များနာပုံကို လူမော်ဟန်က ပြုလုပ်သည်။

ယခု စာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားသည့်များမှ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို သော်လည်းကောင်း၊ အခန်းလိုက်
ကို သော်လည်းကောင်း တိုက်ရိုက်ဖြစ်စေ၊ သွယ်ဝိုက်၍ဖြစ်စေ တစ်ဆင့်ပြန်လည် ကူးယူ
ဖော်ပြခြင်းကို ခွင့်မပြု။ မူပိုင်ခွင့် ရရှိထားသူ သို့မဟုတ် ထုတ်ဝေသူထံမှ ခွင့်ပြုချက် ရမည့်
တစ်ဆင့်ဖော်ပြရန် အသိပေးအပ်သည်။

(စာအုပ်အညွှန်းရေးသားရန်အတွက် ခွင့်ပြုချက်စတင်ရန် မလိုပါ။)

တန်ဖိုး- ၃၀၀၀ ကျပ်

ဝမ်း
ရက်
စက်
ပါပေ
ခွယ်
www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁)

ညနေ (၃) နာရီ အချိန်၌ပင်လျှင် တပေါင်းနေ့သည် အလွန် ပူလျက် ရှိသေး၏။ နေပူလွန်းသောကြောင့် မပျင်းဘဲ မနေနိုင်ကြရှာသော ရှမ်းစုရွာသားတို့သည် အပျင်းထူခါ တုံးလုံးလှဲသူလှဲ၊ မှိန်းသူမှိန်း၊ အိပ်သူ အိပ်လျက် ရှိကြသဖြင့် ရှမ်းစုရွာကလေးမှာ တိတ်ဆိတ်လျက်ပင် ရှိသေး ၏။ ငွေခင်သည်လည်း အပျင်းထူရာမှ စိတ်ကိုတင်း၍ ထားပြီးလျှင် မကြာမီ မြို့မှ ပြန်လာတော့မည့် လင်တော်မောင်ရန်ရှင်းအား အမောပြေ ကျွေးရန်အတွက် ခေါင်းပြီး၊ ရေချိုး၊ သနပ်ခါးလူး အဝတ်အစားလဲခြင်း အစရှိသဖြင့် ဂိုက်ကို သလျက်ရှိလေ၏။

ရှမ်းစုရွာသည် မြောင်းမြ ဒီစကြိတ် ဝါးခယ်မမြို့ အပိုင်၊ ဝါးခယ်မမြို့မှ တောင်ဘက်သို့ ၁၃ မိုင်လောက်ဝေးသော အရပ်တွင် တည်ရှိလေသည်။ ရှမ်းစုရွာသူ ရွာသားများတို့သည် ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် မှစ၍ ဓားမဦးချ လယ်ပိုင်ယာပိုင်ရှင်ကလေးများ ဖြစ်ကြ၍ ချောင်ချောင် ချိုချို လူတမ်းစေ့ နေထိုင်စားသောက်နိုင်ခဲ့ကြသော်လည်း ယခုအခါတွင် လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း ၎င်းတို့၏ ဓားမဦးချ ခုတ်ထွင်ယူခဲ့ရရှာသော လယ် ယာကလေးများသည် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ပျက်ကုန်ကြ၏။ ရှေးအခါက မိသားတစ်စုပိုင်းပြီး လုပ်၍ရသမျှ စပါးတို့မှာ ထိုမိသား

တစ်စုသာ အကုန်ရကြ၏။ ယခုမှာမူကား မိမိတို့ ဘိုးဘွားများ ခါးမဦးချ ထွန်ခဲ့ရသော လယ်မြေများပေါ်တွင် မိမိတို့ မိသားတစ်စုကိုယ်တိုင် ကြွများ၊ နွားများနှင့် ရုန်း၍ လုပ်ခဲ့ရပါသော်ငြားလည်း မိမိတို့ လုပ်ရသမျှ သော စပါးကို မြင်ရုံသာ မြင်လိုက်ရသည်။ အချိန်တန်လျှင် ဗိုက်ပူပူ အသားမည်းမည်း ကိုရွှေချစ်တီးတို့နှင့် စိန်တဝင်းဝင်း မြတဝင်းဝင်း ဖြစ်နေသော ဗမာ မြေပိုင်ရှင်ကြီးများက ထိုစပါးများကို လာရောက်၍ သိမ်းယူသွားကြလေသည်။

နေရှင်စနစ်ကြီး၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပတ်လည်ပုံကို မကျွမ်းကျင်ရှာ သော ရွာသူရွာသားများကမူကား...

“ရတနာရှိရာ ရတနာ စုတာပါပဲကွာ”

“တို့ကိုက ကံမကောင်းပါဘူး”

“ဒီနှစ် လာဘ်ပေါ် ရာဟုစီးနေတာကိုး”

အစရှိသော စကားများဖြင့် သူတို့၏ ဒုက္ခကို သနားစဖွယ် ဖြေဖျောက်လျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုအထဲတွင် အပြစ်ရှာ၍ ကြိမ်းတတ် သော ‘ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း’ များလည်း ပေါ်ပေါက်လာသေး ၏။ ထိုလူကြီးလူကောင်းများကမူကား...

“ဗမာတွေ ဆင်းရဲမှာပေါ့၊ တယ်ပျင်းတာကိုး” ဟူ၍ လည်းကောင်း...

“အသုံးအစွဲကလည်း ကြီးတယ်ကွ” ဟူ၍လည်းကောင်း လျှာအရိုးမရှိတိုင်း လေလုံးထွားထွားကြီးထား၍ ပြောကြသေး၏။

လမ်းတွင် ရေဆန်မိလာသဖြင့် မြို့သို့ တက်သွားကြသော ရန်ရှင်းတို့လူစုသည် ရှမ်းစုရွာသို့ ညနေ (၅) နာရီလောက်မှ ရောက်လာ ကြ၏။ ရန်ရှင်းတို့လူစုသည် မြို့သို့ ကုန်ဝယ်ရန် သွားကြသည်ဖြစ်ရ ကား၊ ကုန်မှာလိုက်ကြသော ရွာသူရွာသားတို့သည် သူတို့လူတစ်စု မြို့မှ

ပြန်အလာကို လှေဆိပ်မှနေ၍ လည်တဆန်ဆန်နှင့် မျှော်လျက် ရှိကြသဖြင့် သမ္မန်ဆိုက်ခါနီးတွင် သူတစ်ခွန်း ငါတစ်ခွန်း မေးကြ၊ အော်ကြ၊ ဟစ်ကြ နှင့် ဆူညံနေတော့၏။ ငွေခင်လည်း သူ၏လင်တော်မောင် ရန်ရှင်းအား ဦးသာအေး၊ ဒေါ်ဖော့တို့၏ ရှင်ဖြူပဉ္စင်းခံသို့ သွားလျှင်ဝတ်ရန် ကြက်သွေး ရောင် ပိုးတွန့်လုံချည်တစ်ထည်နှင့် ပုံတော်ပိန်းတန်း ဖိနပ်တစ်ရုံကို မှာလိုက်သဖြင့် ထိုပစ္စည်းများ ပါ မပါကိုသာ အာရုံပြုလျက် ရှိလေ၏။ ငွေခင်သည် ဆံပင်ကို ကပိုကရိုထုံး၍ သနပ်ခါးရေကျဲကလေးကို လူးထားရာ ဝင်တော့မည့်နေရာတွင် များစွာ ပနာရလျက် ရှိလေသည်။ ရန်ရှင်းလည်း သူ့ဇနီးသည်ကို သတိလစ်ပြီး စိုက်ကြည့်နေရာ ငွေခင်က လှမ်း၍...

“ကိုရန်ရှင်း ကျွန်မမှာတာတွေ အကုန်ပါရဲ့လား” ဟု မေးတော့မှ သတိရကာ ပါလာသည့်အကြောင်းကို ပြန်၍ ပြောရလေ သည်။

လှေဆိပ်တံတားတွင် သမ္မန်ကပ်၍ ကြီးချည်နေစဉ် မြို့ဘက်မှ ရွာဘက်ဆီသို့ အပြင်းမောင်းလာနေသော ဂျန်ဆင်ခေါ် နှစ်ယောက်စီး မော်တော်ဘုတ်ကလေး တစ်စင်း၏ စက်သံကို ကြားရလေသည်။ သမ္မန် ထဲမှ လူများသည် မိမိတို့၏ ပစ္စည်းများကို အသီးသီးဆွဲကိုင်၍ သမ္မန် ပေါ်မှ တံတားပေါ် ဆင်းလျက်ရှိကြစဉ် အဆိုပါ မော်တော်ဘုတ်လည်း ထိုဆိပ်သို့ဝင်၍ ဆိုက်လေ၏။

မော်တော်ဘုတ်ထဲတွင် ဘောင်းဘီတို့နှင့် သလေဇာဝတ်ထား ကြသော ဗမာနှစ်ယောက် ပါလာကြသည်။ တစ်ယောက်မှာ အသက် ၂၅ နှစ်လောက်ရှိ၍ တစ်ယောက်မှာ ၃၅ နှစ်ခန့် ရှိပြီဟူ၍ ခန့်မှန်းရသည်။ ၎င်းတို့နှင့်အတူတူ နှစ်လုံးပြူးသေနတ် ၂ လက်နှင့် အရက်သေတ္တာ တစ်လုံးလည်း ပါလာကြသေး၏။

၂၅ နှစ်အရွယ် မောင်စိန်ဦးသည် အမိအဘများ အနိစ္စရောက်ပြီးနောက် လယ်ဧက တစ်ထောင်ကျော်လောက် အမွေရလိုက်ရာ ဝါးခယ်မြို့တွင် သူဌေးကလေးဟူသော အမည်ကိုခံယူ၍ သူ့ပစ္စည်း၏ တန်ခိုးဖြင့် လောကကြီး၏ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း မှန်သမျှကို တတ်နိုင်သရွေ့ ကြိုးစားကာ ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ သမဏေန သမနော၊ ဂေါနေန ဂေါနော ဟူသောစကားအတိုင်း မောင်စိန်ဦးသည် မိမိ၏ စိတ်တူသဘောတူ လူကိုသာ ရှာကြံ၍ ပေါင်းမည်ဖြစ်ရာ ၎င်းနှင့် အတူတူပါလာသော ၃၅ နှစ်အရွယ်ရှိ ဒုတိယတန်း အမိန့်တော်ရရှေ့နေ ကိုဘဝင်းသည်လည်း သည်ပုတ်ထဲက သည်ပင် ဖြစ်တော့၏။ ကိုဘဝင်းသည် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းဖြစ်ပြီး အသားအရေမှာ ဖြူ၍ နီစပ်စပ်နေလေသည်။ သူ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် မြင့်မား၍ အဖျားတွင် ပွယောင်းယောင်းရှိသော နှာခေါင်းသည် အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ လာမည့်အကြောင်းကို ကြိုတင်၍ အကြောင်းကြားထားသည် ဖြစ်ရကား၊ မော်တော်ဘုတ်သံကို ကြားရကတည်းက ရှမ်းစုရွာသူကြီးသည် တပည့်နှစ်ဦးနှင့် လှေဆိပ်တွင် ဆင်း၍ စောင့်နေလေသည်။ မောင်စိန်ဦးတွင် လယ်ဧက ၃၀၀ လောက် ရှမ်းစုရွာဘက်တွင် ရှိရာ ရုံးပိတ်ရက်များတွင် သူဌေးကလေးနှင့် အမိန့်တော်ရ ရှေ့နေတို့သည် မရှိနှမ်းပါးသော တောသူကလေးများကိုလည်း ခြေတော်တင်ရင်း၊ အပြင်းပြေ အမဲလည်လိုက်ရင်း၊ အရက်သောက်၍ စိတ်ရှိတိုင်းလည်း ပျော်ရင်း ဆိုသလို ရှမ်းစုရွာနားသို့ မကြာခဏ လာကြလေသည်။ မော်တော်ဘုတ်ဆိုက်၍ တံတားပေါ်သို့ တက်မိကတည်းက အမိန့်တော်ရ၏ မျက်စိသည် ဝင်လှမည့် နေရောင်တွင် ပဏာရနေသော ငွေခင်၏ ရူပါရုံပေါ်တွင် ခံတွင်းတွေ့လျက်ရှိသဖြင့် အောင့်၍ မထားနိုင်တော့ဘဲ...

“ဟေ့ မောင်စိန်ဦး (ငွေခင်ဘက်သို့ မျက်စပစ်ပြု၍) ဒီဟာကလေးဟာ ဘယ်သူလဲကွ၊ ငါ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးပါလား”

ဟု အင်္ဂလိပ်လို လှမ်းမေးလိုက်၏။

“အို... ဒီရွာကပါပဲ”

ဟု ပြန်ဖြေ၍ စကားစ ဖြတ်လိုက်ပြီးလျှင် သူကြီးနှင့် အတူတူသူကြီး၏ အိမ်ဘက်ဆီသို့ ထွက်သွားကြ၏။ ကိုဘဝင်းလည်း ငယ်စဉ်ကပင် ဣန္ဒြေ စောင့်ထိန်းရသည်ဟူသော စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ခဲ့သူတစ်ဦးမဟုတ်ရကား တော်တော်အလှမ်းဝေးသည်အထိ ငွေခင်ကို ၃၊ ၄ ကြိမ်လောက် ဣန္ဒြေမဲ့စွာ လှည့်ကြည့်ခါဖြင့် လိုက်ပါ သွားလေသည်။

ငွေခင်အပေါ်တွင် ဘဝင်း စွဲသွားသည်မှာ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပေ။ ငွေခင်သည် ဗမာ့အခေါ်အားဖြင့် လုံးကြီးပေါက်လှကြီး ဖြစ်လေသည်။ လုံးကြီးပေါက်လှတို့ မည်သည်မှာ မြင်ရသူ တစ်ဖက်သား၏ စိတ်ကို ယိုဖိတ်စေသည့်အထဲတွင် ငွေခင်မှာ သာမန် လုံးကြီးပေါက်လှတို့ထက်ထူးသော မက်လုံး ၂ လုံး ရှိသေး၏။ ၎င်းတို့မှာ အခြားမဟုတ်။ သူ၏ မျက်လုံးနှင့် ရင်သားတို့ပင် ဖြစ်ကြလေသည်။ မျက်လုံးဆိုရာ၌ အစားစား ရှိလေသည်။ အချို့မျက်လုံးမှာ ကြည်လင်၍ နေသဖြင့် ချစ်စရာကောင်း၏။ အချို့ကား 'ရီ'(ရယ်)၍ နေသောကြောင့် ချစ်စရာကောင်း၏။ အချို့မှာမူကား အကစားကောင်းသောကြောင့် ချစ်စရာကောင်း၏။ ငွေခင်၏ မျက်လုံးများမှာကား ထိုမျက်လုံးများကဲ့သို့ မဟုတ်။ မျက်လုံးအတွင်းမှ ထွက်လာသော ညှို့ဓာတ်များကြောင့် ချစ်စရာကောင်းသည်ဟူ၍လည်း တိတိကျကျ မဆိုသာ၊ သူ့မျက်လုံးများဖြင့် အညှို့ခံရသူတို့မှာ ထိုကဲ့သို့ အညှို့ခံရသည့် အတောအတွင်း သူ့ကို ချစ်ရတော့မလိုလို အော်ဟစ်၍ ဝမ်းသာပစ်လိုက်ရတော့မလိုလို ကြောက်ရတော့မလိုလိုနှင့် ဘာဟူ၍ ဝေခွဲမရအောင်ပင် ဖြစ်သွားတတ်၏။ ပိုးဖလံကောင်သည် အပူခံ၍ မီးရောင်ကို တိုးနေရမှသာ ကျေနပ်သကဲ့သို့

ငွေခင်းမျက်လုံး၏ အညှို့ကို တစ်ကြိမ်ခံရသောသူသည် ထပ်တလဲလဲပင် အညှို့ခံ၍ နေချင်၏။

ထိုမျှမကသေး ကြွက်ထောင်ချောက်ဝတွင် တပ်ဆင်ထားသော အစာသည် ကြွက်ဝမ်းဖြူ၊ မြေကြွက်၊ ကြွက်စုတ်မကျန် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသမျှ ကြွက်တို့အား ...

“လာလှည့်ကုန်၊ စားလှည့်ကုန်” ဟူသော အမူအရာဖြင့် ထိုကြွက်တို့ကို သားရေယိုအောင် ဖန်ဆင်းလျက် ရှိသကဲ့သို့ ငွေခင်၏ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် ထွားကြိုင်းလျက်ရှိသော ရင်သားတို့မှာလည်း လူပျိုပေါက်၊ လူပျိုသိုး၊ တစ်ခုလပ်၊ မုဆိုးဖို၊ ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ မှ စ၍ မြင်မြင်သမျှတို့ကို ဖိန်းရိုန်းသွားအောင် ဖန်တီးလျက်ပင် ရှိလေ၏။

ရန်ရှင်းလက်မှ ကိုင်လာသော အထုပ်များကို ကူ၍သယ်ပြီး ငွေခင်သည် ရန်ရှင်းနှင့် အတူတူ အိမ်ဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာကြလေ၏။

“ကိုရန်ရှင်းတို့နယ်၊ ဒီနေ့ ပြန်လာတာ သိပ်နောက်ကျတာပဲ”

“နောက်ကျဆို... လမ်းမှာ ရေဆန်မိလာတယ်ကွ”

“ကျမက ဘာများ ဖြစ်နေကြသလဲလို့”

“ဒီလမ်းနဲ့ ဒီလမ်းပဲကွယ်၊ ဘာဖြစ်စရာရှိသေးလဲ”

“သိနိုင်ဘူးလေ၊ ကာလကြီးက ရှုပ်သား၊ ဒါပဲဆရာ စိတ်မချ ဘူး၊ နောက် မြို့သွားရင် ကိုယ်လည်း လိုက်ခဲ့ရလိမ့်မယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... လက်စသတ်တော့ သူ မြို့ကို လိုက်ချင်တာကိုး၊ ခေါ်လို့မဖြစ်ဘူး ဆရာ ၊ တို့က မဟာဝါနဲ့ တွေ့ရင် ဆူနေလိမ့်မယ်”

“တော်တော်ပဲနော်၊ ဟောဒါတွေ အကုန်လုံး လွှတ်ပစ်လိုက် လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောပြီး လွှင့်ပစ်မလို လုပ်လိုက်ရာ ရန်ရှင်းက ဆွဲထား ရလေသည်။

နောက်မှ လိုက်လာသော ဒေါ်တုတ်သည် မြင်သဖြင့်...

“ဟေ့... ဟေ့... လမ်းမကြီးမှာကွာ ကိုယ့်အိမ်ကျတော့မှ ကျီစယ်ရုံမကလို့ ကိုယ့်လှေကိုယ်ထိုး ပဲခူး ရောက်ရောက်ကွ” ဟု လှမ်းပြောလိုက်ရာ...

ဒေါ်တုတ်နှင့် ပါလာသူ ကိုရေချမ်းက...

“ကျုပ်တို့ မင်းသားက အသစ်ပြန်ကရလို့ အချစ်နာလန် ထနေတာပါဗျ” ဟု ထပ်၍ လှောင်လိုက်ပြန်လေ၏။

အခန်း (၂)

ဘဝင်းသည် မိမိရှေ့တွင် ချထားသော အရက်ဖန်ခွက်ထဲမှ နောက်ဆုံးကျန်သော အရက်ကို မော့ချလိုက်ပြီးနောက်...

“ဒါပဲ သူကြီး ကျုပ်တော့ သူမလေးကို ရမှပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သူကလေးကို ကျုပ် စွဲပြီ...” ဟု အရက် အတော်မူးလျက် သူကြီးကို လှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။

ဦး ။ ။ အရက်ရေချိန် အတော်ကလေး ကိုက်နေသဖြင့် ပက်လက် ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း၊ စီးကရက်ကို ဖြာနေ ရာမှ ဘဝင်းဘက်သို့လှည့်၍...

“ဆရာကြီး ဒု-သ-န-သော မကြောက်ဘူးလား”

ဝင်း ။ ။ “ဘာလဲကွ၊ ဒု-သ-န-သော ဆိုတာ၊ ဒု,က နွားနို့၊ သ,က သကြား၊ န,က နံနက်၊ သော,က သောက်။ နံနက်တိုင်း နွားနို့ထဲ သကြားထည့်သောက်လို့ ဆိုတာလား”

ဦး ။ ။ “အဟုတ် ပြောနေတာ၊ သူ့အနားမှာ ရပ်နေတာ သူ့ယောက်ျား ပျံ၊ တံတားပေါ်မှာ ခင်ဗျား အင်္ဂလိပ်လို လှမ်းမေးလိုက်ပါရော လား၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် စကား ဖြတ်လိုက်တယ်လေ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး သူ့ယောက်ျား ရန်ရှင်နော်”

အကောင်က အင်္ဂလိပ်လို နည်းနည်းပါးပါး တတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဖြတ်လိုက်တာ သူတို့ ညားတာလည်း တယ်မကြာ သေးဘူး ထင်တယ် ဟုတ်လားသူကြီး”

သူကြီး ။ ။ “ဟုတ်တယ်၊ သုံးလလောက် ရှိသေးတယ်၊ ကောင်ကလေး က ဒီရွာက၊ သူမိဘတွေ ဆုံးသွားတော့ လယ်ဧက ၁၀၀ လောက် ရလိုက်တယ်၊ ခုတော့ ကုန်ပါပြီ၊ ကောင်မကလေးက ဟင်္သာတက၊ သူ့အဖေက တောအုပ်၊ အမေက ရှမ်း၊ အဖေ ရော အမေရော မရှိဘူး၊ သူ့အဖေဘက်က အဒေါ်နဲ့ နေရတယ်၊ ကောင်ကလေးကလည်း စီးပွားပျက်ပြီး သူ့ဦးကြီး တစ်ဦးဆီမှာ သွားနေတုန်း ဟိုမှာပဲ ညားလာကြတာ”

ဝင်း ။ ။ “ဪ... မြို့သူကိုး...၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒါဟာ တောက မဟုတ်နိုင်ပါဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်နေတာ သိပ်မှန်နေတာပဲ”
ဘဝင်းသည် မိမိဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက် ငဲ့ထည့်ပြီးနောက် သူကြီးဖန်ခွက်ထဲသို့လည်း ငဲ့ထည့်ပေးလိုက်၏။ ၎င်းနောက် သူကြီး၏ ကုလားထိုင်အနီးသို့ မိမိကုလားထိုင်ကို ဆွဲ၍ ထိုင်လေ၏။

ဝင်း ။ ။ “ဟေ့ မောင်စိန်ဦး၊ သူကြီးက ကိုယ့်ဆရာကွ”

ဦး ။ ။ “အင်း...၊ လိုသောဆုနဲ့ တစ်လုံးတစ်ဝတည်း ပြည့်အောင် သူကြီးကို နာနာကပ်ဗျာ၊ သူကြီးဆိုတာ တောမှာတော့ ရှင်ဘုရင် တစ်ပါးပဲ”

ဝင်း ။ ။ “သူကြီးဘက်သို့လှည့်၍ ...
“ကဲ... ဆရာ သောက်ပါဦးဗျာ”

အရက်ဖန်ခွက်ကို ယူ၍ သူကြီးသို့ ပေးလိုက်ရာ သူကြီးလည်း ဖန်ခွက်ကို မော့ချပြီးနောက် ဆေးလိပ်ကို ဖွာ၍ နေလေ၏။

ဝင်း ။ ။ “အိုင်ဆေး သူကြီး၊ ဒီမှာ ဆရာ၊ ဒီကောင်မလေး တောနဲ့

မတန်ပါဘူးဗျာ၊ မြို့ကို ခေါ်သွားနိုင်အောင် မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး လား၊ ကျုပ် ဒီကောင်မကလေးကို သိပ်ပြီး စောင်မကြည့်ရှုချင် တာပဲ”

ဦး ။ ။ “ဘယ့်နယ်ပြောပါလိမ့် ကိုဘဝင်း၊ သူကြီးဆိုတာ တောမှာ ဘုရင်တစ်ပါးပဲလို့ ကျုပ် ပြောထားပြီ မဟုတ်လား၊ သူ မတတ်နိုင်တာ ဘာရှိမလဲ”

ဝင်း ။ ။ “ဟုတ်ရဲ့လား သူကြီး၊ ဘယ့်နယ်လဲ၊ ဒီအတိုင်းဘဲ မဟုတ် လား”

ဦး ။ ။ “အို... ကိုဘဝင်းကလည်းဗျာ ခက်နေပါပြီ၊ ကျုပ်ပြောရင် ယုံပါဗျ၊ ဒီအတိုင်းပဲ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား သူကြီး”

သူကြီး ။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒီလောက်ဟာကလေးမှ မရရင် တက တည်း သူကြီးလုပ်နေဖို့ အခက်သားပဲ”

ဝင်း ။ ။ “လက်တစ်ဖက်မြှောက်၍...
“အဲဒါမှ တို့သူကြီးကွ”

၎င်းနောက် သူကြီး၏ ဖန်ခွက်နှင့် သူ့ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက် ငဲ့ထည့်ပြီး သူကြီးဘက်သို့ လှမ်းကာ...

“ကဲ သူကြီး ဖန်ခွက်ချင်း ထိလိုက်စမ်းပါဦး၊ စိန်လိုက်စမ်း ဗျာ” ဟု ပြော၍ အနောက်နိုင်ငံ ထုံးစံအတိုင်း ဖန်ခွက်ချင်း ထိပြီးနောက် အရက်သောက်ချလိုက်ကြသည်။

ဘဝင်းတို့ လူစုသည် ဤသို့ တောင်စဉ်ရေမရ စကားတွေပြော၊ အရက်တွေသောက်၊ မတရား အကြံအစည်တွေ ကြံစည်ခြင်းဖြင့် ထိုည အဖို့ များစွာ အူမြူးလျက် ရှိကြလေသည်။ ဘဝင်းသည် လင်ရှိမယား ငွေခင်အား လိုချင်သည့်အကြောင်းကို ယခုလို အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် ဖွင့်တိုင်ပင်နေခဲ့သည်မှာ အရက်တန်ခိုးကြောင့်သာ မဟုတ်၊ တောအရပ်

တောသူ ခပ်ချောချောကလေးများကို မြင်တိုင်း မြို့သား၏ ရင်တွင်း၌
ပေါ်လာနေကျဖြစ်သော ဆန္ဒပင် ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၃)

ယခုအချိန်သည် စပါးသိမ်းချိန် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်
ရှမ်းစုရွာကလေးတွင် စပါးတိုက်လေ့ရှိသော လှည်းဝင်ရိုးသံများ၊ ကရို
ချိုးသံများ၊ စပါးသယ်သမားတို့၏ အော်သံဟစ်သံများဖြင့် တစ်စီ တည်ညံ့
ဖြစ်နေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ရှမ်းစုရွာ၏ တောင်ဘက်ထိပ်တွင်ရှိသော
ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသောဘိတ ကျောင်းဆီသို့ သူတော်၊ ဘိုးတုတ်၊
စိမ်းမောင်၊ သန်းရွှေ အစရှိသော ရွာထဲရှိ ခေါင်းခပ်မာမာ လူရွယ်လူလတ်
တစ်စုတို့ လျှောက်သွားနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ၎င်းတို့အထဲတွင်
ရန်ရှင်းလည်း ပါသည်။ များမကြာမီ ဒေါ်တုတ်၊ မအေး၊ မရွှေမတို့လည်း
ပေါ်လာကြလေသည်။ ၎င်းမိန်းမတစ်စုသည် ရွာထဲတွင် အကြောင်းရှိလျှင်
မနေတတ်ဘဲ လက်မြန်ခြေမြန် နှုတ်၏စောင်မခြင်း လက်၏စောင်မခြင်း
အစရှိသည်တို့ကြောင့် အတော်ကလေး ဩဇာကောင်းသော မိန်းမများ
ဖြစ်လေသည်။ ဟင်းကောင်းတွင် အငန်မပါ မပြီးသကဲ့သို့ ရွာနှင့်ချီပြီး
လုပ်ရမည့်အလုပ်တွင် ထိုမိန်းမများ မပါလျှင် မပြီးနိုင်ချေ။

နေ့လယ် ၁၂ နာရီလောက်တွင် ဦးသောဘိတ၏ ကျောင်းဘေး
ရှိ ဧရပ်တွင် ရွာသူရွာသား အစိတ်လောက် ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

“ဟေ့... တို့ရွာမှာ အရေးတစ်ခုတော့ ပေါ်ပြီ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းတို့ကို ခေါ်လိုက်တာပဲ၊ ကြားလား ဒကာမကြီးတွေ” ဟု ပြောလိုက်ရာ အားလုံးက...

“တင်ပါ့ဘုရား” ဟူ၍ ပြန်ပြီး လျှောက်ကြလေသည်။

“အရေးကတော့ တယ်မဝေးဘူး၊ မဝေးဆို ကျောမှာ ကပ်နေပြီ လေ၊ ကိုင်မယ်ဆိုရင် ကနေလား၊ နက်ဖြန်လား ကောက်ပြီး ကိုင်ရမှာပဲ၊ တစ်နေ့က ချစ်တီး အာလကပ္ပဟာ ဘိုးသိန်းတို့ တလင်းထဲက စပါးတွေ ကို ၁၄၈ လုံး ကိုက်ကြီးနဲ့ခြင်ပြီး ယူသွားတယ်လို့ ကြားတာနဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင်လိုက်သွားပြီး စုံစမ်းကြည့်တယ်၊ ဘယ် ကိုဘိုးသိန်းတို့တင် ကမလဲကွ၊ ဦးဘိုးမင်းတို့၊ ဦးသိန်းတို့၊ ဦးဘိုးဆောင်ကြီးတို့ရဲ့ တလင်းထဲ ကလည်း ဒီမြေပိုင်ရှင်ဆိုတဲ့အကောင်တွေဟာ အဆမတန် တင်းတောင်း ကြီးတွေနဲ့ အတင်း ဧမားပြတိုက်ယူသွားကြတာကို ငါ သိခဲ့ရတယ်၊ အသိမ်းခံရတဲ့လူတွေကလည်း နောင်နှစ်ခါ လယ်ပြန်မချမှာစိုးလို့ မဆူရဲ ဘူး၊ ငါမေးတာတောင် ခပ်ဟဟ မပြောရဲဘူး၊ ခု တို့ရွာမှာဆိုရင် ဦးပန်းမောင်ရဲ့ တလင်းတစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်၊ အဲဒါလည်း သန်ဘက်ခါကို စပါးခြင် လွှတ်လိုက်မယ်လို့ သူတို့သူဌေး စိန်ဦးဆီက အကြောင်းကြားလိုက်ပြီ၊ ဒီစိန်ဦးဆိုတဲ့ အကောင်လည်း ငယ်ငယ်ကလေး နဲ့ တယ်ပြီး စီးတဲ့အကောင်ကွ၊ မနှစ်ကလည်း စံပယ်ဆိုတဲ့ သူတင်းကြီးနဲ့ ခြင်သွားလိုက်တာ တလင်းကို ပြောင်ပြီး ကျန်ရစ်တာပဲ၊ ဒီနှစ်လည်း ဒီတင်းကြီးထက် ဆိုးရင်သာ ဆိုးမယ်၊ လျော့တော့ လျော့မယ် မထင်ပါ ဘူး၊ အဲဒီတော့ ငါ တစ်ခုလုပ်ချင်တယ်၊ ၁၂၈ လုံးကိုက်ထက် တင်းကြီး လာရင် မပေးဘူးကွာ၊ စပါးသိမ်းရအောင် လာတဲ့လူတွေကို သပိတ်တား မယ်”

ဒေါ်တုတ် ။ ။ “ကိုယ်တော် လုပ်လိုက်မှဖြင့် သိပ်ပြီး ရှေ့လောကြီး

တာပဲ၊ သပိတ်တားမှာက အရင်၊ ကာယကံရှင်ကိုဖြင့် ခေါ်မမေးသေးဘူး၊ ဦးပန်းမောင်ကို ခေါ်ပြီး မေးဦးမှပေါ့၊ သူ့ဟာနဲ့သူ ကျေနပ်နေရင် တပည့်တော်တို့က သပိတ် ဝင်တားနေလို့ အိုးကမပူ စလောင်းကပူ ဖြစ်မနေပေ ဘူးလား”

ဦးဘိုးဝန် ။ ။ “ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုတောင် ဖြစ်နေဦးမယ်”

သခင်ဦးတေဇဝန္တ ။ ။ “ဟာ... ဒီအကောင်ကြီး ဒါလောက်မိုက်ရင် ငါ့ကိုယ်တိုင် ရိုက်မယ်ကွာ”

ဒေါ်တုတ် ။ ။ “နေပါဦး ကိုယ်တော့်ဟာက ဒေါချည်းပဲ၊ ရိုက်သင့် တော့ ကိုယ်တော် မရိုက်ရပါဘူး၊ အသာနေစမ်းပါ၊ ဟေ့ ထွန်းစိန်၊ ဦးပန်းမောင်ကို သွားခေါ်စမ်း”

ဟု ပြော၍ ဦးပန်းမောင်ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်လေ၏။

ဦးဘိုးဝန် ။ ။ “နေပါဦး ကိုယ်တော်၊ ဒီလို သပိတ်တားလိုက်ရင် ကိုယ်တော် ပါရာဇိက ကျမှာပေါ့”

သခင်ဦးတေဇဝန္တ ။ ။ “ဟင် ... ဒီရှေ့နား လာစမ်းပါဦး ခင်ဗျားက ဘယ်လောက်များတတ်လို့ ပါရာဇိကကံတွေ ဘာတွေ ပြောနေရတာတုံး၊ ဒီလောက်တတ်ရင် ဘာဖြစ်လို့ အပင်ပန်း ခံပြီး တောမှာ လယ်လာထွန်နေသလဲ၊ မန္တလေးတက်ပြီး စာချလုပ်နေပါလား”

ဦးဘိုးဝန် ။ ။ “မဟုတ်ဘူး ကိုယ်တော်”

သခင်ဦးတေဇဝန္တ ။ ။ “မဟုတ်ဘူး လုပ်မနေနဲ့၊ တော်ဗျာ ကျုပ် ကျုပ်သိတယ်”

မယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ခြံထဲက နွားသိုးကြီးကို သနားအောင်ပြောရင် နားလည်လိမ့်ဦးမယ်၊ ဒီမြေပိုင်ရှင်တွေကို သနားဖို့ ပြောလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရလေလိုလေ အိုတစ္ဆေတွေပျံ၊ သနားတတ်ရင် အစတည်းက မြေပိုင်ရှင်မဖြစ်ဘူး”

ဒေါ်တုတ် ။ ။ “ကဲ ရန်ရှင်းရယ် နည်းနည်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်ပါဦး”

ရန်ရှင်း ။ ။ အဲဒီတော့ မြေပိုင်ရှင်တွေ ဆိုတာလည်း သိပ်ကြောက်ဖို့ မရှိပါဘူး၊ စင်စစ်မှာ တကယ့်အားက လယ်သမားတွေရဲ့ လက်ထဲမှာ ရှိတာပဲ၊ သူတို့တစ်တွေ လယ်တစ်ကွက်ကို မပြောနဲ့ တစ်လံတောင် ထွန်တတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ လယ်သမားတွေကသာ ဒီအားကို နေရာတကာ သုံးတတ်ရင် အမှန်ကတော့ မြေပိုင်ရှင်တွေကသာ လယ်သမားတွေကို ကြောက်ဖို့ပဲ”

ဦးပန်းမောင် ။ ။ “တို့လယ်သမားတွေ မညီညွတ်တာက ခက်တယ်”

ရန်ရှင်း ။ ။ “အဲဒါပေါ့၊ ညီညွတ်ဖို့ဆိုတာက ဒီလို လိုက်တွက်ကပ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ အားလုံးက အတူတူ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ထမ်းကြရင် ပြီးသွားမှာပဲ”

ဦးပန်းမောင် ။ ။ “ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ထင်ပါရဲ့ကွာ”

သခင်တေ ။ ။ “ကဲ ဘယ်နှယ့်လဲ ဒကာမကြီး၊ ခင်ဗျားတို့က ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ချည်းပဲ အဆိုးဆိုတယ်၊ ကဲ ဒါပဲ တစ်ခွန်းတည်း ပြောမယ်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ဘက်သားဆိုရင် ကျုပ်တို့ ပြောတာလုပ်၊ ကျုပ်တို့ပြောတာမှ မလုပ်ရင် ခင်ဗျားကို ဒီရွာမှာ မနေနိုင်အောင် တစ်ရွာလုံးက သပိတ်မှောက်ရ လိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားသေတောင် ခင်ဗျားကို သရဏဂုံ တင်ပေးမယ့် ဘုန်းကြီးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး ဘာလုပ်မယ်

ဆိုတာတော့ ခု မပြောသေးဘူး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်အကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ ၀၀လင်လင်စားရဖို့ တစ်ရွာလုံးက ဝင်ပြီး ဒုက္ခခံတာတောင် ခင်ဗျားက အင်တင်တင် လုပ်နေသေးတယ်၊ တယ်လာတဲ့လူတွေပဲ၊ ကဲ... အချိန်မရှိဘူး၊ ဘယ်နှယ့်လဲ”

ဦးပန်းမောင်အနီးရှိ လူများကလည်း ဦးပဉ္စင်းသည် စိတ်ခက်ထန်သူ ဖြစ်ကြောင်း၊ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ လုပ်တတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ကို စိတ်ဆိုးအောင်လုပ်မိရင် ဒုက္ခတွေ့တတ်ကြောင်းတို့ကို ချဲ့ထွင်ကာ ဦးပန်းမောင်အား အမျိုးမျိုး နားချလျက် ရှိကြလေ၏။

သခင်တေ ။ ။ “ကဲဗျာ ဘယ်နှယ့်လဲ၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

ဦးပန်းမောင် ။ ။ “ကိုယ်တော် နောက်တော့သာ ပစ်မထားပါနဲ့ ဘုရား”

သခင်တေ ။ ။ “ကျုပ် ဒီလိုအစားထဲက မဟုတ်ဘူး”

ဦးပန်းမောင် ။ ။ “မဟုတ်ဘူး၊ တပည့်တော်တို့ သူဌေးကလေး တယ်ပြီး စိတ်ခက်ထန်တယ်၊ ဟင်... ဆိုရင် နောက်ထပ် ပြောလို့မရဘူး၊ တပည့်တော်မှာလည်း ကလေးတွေက တစ်ပြုံကြီးနဲ့ ဆိုတော့ ကြောက်လို့ ပြောနေတာပါဘုရား”

ဦးဘိုးဝန် ။ ။ “ဒါဟုတ်တယ်လေ၊ အမှန်အတိုင်းကို သူပြောနေတာ ဟုတ်တယ်”

သခင်တေ ။ ။ “အံ့မာ... ခင်ဗျားရဲ့ သူဌေးမှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ လယ်သမားတွေ ဒီလိုသာ အစိတ်စိတ် ကွဲနေကြရင် ကိုယ့်အကျိုးကို တကယ်တမ်း မသိကြသေးရင် ဘယ်သူဌေးမဆို ဟင်... ဆို မရတဲ့ လူစားချည်းပဲ ဖြစ်မှာပဲ၊ လူဆိုတာ ကြောက်စရာအချက်ရှိမှ ကြောက်တာပဲ၊ ဒါတော့ ရမှတာပဲလေ၊ ခုလို ခင်ဗျားတို့က တကွဲစီဖြစ်ပြီး သူတို့ချိန်ထားခဲ့

သံဖြိုင် ။ ။ “တူပါတယ်...”

မအေး ။ ။ “အဲဒီအကြောင်း တပည့်တော်လည်း ကိုယ်တော့်ကို လျှောက်မလိုဘဲ၊ တိုင်းပြည်နဲ့အဝှမ်း လုပ်နေကြတဲ့အခါ တပည့်တော်တို့က ဘာသာလဝါ လုပ်နေရင် ညံ့ရာကျမှာ ပေါ့၊ မြို့က သခင်ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေကို ခပ်မြန်မြန် ဖိတ်ပေးပါ ကိုယ်တော်”

သခင်တေ ။ ။ “ကဲ အစည်းအဝေးအသိမ်းမှာ အားလုံးရကြတဲ့ ‘ကမ္ဘာမကြေ ဗမာတွေ’ ဆိုတဲ့အပိုဒ်ကို အားလုံးဆိုကြပါ။ မတ်တတ် ဆိုကြရမယ်၊ ဒါမှ သီချင်းကို အလေးဂရုပြုရာ ရောက်မယ်၊ ကဲ... ဆို”

အခန်း (၄)

ဦးပန်းမောင်၏ တလင်းမှ စပါးများကို ခြင်ရမည်နေသို့ ရောက်လေပြီ။ အစည်းအဝေးပြီးကတည်းက သပိတ်တားမည့် သတင်းသည် ရှမ်းစုရွာစား သူကြီးမင်းဘုရား၏ ရွှေနားတော်သို့ ပေါက်ကြားသွားလေသည်။ သူကြီးမင်းသည် ခေတ်၏ ပြောင်းလဲလျက်ရှိသော အခြေအနေကိုလည်း နားမလည်၊ ခေတ်ပြောင်းသည့်အလျောက် စိတ်ဓာတ်များလည်း ပြောင်းလျက်ရှိသည်ကိုလည်း အကဲမခတ်မီ၊ မကြာမီက သခင်ဦးတေဇေဝန္တ ကိုယ်တော်၏ လုံ့လဖြင့် စည်းလုံးမိကြသော ရွာသားတို့၏ အင်အားကိုလည်း မချိန်ဆတတ်၊ တိုင်းပြည်ပျက်ပြီး စ ခေတ်ကျဲကြီးတုန်းကလိုပင် မှတ်ယူကာ မိမိ၏ ရာထူးဌာနန္တရ၌ အထင်ကြီးလျက် ရှိသေး၏။ မိမိ၏ ဩဇာတိက္ကမတို့ကို အသုံးပြုလိုတိုင်း အသုံးပြု၍ ရလိမ့်ဦးမည်ဟု အထင်မှားလျက် ရှိသေး၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် သပိတ်တားမည်ဟူသော သတင်းကို ရယ်စရာ ပြက်လုံးတစ်ခု ဟူ၍သာ သဘောထားပြီး အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေခဲ့၏။

နံနက် ၇ နာရီလောက်တွင် စပါးသယ်ရန် သူဌေးကလေး လွှတ်လိုက်သော သမ္ဗန်များသည် ရှမ်းစုရွာသို့ ဆိုက်လာကြကုန်၏။ ထိုနေ့ နံနက်စောစော အချိန်ကပင် ဦးသောဘိတ ဘုန်းကြီးကျောင်း

အတွင်းတွင် သပိတ်တားမည့် ရွာသူရွာသားများ စုဝေးရောက်ရှိ ပြီးကြလေပြီ။ ဒေါ်တုတ်သည် မိမိလက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ညောင်ရေအိုးထဲမှ သပြေခက်များကို သပိတ်တားမည့် ဘက်တော်သားများအား လိုက်လံ ဝေငှလျက် ရှိလေသည်။ ဗမာများအကြောင်းကို နိုင်ငံခြားသားများက ရေးသားကြရာတွင် ဗမာလူမျိုးများသည် အစဉ် ပြုံးလျက်ရှိသော လူမျိုးများ ဖြစ်သည်ဟု ရေးသားကြလေသည်။ ထိုစကားမှာ မှန်သင့်သလောက် မမှန်ပေ။ အမှန်မှာ ဗမာလူမျိုးများသည် အစဉ် ရယ်ရွှင်လျက်ရှိသော လူမျိုးများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ဗမာများသည် စားရာမှာလည်း ရယ်ရွှင်လျက် စားကြသည်။ သွားရာမှာလည်း ရယ်ရွှင်လျက် သွားကြသည်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုရာမှာလည်း ရယ်ရွှင်လျက် ပြုကြသည်။ ကုန်ကုန် ပြောလိုက်မည်။ မသာယာရာမှာပင် တသောသောနှင့် ရယ်ရွှင်၍ ပို့လိုက်ကြလေသည်။

သပိတ်တားမည့်သူများသည် နောက်တစ်နာရီလောက်ကြာလျှင် သူတို့လုပ်ငန်းကို စ၍ လုပ်ကိုင်ကြတော့မည်။ ထိုလုပ်ငန်းသည် မည်မျှ အရေးကြီးသည်။ အဆင်မသင့်လျှင် မည်မျှ ဒုက္ခပေးနိုင်သည် စသည်တို့ကို သခင်ဦးတောဇဝန္တနှင့် ရန်ရှင်းတို့မှလွဲ၍ မည်သူမျှ စဉ်းစားမိကြဟန် မတူ။ စဉ်းစားမိသည့်တိုင်အောင်လည်း တွေးတောပူပင်မည်မထင်။ ဗမာဝါသနာအတိုင်း အတိုင်အဖောက်နှင့် တသောသော ရယ်လျက်ရှိကြလေသည်။ များမကြာမီ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသောဘိတ ကြွလာပြီးလျှင် သပိတ်တားသမားတို့အား ငါးပါးသီလပေး၍ ဆုံးမဩဝါဒစကားများကို ပြောပြီးနောက် ရွာထဲသို့ထွက်ရန် နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ လူစီကြလေသည်။ များမကြာမီက ကမန်းကတန်း ချုပ်လိုက်ရသော သုံးရောင်ခြယ် အလံကြီးကို ရှေ့ဆုံးမှ လွှင့်ထူ၍ သပိတ်တားသမားတို့သည် ရွာထဲသို့ စီတန်းထွက်သွားကြလေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင်လည်း...

“နေရှင်ဝါဒ ပျက်စီးပါစေ”
 “သပိတ် သပိတ် မှောက် မှောက်”
 “မီးတုတ် မီးတုတ် ရှို့ ရှို့”
 “သခင်မျိုးဟေ့ ဒို့ဗမာ”
 “အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ”
 “တင်းတောင်းကြီးလို့ ဆင်းရဲတယ်...အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ”

“ငွေတိုးကြီးလို့ ဆင်းရဲတယ်... အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ”
 ဟူသော သံချပ်များကို တစ်လမ်းလုံး ထိုးသွားကြရာ ရှမ်းစုရွာကလေး တစ်ခုလုံးမှာ ထိုသံချပ်သံတို့ဖြင့် ဂယက်ရိုက်လျက် ရှိလေသည်။ ယမ်းနှင့် မီးပွားတို့သည် ထိမိကြသောအခါ စူးရှပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲကြဘိသကဲ့သို့ အနှစ်နှစ် အလလက ရွာသူရွာသားတို့၏ ရင်တွင်းတွင် မျိုသိပ်လာခဲ့ရသော မကျေနပ်မှုများသည် သပိတ်တားသမားတို့၏ တစ်ခဲနက် ကြွေးကြော်သံကြီးနှင့် ထိတွေ့ကြသောအခါ အုပ်မနိုင် ဆီးမရဘဲ ပရမ်းပတာ ဖြစ်လာကုန်ကြလေ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် သားသည် အမေများကလည်း ကလေးကို ခါးထစ်ခွင်ကာ သပိတ်တပ်နှင့် ဝင်ရောလေ၏။ အမယ်ကြီးများပင် ပဝါရင်စည်းကာ ထွက်လိုက်ကြကုန်၏။ ရွာရှိကလေးများလည်း ဝင်၍ လိုက်ချင်ကြသေးသည်။ သို့ရာတွင် ဦးပဉ္စင်းထံမှ အခွင့်မရကြသဖြင့် တပ်ထဲတွင် ဝင်၍ မရောရဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မကျေနပ်သော မျက်နှာများဖြင့် သပိတ်တပ်နောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်လျက် သံချပ်များကို လူကြီးများလိုပင် လိုက်၍ ဆိုလျက်ရှိကြသည်။ နွားကျောင်းသား ဘိုးသာဝလည်း နွားကျောင်းထွက်မည်ဟု ကုပ်နီနှင့် နက်ကြီးခေါ် နွားသိုး ၂ ကောင်ကို ဆွဲ၍ခေါ်လာရာ လမ်းတွင် သပိတ်တပ်နှင့် တွေ့သဖြင့် နွားကျောင်း မသွားနိုင်တော့

နွားနှစ်ကောင်ကိုဆွဲလျက် သပိတ်တပ်နောက်သို့ လိုက်ပါလျက် ရှိလေသည်။ သို့နှင့်ပင် ၃၀၀ လောက်နှင့် စခဲ့သော သပိတ်တပ်ကြီးသည် ရွာရိုးသို့လျှောက်၍ တစ်ကြိမ် ဗိုလ်ဝင်ခံလိုက်ရုံနှင့် ၅၀၀ လောက် ဖြစ်၍လာလေသည်။ တစ်ခဲနက်သော အသံကြီးကို ကြားရကတည်းက ထိတ်လျက်ရှိသော ရွာသူကြီးမင်းသည် ၅၀၀ မျှသော သပိတ်တပ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ အထူး တုန်လှုပ်သွားလေ၏။ လူပြတ်သော တောလမ်းတစ်ခု၌ ခရီးသွား ယောက်ျားတစ်ဦးသည် ဓားပြတစ်စုနှင့် တွေ့သောအခါ အသက်သေရမလောက် ကြောက်ရွံ့နေဘိသကဲ့သို့ သူကြီးမင်းလည်း များစွာ တုန်လှုပ်လျက် ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် ဟန်ကိုယ့်ဖို့ မာန်သူဖို့ ဆိုသောစကားအရ ဣန္ဒြေမပျက် ဟန်လုပ်ကာ အဖော်တစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ သပိတ်သမားများနှင့်တွေ့ရန် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။ လမ်းတွင် သပိတ်သမားများနှင့်တွေ့ရာ မျောက်ကို မြင်တိုင်း ခဲနှင့် ပေါက်ချင်သည်ဟူသော စကားကဲ့သို့ သူကြီးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း...

“သူကြီး... သူကြီး... အလိုမရှိ၊ ပြည့်အစေခံ... အလိုမရှိ”

စသည်တို့ဖြင့် ဆူညံစွာ ဝိုင်းဝန်းဟစ်အော်ကြရာ ရန်ရှင်းကိုယ်တိုင် အတော် တားလိုက်ရလေသည်။

သူကြီးလည်း သပိတ်တပ်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့သောအခါ သူကပင် စ၍ အလံနောက်မှ ကပ်လိုက်လာသော သခင်ဦးတေဇဝန္တသို့ လှမ်းပြီး...

“ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ ကိုယ်တော်တို့” ဟုမေးလိုက်ရာ သခင်ဦးပဉ္စင်းက

“ကျုပ်တို့ လမ်းမှာ စကား မပြောအားဘူး...၊ စကားပြောချင်ရင် ဦးပန်းမောင်ရဲ့ တလင်းကို လိုက်ခဲ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် သူကြီးလည်း တပ်ဘေးမှ အသာကပ်ခါ လိုက်ပါသွားလေ၏။ တလင်းသို့ ရောက်သောအခါ အစီအစဉ်အတိုင်း စပါးပုံကို တပ်သားများသည် ဝိုင်း၍ထားကြ၏။

သူကြီး ။ ။ “ကိုယ်တော်တို့ ဒါ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”

သခင်တေ ။ ။ “ကဲ... ခင်ဗျားက မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မေးနေမှဖြင့် ကျုပ်တို့က ပြောရသေးတာပေါ့၊ သပိတ်တားမလို့၊ ခပ်ရှင်းရှင်းပဲ”

သူကြီး ။ ။ “ဘာကို သပိတ်တားမှာလဲ”

သခင်တေ ။ ။ “စပါး အခြင်လာတဲ့လူတွေကိုပေါ့”

သူကြီး ။ ။ “သူတို့စပါးကို သူတို့ လာခြင်တာ ဘာတားနေစရာ ရှိသလဲ ကိုယ်တော်၊ ဘုရား မကြိုက်တာလုပ်လို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

သခင်တေ ။ ။ “အံ့မာ... ခင်ဗျား ဓားပြတွေ ဘုရား မကြိုက်တာ လုပ်နေတာတော့ ဘာမှ မပြောဘူးလား”

သူကြီး ။ ။ “ဘယ်က ဓားပြတွေလဲ”

သခင်တေ ။ ။ “ခင်ဗျား မြေပိုင်ရှင်တွေပေါ့၊ ဘယ်သူကမလဲ”

သူကြီး ။ ။ “မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့က ဘာဓားပြတိုက်တာလဲ”

သခင်တေ ။ ။ “ခင်ဗျား တစ်နေ့လောက် ကျောင်းကိုလာခဲ့၊ သူတို့ ဓားပြတိုက်ပုံတွေ ကျုပ် ရှင်းပြမယ်”

သူကြီး ။ ။ “ကဲ... ဖယ်ပေးလိုက်ကြပါလေ၊ စပါးခြင်တဲ့လူတွေ ခြင်ပါစေ”

သခင်တေ ။ ။ “ဘယ်ကလာ ဖယ်ပေးရမှာလဲ”

သူကြီး ။ ။ “ကိုယ်တော်တို့ ဒီလိုဆိုရင် ရပ်ရွာဆူပူမှုနဲ့ တရားစွဲရလိမ့်မယ်”

သခင်တေ ။ ။ “တရားမဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ရားပဲ စွဲစွဲ”

ရန်ရှင်း ။ ။ “မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဦး... ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ ခု သပိတ်တားရတဲ့ကိစ္စက ဒီလို။ အစိုးရက ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ စံချိန်တင်းတောင်းနဲ့ စပါးခြင်ယူမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ သပိတ်မတားဘူး၊ ဖယ်ပေးမယ်၊ ဒီလိုမှမဟုတ်လို့ ခါတိုင်းလို ခြင်ယူနေကျ တင်းကြီးနဲ့ ခြင်ယူမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် တို့ ဖယ်မပေးနိုင်ဘူး၊ တားမြစ်တိုင်း သပိတ်တားရလိမ့်မယ်”

သူကြီး ။ ။ “သူ့လယ်ရှင်နဲ့ လုပ်သားနဲ့ ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံ ထားတဲ့ကိစ္စကို မင်းတို့က မကျေနပ်လို့ ဝင်ပြီးလုပ်ကြတာ၊ မြင်းကမလှုပ် ခုံကလှုပ်နေတာနဲ့ မတူဘူးလား၊ ဘယ်မလဲ ကိုပန်းမောင်ကို ခေါ်လိုက်စမ်း”

ဦးပန်းမောင်သည် လူကြားထဲမှ ထွက်လာပြီး သူကြီး၏ရှေ့တွင် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ရပ်နေလေ၏။

သူကြီး ။ ။ “ကိုပန်းမောင်၊ ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ့်လုပ်တာလဲ၊ အစက တုန်းကတော့ ခင်ဗျားတို့ ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ လက်ခံပြီးတော့ ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ မတရားလုပ်ချင်ရသလဲ”

ဦးပန်းမောင်သည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့၍ နေလေ၏။ ထိုအကောအတွင်း သပိတ်တပ်သားများသည် သံချပ်များကို တွင်တွင်ကြီး ဟစ်လျက်ရှိရာ သိမ့်သိမ့်တုန်မျှ ရှိလေ၏။

သခင်တေ ။ ။ သူကြီးဘက်သို့ လှည့်၍ “ခင်ဗျား စိန်ဦးရဲ့ ကိုယ်စား လှယ်လား၊ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်ရင် ကျုပ်တို့ စကားပြောမယ်၊ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်ဖြစ်၊ စိန်ဦးဖြစ်ဖြစ် ခေါ်ခဲ၊ ဒါပဲ”

သူကြီး ။ ။ “ရပ်ရွာ ငြိမ်ငြိမ်ဝပ်ဝပ်ရှိဖို့ တပည့်တော်ရဲ့ တာဝန် ရှိတယ်”

သခင်တေ ။ ။ “ဒါဖြင့် ရပ်ရွာ ဆူဆူပူပူဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့လူတွေကို ခင်ဗျား ဖမ်းမလား၊ အဲဒီလိုဆိုရင် မြို့ကကောင်တွေနဲ့ ပေါင်း ပြီး မတရားတာတွေကို အကုန်လုပ်နေတဲ့ ခင်ဗျားက အစ ဖမ်းရလိမ့်မယ်”

“အေး... ဒါမှ တို့ကိုယ်တော်ကွ၊ သခင်မျိုးဟေ့... ဒို့ဗမာ၊

သူကြီး သူကြီး အလိုမရှိ”

ဟူသော ဟစ်အော်သံများ၊ လက်ခုပ်သံများ၊ လေချွန်သံများဖြင့် ဆူညံသွားလေ၏။ ၎င်းတို့ကို ရန်ရှင်းသည် အတော် ထိန်းထားရလေသည်။ နံနက်ခင်းပင် ဖြစ်သော်ငြားလည်း သူကြီးသည် ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသ လည်း ထွက်၊ ကြောက်လည်း ကြောက်လျက်ရှိသောကြောင့် ချွေးပေါက် ကြီးများပင် ထွက်၍လာလေသည်။ အော်ဟစ်သံများ လက်ခုပ်သံများ လေချွန်သံများ ဆူညံနေသည့်အထဲမှပင် သူကြီးလည်း ၎င်း၏အဖော်နှင့် ထွက်သွားကြလေသည်။ များမကြာမီ သူကြီးသည် မြို့သို့ ထွက်သွား သည်ဟူသော သတင်းသည် သပိတ်တပ်သို့ ရောက်လာလေ၏။

ထမင်းစားချိန်တွင် ရွာထဲမှ ကောက်လာသော ထမင်းထုပ်များ ကို သပိတ်တားသမားတို့အား ဝေငှ၍ပေး၏။ နေ့လယ်တွင် နေပူခဲနိုင်ရန်၊ သပိတ်သမားများအတွက် ယာယီတဲများကို ထိုးပေးရလေသည်။ နေ့လယ် ၁၂ နာရီ အချိန်လောက်တွင် ‘ပျန်ဆင်’ မော်တော်ဘုတ်ကလေး ဖြင့် သူကြီးနှင့် မြေပိုင်ရှင် စိန်ဦးတို့ ရောက်လာကြသည်။ စိန်ဦးသည် မိဘများထားပစ်ခဲ့သော ပစ္စည်းကြောင့် ချမ်းသာ၊ ကြွယ်ဝသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူ့အတွက်မှာမူကား ရမ်းချင်၊ တေချင်၊ မတော်မတရား လုပ်ချင်သော စိတ်ဓာတ်မှတစ်ပါး ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်လည်း မရှိ၊ သူ့

ဗျတ္တိလည်း မရှိချေ။ သပိတ်သမားတို့ထံသို့ တိုက်ရိုက်သွားရမည်ကို ကြောက်သောကြောင့် သူကြီးအိမ်သို့သာ တန်း၍ တက်သွားသည်။ သူကြီးအိမ်မှတစ်ဆင့် ဦးပန်းမောင်ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်လေ၏။ သခင် ဦးတေဇဝန္တ၊ ရန်ရှင်းနှင့် ဒေါ်တုတ်တို့လူစုလည်း ဦးပန်းမောင်ကို အမျိုးမျိုး သင်ပြီး စိတ်ချရပြီဆိုမှ သူကြီးအိမ်သို့ လွှတ်လိုက်လေ၏။ ဦးပန်းမောင် လည်း သူ့ သူဌေးကလေး၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရမည်ကိုပင် တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့် ဖြစ်နေရင်း သူကြီးအိမ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။ စိန်ဦး လည်း ဦးပန်းမောင်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း...

“ခင်ဗျား သိပ်တော်တဲ့လူကြီးပဲဗျာ” ဟု ဆီး၍ ဒေါသနှင့် ကြိမ်းလေ၏။

ဦးပန်းမောင်လည်း အသားများတုန်လျက်...

“သူဌေးကြိမ်းလည်း ခံရတော့မှာပဲ” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

စိန်ဦး ။ ။ “ဒီလိုပြောရုံနဲ့ ပြီးတမ်းလားဗျ”

ဦးပန်းမောင်လည်း ဘာမျှ ပြန်မပြောသဖြင့် စိန်ဦးကပင်...

“ခင်ဗျားက ဒီလိုညစ်ရင် ကျုပ်ကလည်း ပြန်ညစ်နိုင်တာပဲ၊ ကျုပ်ညစ်တော့ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ငတ်ကုန်လိမ့်မယ်” ဟု ဆက်၍ ပြောလေသည်။

သူကြီး ။ ။ “နေပါဦး ကိုပန်းမောင် ဒါဟာ ခင်ဗျား သဘောနဲ့ လား၊ သခင်ဦးပွင်းရဲ့ သဘောနဲ့လား”

ဦးပန်းမောင် ။ ။ “သူဌေးများ လုပ်လည်း ခံရမှာပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့တော့ ပေးချင်တဲ့သစ္စာ ပေးပါ၊ ခုအချိန်အထိ သူဌေးများ အပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ မတရား မကြံစည်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ခုဟာလည်း ကျွန်တော် လုပ်ချင်လို့ လုပ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဦး ။ ။ “သူကြီး... ဒီလူတွေ ဒီလိုဆိုရင် ကျူးလွန်မှု မဖြစ်ဘူး လား”

သူကြီး ။ ။ “ဟာ... ဖြစ်ရုံတင် ဘယ်ကပဲမလဲ၊ ရုပ်ရွာဆူပူမှု တောင် ဖြစ်နေသေးတယ်၊ ရှေ့နေနဲ့ လုပ်တတ်ရင် လုယက် မှုတောင် ဖြစ်ဦးမယ်”

ဦး ။ ။ “ဟိုအထဲမှာ ဘယ်သူ လူကြီးလဲ”

ပန်း ။ ။ “ဦးပွင်းပဲ”

သူကြီး ။ ။ “လူထဲကကော”

ပန်း ။ ။ “ရန်ရှင်း”

သူကြီး ။ ။ “ဟေ့ အကောင်တစ်ကောင်၊ ရန်ရှင်းကို သွားခေါ်ချေ စမ်း” (မကြာမီ ရန်ရှင်း ရောက်လာလေသည်။)

သူကြီး ။ ။ “ဟေ့ ရန်ရှင်း မင်းတို့ ခုလိုလုပ်နေတာ ကျူးလွန်မှု လည်း ဖြစ်တယ်၊ ရုပ်ရွာ ဆူပူမှုလည်း ဖြစ်တယ်၊ လုယက် မှုလည်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိသလား”

ရန်ရှင်း ။ ။ “ဘာဖြစ်လို့ လုယက်မှုနဲ့ ကျူးလွန်မှု ဖြစ်ရမှာလဲ ဦးရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သူ့ပိုင်နက်ထဲ ကျူးလွန်ပြီး ဘယ်သူ့ပစ္စည်းကို လုယက်လို့လဲ”

ဦး ။ ။ “ငါ့လယ်ထဲကို မင်းတို့ဝင်ပြီးတော့ ငါ့စပါးတွေကို မပေးဘူးလို့ လုပ်နေတာဟာ လုတာပေါ့ကွ”

အသက်အားဖြင့် လေး၊ ငါးနှစ်လောက်ငယ်သော သူငယ် တစ်ဦးက ပစ္စည်းမာန်တက်ပြီးလျှင် ‘မင်း၊ ငါ’ နှင့် ရိုင်းပျဏှ ပြောသည် ကို ရန်ရှင်းသည် အတော် ဒေါသထွက်သွားလေသည်။ ရန်ရှင်းလည်း အစက ပစ္စည်းရှင်၊ လယ်ရှင်သာရှင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးရာ စိန်ဦး၏ မောက်မာ ရိုင်းပျဏှကို များစွာ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်...

“ဒီစပါးဟာ မင်းရဲ့စပါးတွေလို မင်းကို ဘယ်အကောင်က ပြောသလဲ” ဟု ဒေါသနှင့်ပင် ပြန်၍ ဖြေလေ၏။

မိမိ၏ လယ်လုပ်သမားများ၊ အစေခံများ၊ မြောက်ပင် စားသောက် နေသူများနှင့်သာ ဆက်ဆံလာခဲ့ရာ စိန်ဦးသည် မိမိကို နင်ပဲ ငါပဲ ပြန်ပြောသည်ကို နားမှလေသံ မကြားခဲ့ဖူးချေ။ သို့အတွက် ယခုတစ်ကြိမ် ကြားလိုက်ရသည်မှာ မိမိ၏နားထဲ၌ သံပူရည်နှင့် လောင်းလိုက်သလို ဖြစ်သွားလေ၏။ ထိုအထဲတွင် မိမိ၏ပရိသတ်နှင့် ဂုဏ်လုပ်နေသော အခါဖြစ်သဖြင့် မိမိ၏ စော်ကားရိုင်းပျမှုကို အလျဉ်းမမြင်ဘဲ ရန်ရှင်း၏ ရိုင်းပျမှုကိုသာ များစွာ နာကြည်းလျက် ရှိလေသည်။

စိန်ဦးသည် မိမိ၏ ပရိသတ်ထဲတွင် ရန်ရှင်း တစ်ဦးတည်း ရှိသဖြင့် ဘယ်နည်းနှင့်မဆို သူ့ကို ပြန်မလုပ်နိုင်သည်ကို သိပြီး...

“အံမာ... ဒီတောသားက တယ်လူပါးဝပါလား” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ရန်ရှင်း ။ ။ “တောသားလည်း မင်းတို့လို လူပဲကွ၊ လူပါးဝမှာပဲ”

သူကြီး ။ ။ “ဟေ့ ရန်ရှင်း စကားကောင်းကောင်း ပြောလေ၊ မင်းတို့သပိတ်သမားတွေ သူဌေးလယ်ထဲက ထွက်သွား မလား မသွားဘူးလား၊ အဲဒါကို တစ်ခွန်းတည်းပြော”

ရန်ရှင်း ။ ။ “ဒါက အားလုံး ခင်ဗျားတို့အပေါ်မှာ တည်နေတာပဲ၊ အစိုးရစံချိန် တင်းနဲ့ ခြင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဖယ်ပေး မယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ မနှစ်ကခြင်တဲ့ တင်းကြီးနဲ့ ခြင်မယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ တားမြဲ တားရလိမ့်မယ်”

သူကြီး ။ ။ “သူတို့ဟာ သူတို့ ကျေနပ်လို့ ပေးနေမှပဲ၊ မင်းတို့က ဘာမဆို ညာမဆို ဝင်ရှုပ်နေကြတာလဲ၊ ဟောဒီမှာ

သူ့ကာယကံရှင်က အားလုံး ကျေနပ်ပါတယ်လို့ သူ့သူဌေး ကို ပြောနေပြီ၊ မင်းတို့ ဘာရှုပ်စရာ ရှိသေးသလဲ”

ရန်ရှင်း ။ ။ “ခင်ဗျားတို့ သူ့ကို ခြောက်လှန့်ထားတာကို ကျေနပ်မှာ ပေါ့၊ လောကမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အငတ်ခံပြီး တခြားလူ စားတာ ကျေနပ်ပါတယ်ဆိုတဲ့လူဟာ အရူးဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ပြန်ရင်လည်း ကြောက်နေတဲ့လူ ဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီနှစ်လမ်းသာ ရှိတာပဲ”

သူကြီး ။ ။ “အေး... ဒါဖြင့် ကောင်းပါပြီကွာ၊ နောက်တော့သာ ငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

ဟု ပြော၍ စကားဖြတ်လိုက်သဖြင့် ရန်ရှင်းလည်း တလင်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

နေ့လယ် ၂ ချက်တီးအချိန်လောက်တွင် မော်တော်ဘုတ် တစ်စင်းနှင့် နံပါတ်တုတ်ကိုင် ပုလိပ်သား ၁၀ ယောက်၊ ဆပ်အင်စပတ် တော် တစ်ယောက်၊ ဌာဏာအုပ် တစ်ယောက်၊ မြို့ပိုင်နှင့် အမိန့်တော်ရ ရှေ့နေ ဦးဘဝင်းတို့ ရောက်လာကြလေသည်။ ၎င်းတို့ ရောက်လာမှ အတော်ကလေး ရဲစိတ်တက်လာသဖြင့် စိန်ဦးသည် ၎င်းတို့နှင့် ချောပြီး သပိတ်တားသမားရှိရာ တလင်းသို့ လိုက်သွားလေသည်။

ပုလိပ်တွေ လာပြီဟူသော သတင်းသည် တစ်ရွာလုံး ပြန့်နှံ့ သွားလေ၏။ သပိတ်သမားတို့သည် စိတ်မာန် တက်ကြွနေကြသော်လည်း ပုထုဇဉ်သားများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း ပုလိပ်ဟူသော စကားကို ကြားရ သည့်အခါ အနည်းငယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ ဖရဲဖရဲ ဖြစ်သွားကြသေး ၏။ သခင်ဦးတေဇဝန္တ ထ၍ စိတ်ဓာတ်မြင့်သော စကားကို ပြောကြား လိုက်မှ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ ၎င်းနောက် ရန်ရှင်းက တိုင်ပေးသဖြင့် သံချပ်များကို ထုံးစံအတိုင်း ဟစ်ဆိုလိုက်သောအခါမှ ကျနေသော စိတ်ဓာတ်တို့သည် ပြန်၍ တက်လာကြလေသည်။

မြို့အုပ်သည် သခင်ဦးတေဇဝန္တထံသို့ လာ၍...

“ကိုယ်တော် ဒီလို ရပ်ရွာမှာ ဆူပူအောင်လုပ်နေရင် ဖမ်းရလိမ့်မယ်”

သခင်တေ || “ဘယ့်နှယ့်ဟာတွေလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ အရာရှိတွေနဲ့ တွေ့လိုက်မှဖြင့် ဖမ်းဖို့စကားက စပြီး ပြောတာပဲ၊ တကတည်း ဖမ်းဖို့ပဲ အရာရှိ လုပ်နေရသလို ဖြစ်နေပြီ”

မြို့အုပ် || “ကိုယ်တော်တို့က ရပ်ရွာငြိမ်သက်အောင် လုပ်ရမယ့်ဟာ ခုလို ဆူပူအောင် မသိနားမလည်တဲ့ ရွာသူရွာသားတွေကို မြှောက်ပင့်ပေးနေရင် တပည့်တော်တို့မှာ ဝတ္တရားအတိုင်း ဖမ်းရမှာပဲ”

သခင်တေ || “ဒါတော့ ခင်ဗျားရဲ့ သဘောအတိုင်းပဲ၊ ဖမ်းချင်လည်း ဖမ်း၊ ကျုပ်တို့ကို ရပ်ရွာဆူပူအောင်လုပ်မှုနဲ့ ဖမ်းရင် ဟောဒီ သူကြီးရယ်၊ ဟော ဟိုက မောင်စိန်ဦးရယ်၊ ဟော ဟို အမိန့်တော်ရ ရှေ့နေရယ် ဒီလူတွေကိုပါ ဖမ်းရလိမ့်မယ်”

မြို့အုပ် || “သူတို့ကို ဘာမှုနဲ့ ဖမ်းရမှာလဲ”

သခင်တေ || “ကျုပ်တို့ကို မဆူဘဲ မနေနိုင်အောင် လုပ်ပေးတဲ့ အမှုနဲ့ပေါ့”

မြို့အုပ် || “ကိုယ်တော်တို့ကို သူတို့က မြှောက်ပေးတယ်လို့ ဆိုချင်သလား”

သခင်တေ || “တိုက်ရိုက် မြှောက်ပေးတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သို့ပေမယ့် ခုလိုဖြစ်ရတာဟာ အရင်းကို စစ်လိုက်ရင် သူတို့ကြောင့်ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့၊ ဟောဟိုက သူဌေးကလေးဆိုတဲ့ လူနဲ့ အမိန့်တော်ရမင်းဆိုတဲ့လူဟာ ဒီရွာလာပြီး အရက်တွေ သောက် မရှိနှမ်းပါးတဲ့ မိန်းကလေးမလေးတွေကို ဖျက်၊

သူကြီးဆိုတဲ့လူကလည်း သမာဓိတရားတွေ ပျက်ပြီး ဒီလူတွေ မတရားလုပ်နေတာတွေကို မတားဆီးတဲ့အပြင် သူကပါ ဝိုင်းပြီး ကူလိုက်သေးတယ်၊ သူတို့ အစော်ကားကိုခံရတာ စိတ်နာလို့ ရပ်ရွာထဲက ဆူဆူပူပူလုပ်ရင် ခင်ဗျားတို့က ဆူဆူပူပူလုပ်တဲ့လူကိုသာ ဖမ်းတာပဲ”

မြို့အုပ် || “ကိုယ်တော် ဒါတွေက ရှည်ပါတယ်”

သခင်တေ || “နေဦးလေ၊ ခင်ဗျား အရေလည်သွားအောင် ကျုပ်နည်းနည်း ရှင်းပြမယ်၊ ဒါတင် မကသေးဘူး၊ အခုလောလောဆယ် ကိစ္စမှာလည်း ဘယ်သူလွန်တယ်ဆိုတာ ဒကာပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ပြည်ပိုင်အစိုးရကိုယ်တိုင်က စပါးတင်းဟာ အလုံး ၁၃၀ ကိုကံရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ တောမှာ မြေပိုင်ရှင်တွေက ခြင်ယူတော့ ၁၄၈ လုံး ကိုကံတင်းကြီးနဲ့ ခြင်ယူလိုက်ကြတယ်၊ ဒီမှာလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီလို မတရား ညှဉ်းဆဲနေတယ်ဆိုတာ အစိုးရနားပေါက်အောင် ကျုပ်တို့က အလုပ် လုပ်ပေးရတာ၊ အဲဒါကို ခင်ဗျားတို့က ဖမ်းချင်သေးတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့အစိုးရရဲ့ အလုပ်ဟာ မတရားညှဉ်းဆဲခံနေရတဲ့လူတွေ မခံနိုင်လို့ ထဆုတ်တဲ့အခါ ဖိနှိပ်ဖို့ပဲလားလို့ ဒီမေးခွန်းကိုသာ မေးလိုက်ချင်တော့တာပဲ”

မြို့အုပ်သည် စိန်ဦးဘက်သို့ လှည့်၍ ဦးပဉ္စင်းပြောတာ မှန်သည်အကြောင်းကို အင်္ဂလိပ်လို ပြောလေသည်။ ရှေ့နေဘဝင်းသည် ရှေ့နေပီပီစောဒကတက်ရမှ ကျေနပ်မည့်သာ ဖြစ်သည့်အတိုင်း...

“ပေးတဲ့လူက ကျေနပ်လို့ ပေးနေရင် ကိုယ်တော်တို့က ဘယ်မှာ ဝင်စွက်ပိုင်ခွင့် ရှိသလဲ” ဟု ဝင်၍ ကန့်ကွက်လေသည်။

သခင်တေ ။ ။ “ပေးတဲ့လူက ကျေနပ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို မသုံးပါနဲ့ ဗျာ၊ ဘယ်သူမှ မကျေနပ်ဘူး၊ မတတ်နိုင်လို့သာ အသာ ကြည့်နေရတာလို့ ခင်ဗျားတို့ တစ်ခါတည်း မှတ်ထားလိုက်ပါ”

ဝင်း ။ ။ “မကျေနပ်ဘူးလို့ ကိုယ်တော် ဘယ်နှယ်လုပ် သိသလဲ”

သခင်တေ ။ ။ “အံ့မယ်လေးဗျာ၊ ဒါက အထူးအဆန်း မဟုတ်ပါဘူး ဗျာ၊ လယ်သမားတွေကို မြေပိုင်ရှင်တွေက ခင်ဗျားတို့ စပါး ဒီလောက်၊ ဒီလောက် ပေးမှ ချမယ်လို့ ပြောရော၊ လယ်သမားတွေကလည်း မယားတွေ၊ သားတွေ၊ သမီးတွေ တစ်ပြုံကြီးနဲ့ဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ မြေပိုင်ရှင်တွေကတောင်းတဲ့ စပါးထဲက တစ်စိတောင် ဈေးမဆစ်ရဲဘူး၊ ဈေးဆစ်လိုက် ပြန် လျှာရှည်တယ်ဆိုပြီး လယ်မချဘဲနေရင် ငတ်မှာ စိုးရ သေးတာကိုး၊ အဲဒီတော့ မြေပိုင်ရှင်တွေ ပြောသမျှနဲ့ လုပ်နေ ရရော၊ ဒီအတိုင်းပဲ မဟုတ်ဘူးလားလို့”

မြို့အုပ် ။ ။ “ကဲလေ ကိုယ်တော်၊ ဒီကိစ္စဟာ သိပ် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ပြီးနိုင်တဲ့ကိစ္စပါပဲ၊ ကဲ... သူကြီးအိမ်ကို ကိုယ်တော်ရယ်၊ ကိုယ်တော်လူ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်နဲ့ တစ်တံ ကြွပါဦး၊ ဟိုကျမှ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြသေးတာပေါ့”

ဟု နိုင်ပုံမပေါ်သည့်အခါတွင် အချို့နှင့် သတ်တတ်သည့် အစိုးရတို့၏ ပရိယာယ်နှင့် ဦးတေဇေဝ်ကို လျှောက်လေသည်။ သူကြီး အိမ်သို့ ဦးတေဇေဝ်နှင့် ရန်ရှင်းတို့နှစ်ဦး လိုက်၍သွားကြသည်။ မြို့အုပ် လုပ်သူကိုယ်တိုင်က ဤကိစ္စတွင် သပိတ်တားသမားများ မှန်သည်ဖြစ်၍ အတင်းအကြပ်လုပ်ရန် သူလည်း မတတ်နိုင်၊ လုပ်ပြန်ကလည်း

သိပ်ဆူဆူပူပူ ဖြစ်လာလျှင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်မည့်အကြောင်းကို သူ့ဆက်သားများအား အင်္ဂလိပ်လို ရှင်းလင်း ပြောပြသည့်အခါ သူဌေးကလေး အမည်ခံသူ စိန်ဦးသည် မိမိသဘောကျ တန်ခိုးတွေ အာဏာတွေ ပြလိုက်မည်ဟု ခဲလေသမျှ သံရေကျ ဖြစ်သွားရသဖြင့် မျက်နှာ မကြည်မသာ ဖြစ်၍နေလေ၏။ ၎င်းပြင်လည်း မိမိ မတရားလုပ်ပုံ ကို လူလယ်ခေါင်တွင် အထုပ်ဖြေ၍ ပြလိုက်သလို ဖြစ်သွားသောကြောင့် လည်း များစွာ ရှက်လျက်ရှိလေသည်။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်မှာ သပိတ် သမားများကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟု သပိတ်သမားများအပေါ်တွင် များစွာ အခဲမကြေ ဖြစ်နေလေသည်။ အထူးသဖြင့် သပိတ်ခေါင်းဆောင် နှစ်ဦး ဖြစ်သူ သခင်ဦးတေဇေဝ်နှင့် ရန်ရှင်းအပေါ်တွင် များစွာ နာကြည်းလျက် ရှိလေသည်။

သပိတ်တားသမားများသည် ထိုနေ့အဖို့တွင် မိမိတို့ လုပ်ငန်းကြီး အောင်မြင်သဖြင့် များစွာ ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်လျက် ရှိလေသည်။ ထိုည အဖို့ ရွာထဲတွင် နေရာတကာတိုင်းမှာလိုလိုပင် နေ့လယ်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့ သမျှတို့ကို စားမြုံ့ပြန်လျက် ရှိကြလေသည်။ သပိတ်တားသမားထံမှ ခပ်ဆတ်ဆတ် လူငယ်တစ်စုသည် ဦးပန်းမောင်၏ တံသို့သွား၍ နေ့လယ် က သူကြီးအိမ်တွင် ‘အူကြောင်ကြောင်’ လုပ်မိသည့်အတွက် ပြစ်တင် ကြိမ်းမောင်းကြလေသည်။ အချို့ လက်လွတ်စပယ် လုပ်လိုသူကလည်း ဦးပန်းမောင်၏တံကို ဖြုတ်ပါမည်ဟူ၍ တကဲကဲ လုပ်နေသဖြင့် ရန်ရှင်းတို့ လူစုသည် အတော် ထိန်းသိမ်းလျက် ရှိရလေသည်။ ဦးပန်းမောင်သည် ကား စော်ကားသမျှကို ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ယခုနှစ်အတွက် ဝမ်းစာပိုရ သဖြင့် သပိတ်သမားများအား ဝမ်းထဲ ကြိတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်လျက် ရှိလေ၏။

သပိတ်သမားတို့ လူစု ပျော်ရွှင်ကြသလောက် စိန်ဦး၊ ဘဝင်းနှင့် သူကြီးတို့ လူစုသည် စိတ်မချမ်းမြေ့လျက် ရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့်

စိတ်မချမ်းမြေ့ခြင်းကို ဖြေဖျောက်ရန်အတွက် အရက်ကိုသာ တွင်တွင်ကြီး
သောက်လျက် ရှိကြလေ၏။

အခန်း (၅)

သပိတ်တားပြီး၍ ၅ ရက်မြောက်သော ညတစ်ည ၉ နာရီ
လောက်တွင် ရှမ်းစုရွာ၏ နောက်ဖေးရှိ တစ်ခေါ်လောက်ဝေးသော
ဦးရှမ်းဖြူ၏တံတွင် လူ ၃ ယောက် ဓားလက်နက်များကိုင်၍ ဧဇာပြ
ဝင်ပြီး တိုက်သွားပါသည်ဟု သူကြီးထံသို့ အတိုင်ရောက်လာလေသည်။
တိုင်ချက်အရဆိုလျှင် ရုပ်ဖျက်ထားသော လူငယ် ၃ ယောက်သည်
ဓားလက်နက်များကို ကိုင်စွဲလျက် တံအတွင်းသို့ အတင်းဝင်လာပြီးလျှင်
အိပ်နေသော ဦးရှမ်းဖြူကို အတင်းတုတ်နှောင်ကာ ငွေ အတင်းတောင်း
ကြောင်း၊ ငွေ မရသောအခါ ဦးရှမ်းဖြူနှင့် သူ့မိန်းမ ဒေါ်သန့်တို့ကို
ကန်ကြောက်ပြီးလျှင် အိမ်ထဲ၌ဝင်၍ မွေနှောက်ရှာဖွေကြောင်း၊ ဤသို့
မွေနှောက်ပြီးနောက် ဘာမျှ မတွေ့သည့်အဆုံးတွင် ဦးရှမ်းဖြူ၏
သားကလေး အုံးဖေ၏ ငွေခြေချင်းကို ဖြုတ်ယူသွားကြောင်း၊ ၎င်းနောက်
ဦးရှမ်းဖြူကို ဓားစာခံအဖြစ် ခေါ်ယူသွားပြီး တဲမှ ကိုက်သုံးရာလောက်
ဝေးသော နေရာတွင် ဦးရှမ်းဖြူကို ထားခဲ့ပြီး ထိုဧဇာပြ ၃ ယောက်သည်
မှောင်ထဲတွင် ပျောက်သွားကြကြောင်း အစရှိသည်တို့ပင် ဖြစ်လေသည်။
၎င်းတို့ အချက်ထဲတွင် ထူးခြားသော အချက်တစ်ချက်မှာကား အခြား
မဟုတ်။ ဧဇာပြ ၃ ယောက်ထဲတွင် တစ်ယောက်၏အသံမှာ ရန်ရှင်း၏
အသံနှင့် တူသည်ဟူသော စွပ်စွဲချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ရန်ရှင်းကို စစ်ဆေးရန် သူကြီးသည် လူတစ်ယောက်ကို အခေါ် လွှတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်အခါတွင် ရန်ရှင်းသည် သူ့အိမ်မှာ မရှိ။ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသောဘိတကျောင်းသို့ အိမ်နီးချင်း ဆေးဆရာ ဆရာလှနှင့် အတူသွား၍ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသောဘိတ၊ သခင် ဦးတေဇဝန္တတို့နှင့် ပိုင်းဖွဲ့ကာ 'အာလပသလ္လာပ' စကားများကို ပြောလျက် ရှိကြလေသည်။ သူကြီးအိမ်မှ အရေးတကြီး အခေါ်လွှတ်သည်ဟု ဆိုသောကြောင့် ငွေခင်သည် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ လိုက်လာပြီး အကြောင်းကြားလေသည်။ ရန်ရှင်းနှင့် ဆရာလှတို့လည်း ဘုန်းတော်ကြီးများကို ဝတ်ချခဲ့ပြီး သူကြီးအိမ်ဘက်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သူကြီး၏အိမ်သို့ ရန်ရှင်းနှင့် ဆရာလှတို့ ရောက်သည့်အချိန်တွင် ဓားပြ အတိုက်ခံရသော ဦးရှမ်းဖြူနှင့် ဒေါ်သန့်တို့ လူစုသည် မပြန်သေး။ ၎င်းတို့နှင့်အတူ ရွာထဲမှ လူကြီး သုံးလေးဦးကို သက်သေအဖြစ် ခေါ်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ရန်ရှင်းနှင့် ဆရာလှတို့ ထိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူကြီးသည် ရန်ရှင်းအား တိုင်ချက်ကို ဖတ်ပြလေ၏။ ရန်ရှင်းလည်း တိုင်ချက်ကို ကြားနာရပြီးနောက် များစွာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေသည်။ ဓားပြတိုက်သည်ဆိုသော အချိန်အခါတွင် သူနှင့် ဆရာလှတို့သည် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် ရှိကြောင်းကို ရန်ရှင်းသည် ရှင်းလင်း ပြောဆိုလေသည်။ သို့ရာတွင် ဦးရှမ်းဖြူနှင့် ဒေါ်သန့်တို့က ဓားပြ ၃ ယောက်အနက် တစ်ယောက်၏ အသံသည် ရန်ရှင်းအသံနှင့် တစ်ထေရာတည်း တူကြောင်းကို အတိအလင်း ပြောနေသည့်အပြင် ရန်ရှင်းတို့အိမ်တွင် သက်သေများနှင့် သူကြီးကိုယ်တိုင် သွားရှာရာ၌ လည်း ငွေခင်၏ ထာဘီဖာထဲက ဓားပြတိုက်ရာ၌ ပါသွားသော ကလေး ငွေခြေခြင်း တစ်ရံကို သွား၍ တွေ့ပြန်သဖြင့် ရန်ရှင်း၏ ရှင်းလင်းခြင်းမှာ အခွင့်မသာတော့ဘဲ များမကြာမီ ရန်ရှင်းသည် မိမိကိုယ်တိုင် လက်ထိတ် ခတ်ပြီးသား ဖြစ်နေကြောင်းကို တွေ့ရှိရလေသည်။

ရန်ရှင်းအား ဓားပြမှုအတွက် သူကြီး၏အိမ်တွင် အဖမ်းခံနေရသည့် သတင်းသည် တစ်ရွာလုံး ပြန့်သွားလေ၏။ မကြာမီ ရန်ရှင်း၏မိန်းမ ငွေခင်သည် သူကြီးအိမ်သို့ ရောက်လာလေ၏။ မိမိ၏ ယောက်ျားကို လက်ထိတ်ကြီးနှင့် မြင်လိုက်ရသောအခါ ရင်ဝတွင် ဆို့သွားသဖြင့် မျက်ရည် မဆည်နိုင်တော့ဘဲ ရှိလေ၏။ ရန်ရှင်းသည် သူ့မိန်းမ၏ဒုက္ခကို မြင်သောအခါ...

“အို... ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ အရေးမကြီးပါဘူး”

အစရှိသော စကားများဖြင့်သာ အားပေးစကား ပြောကြားနေရသော်လည်း သူ့ရင်တွင်းမှာမူကား မချီလှတော့ပေ။ ငွေခင်နှင့် ရှေ့ဆက် နောက်ဆက်ဆိုသလို သခင် ဦးတေဇဝန္တလည်း ရောက်လာလေ၏။ သခင် ဦးတေဇဝန္တလည်း ထုံးစံအတိုင်းပင် ရှူးရှူးရှားရှားနှင့်ဖြစ်ပြီး သူကြီးကို ခပ်တွင်တွင်ကြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းလျက် ရှိလေသည်။ နောက်ဆုံး၌...

“အင်း... ခင်ဗျားတို့ မိုးကောင်းတုန်းဆိုတော့ လုပ်ထားပေါ့၊

ဟေ့ ရန်ရှင်း တတ်နိုင်သလောက်သာ ကြိုးစားပြီး သည်းခံလိုက်ပါကွာ၊ တို့နေ့လည်း ရောက်ဦးမှာပေါ့” ဟု ပြောပြီး ရှူးရှူးရှားရှားနှင့်ပင် ဆင်း၍သွားလေ၏။

ထိုနေ့ညတွင် ရန်ရှင်းသည် အိပ်၍ မပျော်ချေ။ ယခုအမှုတွင် သူကြီး၏ပယောဂ ပါသည့်အကြောင်းမှာ မှန်ထဲတွင် ကြည့်သလို ခပ်ရှင်းရှင်း ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ပေါ်လျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဤကဲ့သို့ မတရား နှိပ်စက်ခြင်းခံရသည့်အဖြစ်ကို တွေးမိတိုင်း ရန်ရှင်းသည် ဒေါသဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် လှောင်အိမ်ထဲတွင် လှောင်ထားသော ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ ဒေါသထွက်ရုံသာ ထွက်နိုင်သည် ကိုယ်ထိ လက်ရောက် ဘာမျှမလုပ်နိုင်ချေ။ ရင်တွင်း၌ ပွထလာသော ဒေါသများကို သက်မချ၍သာ ဖြေလျက် ရှိပေတော့သည်။ ဒေါသဖြစ်ရုံသာ

မကသေး၊ အခြားပုပင်စရာ အရေးများကလည်း ရန်ရှင်းကို အတော် ဒုက္ခပေးလျက်ရှိ၏။ ထိုအရေးမှာ အခြားမဟုတ် ငွေခင်၏ အရေးများပင် ဖြစ်လေသည်။ အဓမ္မစနစ် ထွန်းကားနေသော ခေတ်ကြီးတွင် အပြစ် အနည်းငယ်မျှ မရှိသော သူများကိုလည်း အပြစ်အကြီးဆုံး ကျူးလွန် သောသူများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲပေးနိုင်၍ အပြစ်အကြီးဆုံး ကျူးလွန် ထားသော သူများကိုလည်း အပြစ်အနည်းငယ်မျှ မရှိသောသူအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲပေးနိုင်ကြောင်းကို ရန်ရှင်းသည် ကောင်းစွာ သိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုအမှုတွင် ရန်ရှင်းလွတ်ရန် အခွင့်အလမ်းများသလောက် ထောင်ကျရန် အခွင့်အလမ်းလည်း များသည်ဟူ၍ တွေးမိသည်ဖြစ်ရ ကား သူ ထောင်ကျသွားခဲ့ပါမူ သူ၏တစ်မျက်နှာကို တစ်ရွာထင်ပြီး လိုက်လာခဲ့ရရှာသော တစ်ကောင်ကြွက် ငွေခင်မှာ မည်ကဲ့သို့ နေထိုင် စားသောက်ရပါမည်နည်းဟူ၍ ရန်ရှင်းသည် အတွေးကြီး တွေးပြီး အဆွေးကြီး ဆွေးလျက်ရှိလေ၏။ ထိုမျှမကသေး သူတို့ အိမ်ထောင်ကျ ခဲ့သည်မှာ မကြာလှသေးချေ။ သုံးလေးလလောက်သာ ရှိသေး၏။ သို့ဖြစ်ရာ ဖောင်းအိ ပျော့ပျောင်းလျက်ရှိသော ကြင်စဉ်း ငွေခင်အပေါ်တွင် ရန်ရှင်း ချစ်ရသည်မှာ အဘယ်နည်းဖြင့် အာသာပြေနိုင်ပါဦးအံ့နည်း၊ အဘယ်မှာလျှင် တင်းတိမ်နိုင်ပါဦးအံ့နည်း။

ထိုည၌ ငွေခင်သည်လည်း အိပ်၍ မပျော်ချေ။ ရှေ့အကြောင်း၊ နောက်အကြောင်းများကို တွေးတောရင်း မိမိအိပ်ရာထဲတွင် ဘယ်ပြောင်း ညာပြန် လူးလိမ့်ရင်း တစ်ခါ၊ တတွေတွေ စီးဆင်းလျက်ရှိသော မျက်ရည် များကို သုတ်ရင်းဖြင့် တစ်ဖုံ ညအချိန်ကို ကုန်လွန်ခဲ့ချေ၏။

အခန်း (၆)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်သို့ ရောက်လာလေပြီ။ သူကြီးလည်း မိမိ၏ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို ထမ်းရန် တစ်ယောက်၊ ရန်ရှင်းကို စောင့်ရန် တစ်ယောက်နှင့် သူ၏ အခြားပစ္စည်းများကို သယ်ရန် တစ်ယောက် အားလုံး တပည့်ပေါင်း သုံးယောက်နှင့် ရန်ရှင်းကိုပါ ခေါ်ပြီး ကျွဲမငေးမှ လာသော သင်္ဘောကိုစီး၍ ဝါးခယ်မသို့ လိုက်ခဲ့လေ၏။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ရန်ရှင်း၏မိန်းမ ငွေခင်၊ ဒေါ်တုတ်၊ သခင်ဦးတေဇဝန္တနှင့် ဘိုးတုတ်တို့ လည်း ပါလာကြလေသည်။ ငွေခင်သည် လင်တော်မောင် အပူကြောင့် မဖြီးမလိမ်းနိုင်ရှာဘဲ ပူပုံဖမ်းလျက် ရှိလေ၏။ ထိုအခါက သူ့ကိုမြင်ရ သည်မှာ သနားစရာပင် ဖြစ်တော့သည်။ သို့ရာတွင် အကြံပိုင်သော သူကြီးမှာမူကား...

“ငါ့လုပ်လိုက်ရင် ဒီလိုကြီးပဲကွ၊ သိပြီလား” ဟူသော လေဖြင့် ငွေခင်နှင့်တကွ ၎င်းတို့လူစု စိတ်နှမ်းကိုယ်နှမ်း ဖြစ်လေလေ သူကလည်း ဂိုက်ထုတ်၍ ကောင်းလေလေ ဖြစ်နေလေ၏။

သခင် ဦးတေဇဝန္တနှင့် သူကြီးတို့လည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စကား မပြောကြ။ သို့ရာတွင် သခင် ဦးတေဇဝန္တကူကား...

“ဒီအကောင် မိုးကောင်းတုန်း လုပ်ပါစေကွ၊ သခင်အားရ ကျွန်ပါးဝဆိုတဲ့ အကောင်တွေတော့ တစ်နေ့ သိမှာပေါ့၊ အလကားကွာ လူကြီးလုပ်ရမယ့်လူက သမာဓိမရှိတဲ့ ခွေးကျင့်ခွေးကြံ ကြံနေရင် ဘယ်လာ စောက်သုံးကျတော့မလဲ တို့နိုင်လည်း မညာဘူးဟေ့”

အစရှိသော စကားများဖြင့် သူကြီးကို ရည်ရွယ်ပြီး သူကြီး အနီးတွင်သာကပ်၍ အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် ဒေါသနှင့် ပြောလျက်ရှိလေ သည်။ သူကြီးမှာမူကား ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ဒီသခင်ဘုန်းကြီးအား အလိမ္မာနှင့် မည်ကဲ့သို့ ညှဉ်းရမည်ကို ကြိတ်၍စဉ်းစားရင်း ငြိမ်လျက် ရှိလေသည်။

ဝါးခယ်မမြို့သို့ ရောက်သောအခါ ထိုလူသိုက် နှစ်သိုက်လည်း မိမိတို့ဆိုင်ရာ ဌာနအသီးသီးသို့ သွားကြလေသည်။ သူကြီးတို့လူသိုက် သည် ရှေးဦးစွာ ရန်ရှင်းကို ဂါတ်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။ ရန်ရှင်းကို ဂါတ်တွင် အပ်ပြီးသည့်နောက်မှ သူဌေးစိန်ဦး၏ အိမ်သို့ အခစားဝင်ရန် သွားလေသည်။ ထိုအိမ်တွင် ရှေ့နေဘဝင်းလည်း ရောက်လျက်ရှိသဖြင့် အကြံပိုင်သော သုံးဦးသားတို့သည် မိမိ၏ လုပ်ငန်းအစီစဉ်ကို မြိန်ရေ ရှက်ရေနှင့် ပြောလျက်ရှိကြ၏။ ရှေ့နေဘဝင်းလည်း အကျိုးတော်ဆောင် သူကြီးမင်းအား အလွန်ကျေးဇူးတင်သော အမူအရာဖြင့် သူကြီး၏ကျော ကို သပ်လျက်ရှိရာ မိမိသခင် ကျောသပ်ပေးနေသည်ကို မှိန်း၍ခံနေသော ကြောင်လိမ္မာကဲ့သို့ သူကြီးလည်း အမိန့်တော်ရမင်း၏ ကျောသပ်ပေး ခြင်းကို ငြိမ်လျက် ပီတိဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

သခင် ဦးတေဇဝန္တမှာမူကား သူ အလွန် အားထားလျက် ရှိသော တို့ဗမာအစည်းအရုံးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ အစည်းအရုံး တွင် အတွင်းရေးမှူး သခင်ဟန်ကျော်နှင့် အခန့်သင့် တွေ့လေသည်။ အခေါ်လွှတ်လိုက်သဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌ သခင်အုံးရွှေလည်း မကြာမီ ရောက်လာ ရာ သခင် ဦးတေဇဝန္တသည် အဖြစ်အပျက်တို့ကို အမြစ်မှစ၍ လှန်လေ

၏။ အသက်တစ်ရာ မရှိသေးသော်လည်း ထိုကဲ့သို့ မတရားမှုမျိုးများ တစ်ရာကျော်မက တွေ့ခဲ့ဖူးသော ဝါးခယ်မသခင်များအဖို့တွင် သခင် ကိုယ်တော်၏ ဇာတ်ထုပ်မှာ များစွာ မထူးဆန်းလှတော့ပေ။ သို့ရာတွင် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကြားနာပြီးနောက် ဥက္ကဋ္ဌနှင့် အတွင်းရေးမှူး လုပ်သူ တို့သည် ထိုအမှုအတွက် မည်ကဲ့သို့ လုပ်ရမည်ကို မသိဘဲ ချီတုံချတုံ ဖြစ်၍နေလေ၏။

အကြောင်းမူကား ဤသို့တည်း၊ ဝါးခယ်မ အစည်းအရုံး တည်ထောင်ပြီးမှ မတရား ညှဉ်းဆဲခံရသော ဒုက္ခိတတို့သည် အစည်းအရုံး ကို အားကိုးတခံပြုကာ သူတို့၏ နှစ်နာချက်များကို တိုင်တန်းကြ၏။ အစည်းအရုံးဝင်များကလည်း ငွေရေးကြေးရေးမှစ၍ အနစ်နာခံကာ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် သူကြီး ကယ်ပါမှ ထောင်ကျဆိုသော စကားကဲ့သို့ သခင်တွေ ကူညီဆောင်ရွက်ကာမှ ဒဏ်ငွေလောက်နှင့် ပြီးရမည့်ကိစ္စသည် ထောင်ကျ၍ ထောင်နှင့် ပြီးရ မည့်ကိစ္စတွင် စက်တိုင် တက်ရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

မနှစ်က ပုလိပ်အရာရှိ တစ်ဦးသည် တရားခံတစ်ဦးခေါ်၍ အမှုစစ်ဆေးရင်း ဘေးနှင့်ကျောကို လက်သီးနှင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ ထိုးမိရာ လက်လွန်သွားပြီး တရားခံ သေသွားသည်ဟူသော အမှုတစ်ခုသည် ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ထိုအမှု ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင် နက် ဝါးခယ်မတစ်နယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ သခင်များလည်း ပုလိပ်တို့၏ ရမ်းကားပုံကို မခံမရပ်နိုင်သဖြင့် ထိုအမှုကို ကောက်၍ ကိုင်ကြရာ သူတို့ကိုင်ကာမှ ပုလိပ်အရာရှိသည် ကွင်းရှင်း လွတ်သွားရုံမျှ မက ရာထူးဌာနန္တရများပင် အတိုးခံလိုက်ရသေးသည်။

များမကြာမီကလည်း ဝါးခယ်မအပိုင် တောရွာတစ်ရွာတွင် အရက်မူးနေသော ပုလိပ်အရာရှိ တစ်ဦးနှင့် တပည့်နှစ်ယောက်သည် မင်္ဂလာဆောင်တွင် ရွာစလေအတိုင်း ခဲဖိုး လာတောင်းသူများအား အိမ်

ကို ငွေယူလှည့်ဟု မလိမ့်တပတ်နှင့် ခေါ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ရောက်ကာမှ သေနတ်နှင့် အရမ်းပစ်ရာ လူသုံးယောက် ပွဲချင်းပြီးသေလေသည်။ အခြားလူများသည် ပြေးနိုင်သောကြောင့် သေကွင်းမှ သိသိကလေး လွတ်သွားကြသည်။ တစ်ခါသေဖူး၍ ပျဉ်ဖိုးနားလည်ပြီးသော သခင်များသည် ထိုအမှုတွင် ဘာမျှဝင်ပြီး မဆောင်ရွက်ကြဘဲ ငြိမ်ငြိမ်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် အသေခံရသော လူသုံးယောက်သည် သခင်များဖြစ်ကြ၍ ထိုနေ့က ပုလိပ်အရာရှိ တည်းနေသောအိမ်ကို ထိုသခင်များက ဝိုင်းပြီး ပုလိပ်အရာရှိ၏ အသက်ကို ကြံစည်ပါသည်ဟု ခဲဖိုးတောင်းသည့် မန်ကျည်းစေ့လောက်ကိစ္စကို မြင်းမိုရ်တောင်လောက် ကြီးကျယ်သည့် သူပုန်မှုဖြစ်အောင် အမှုကိုဆင်လိုက်ရာ ပစ်သတ်မိသော ပုလိပ်အရာရှိသည် ဘာမျှမဖြစ်ဘဲ မသေ၍ကျန်သော ရွာသားများပင် နောက်ထပ် ထောင်ကျရဦးမလို ဖြစ်သွားသေး၏။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ယခုအမှုတွင် သခင်များဝင်၍ လိုက်ကာမှ တော်ရုံနှင့်ပြီးရမည့်ကိစ္စတွင် သိပ်ဆိုးသွားမည်ကို ဥက္ကဋ္ဌနှင့် အတွင်းရေးမှူးတို့သည် ကြိတ်၍ စိုးရိမ်လျက် ရှိကြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းများကို ပြောပြပြီး မကူညီဘဲ နေလိုက်ပြန်လျှင်လည်း မကူညီချင်သောကြောင့် ဆင်ခြေပေးနေသည်ဟု ထင်မှာကို စိုးရိမ်မိပြန်၏။ ၎င်းပြင်လည်း သခင် ဦးတေဇဝန္တသည် သခင်စိတ် အလွန်ထက်သန်၍ အစည်းအရုံးပေါ်တွင် အလွန် အားကိုးသည်ကိုလည်း ကောင်းစွာ သိရှိပြီး ဖြစ်သဖြင့် ဝါးခယ်မ သခင်ခေါင်းဆောင်တို့သည် အကြပ်ရိုက်လျက် ရှိကြလေသည်။ သို့နှင့်ပင် တစ်စတစ်စ ဝင်၍ ဆောင်ရွက်ကြရာ နောက်ဆုံးတွင် အမှုကို လုံးလုံးလျားလျား ဝင်၍ ကိုင်ရသော အခြေသို့ ရောက်လေ၏။ သူတို့ဝင်၍ ဆောင်ရွက်လိုက်သဖြင့် ရှေးဦးစွာ ထူးခြားသော အချက်မှာကား ရန်ရှင်းအတွက် အာမခံမရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တစ်ဖက်မှ သခင်များက ဤသို့ဝင်၍ ဆောင်ရွက်နေသည့် အတွက် ရှေ့နေဘဝင်းသည် အထူးဝမ်းသာသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သခင်များ ဤသို့ကူညီမှ ငွေခင်၏ယောက်ျား ရန်ရှင်းကို မိမိ သဘောရှိ နှိပ်စက်နိုင်မည် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ထို့ကြောင့် ရှေ့နေဘဝင်းသည် ပုလိပ်အရာရှိများ၊ နယ်အရာရှိများ ရန်ရှင်းအမှုကို စစ်ဆေးနေသော တရားသူကြီးများထံသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် ရန်ရှင်းဘက်မှ သခင်များက မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်နေကြောင်း၊ ဤအမှုတွင် သခင်တွေ အရေးသာသွားလျှင် နယ်ဆုမှာ စိုးရိမ်ရကြောင်း သို့အတွက် ရန်ရှင်းကို ဦးကျိုးသွားအောင် ချိုးပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း အစရှိသည်တို့ကို ချဲ့ထွင်၍ ပြောကြားလျက်ရှိလေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ သခင်များဘက်က ကြိုးစားလေလေ ရန်ရှင်းမှာ ပို၍ အဖိခံရလေဖြစ်၏။ သို့နှင့်ပင် ရန်ရှင်းကို အမိန့်ချမည့်နေ့သို့ ရောက်လာလေ၏။

တရားလိုဘက်မှ ဆင်ထားသော အစီအစဉ်အတိုင်းဆိုလျှင် အမှုမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။ အမှုမဖြစ်မီ နှစ်ရက်လောက်က ရန်ရှင်းသည် သူ့အိမ်နောက်ဖေးတွင် ဓားသွေးနေသည်ကို တရားလို သက်သေ နံပါတ် ၅ က တွေ့လေသည်။ ဓားပြတိုက်သည့် ညက ၇ နာရီ အချိန်လောက်မှာ ရန်ရှင်းအိမ်တွင် တရားလိုသက်သေ နံပါတ် ၃ သည် ရန်ရှင်းနှင့် ထိုင်၍ စကားပြောစဉ် တဘက်ခေါင်းပေါင်း၍ လှံချည်ခြံထားသော လူနှစ်ယောက် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာရာ အဆိုပါသက်သေ နံပါတ် ၃ ကို မြင်သည့်အခါတွင် အပြင်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ တရားလို သက်သေ နံပါတ် ၄ ကမူကား ဓားပြတိုက်သည့် ည ၉ နာရီ အချိန် လောက်တွင် လူသုံးယောက်သည် ဓားပြအတိုက်ခံရသည့် တံဘက်မှ ဘုန်းကြီးကျောင်းဘက်ဆီသို့ လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်ကာ ခပ်သုတ်သုတ် သွားနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ တရားလိုသက်သေ နံပါတ် ၆ က မူကား ထိုနေ့ည ၉ နာရီခွဲလောက်တွင် သူကြီး အခေါ်ခိုင်းသောကြောင့်

သွားခေါ်ရာ ရန်ရှင်းကို သူ့အိမ်မှာ မတွေ့ကြောင်းကို ထွက်ဆိုလေသည်။ ကျန်သက်သေများသည် ရန်ရှင်းအိမ်ကို သွားရောက်ရှာဖွေစဉ်က သက်သေအဖြစ်နှင့် ပါသွားကြသူများဖြစ်ကြ၍ သူတို့ မြင်သည့်အတိုင်း ထွက်ဆိုသွားကြလေသည်။

တရားခံဘက်မှမူကား ရန်ရှင်းသည် ထိုညက ခပ်စောစော အချိန်မှစ၍ သူကြီး၏လူ လာခေါ်သည့် အချိန်အထိ ဘုန်းကြီးကျောင်း တွင် ရှိကြောင်းကို ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသောဘိတနှင့် ဦးတေဇဝန္တတို့ ကိုယ်တိုင် သက်သေ ထွက်ဆိုကြလေသည်။ ဆရာလှကလည်း ထိုနည်း အတိုင်းပင် ထွက်သည်။ ယခု ဓားပြမှု ဖြစ်ပေါ်ရခြင်းမှာလည်း သူကြီး၊ စိန်ဦး၊ ဘဝင်းတို့နှင့် မတည့်သဖြင့် သက်သက်လီဆယ် လုပ်ကြံ၍ ဆင်ထားသော အမှုဖြစ်ကြောင်းကို အရင်းမှ ဇာတ်လှန်၍ တရားခံပြ သက်သေများက ထွက်ဆိုကြလေသည်။ ပစ္စည်းကို အိမ်ထဲတွင် တွေ့သည်ဆိုသည်မှာလည်း အိမ်ရှင်များ မရှိခိုက် တိတ်တဆိတ်ဝင်၍ ထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည့်အပြင် တရားလိုပြသက်သေများမှာလည်း သူကြီး၏ ဩဇာနှင့် မကင်းကြသူများ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ထုတ်ဖော်၍ သက်သေပြကြသည်။

သို့ရာတွင် ဘဝင်း၏ မျက်နှာလက်ဆောင်နှင့် စိန်ဦး၏ ငွေလက်ဆောင် ဝင်ပြီးဖြစ်နေသော တရားသူကြီးခေါ် တရားပိုင်မင်းခေါ် စီရင်ချက်ချရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် တရားခံပြသက်သေများကို ရန်ရှင်းနှင့် တစ်ကိုးထံသားချင်း ဖြစ်သောကြောင့် ယုံကြည်စရာမရှိဟု အားလုံး ပယ်ချပြီးလျှင် ခိုးရာပါပစ္စည်းအား အိမ်ထဲတွင်တွေ့သည့်အဖြစ်ကို အကြီး အကျယ်ချဲ့ကာ အကြောင်းပြ၍ ထောင်ဒဏ် တစ်နှစ်ခွဲနှင့် ကြိမ်ဒဏ် ၂၀ စီရင်ချက် ချလိုက်လေ၏။

ထိုနေ့က ဦးတေဇဝန္တတို့ လူစုသာ ရုံးသို့ လာရောက်နားထောင် နေကြသည်။ စိန်ဦးတို့ဘက်မှ လာရောက်နားထောင်သည်ကို မတွေ့ရ။

နားထောင်ရန်လည်း မလိုတော့ချေ။ ဘယ်နှစ်နှစ် ထောင်ချမည်၊ ကြိမ်ဒဏ် ဘယ်နှစ်ချက် ရိုက်မည်ကို အမှုစစ်စကပင် သိပြီးသား ဖြစ်လေသည်။ ထိုနေ့အဖို့တွင် နံနက်ခင်းကတည်းက တထိတ်ထိတ်နှင့် ဖြစ်နေသော ငွေခင်သည် တရားသူကြီးခေါ်သူ၏ စီရင်ချက်ချသည့်ကို ကြားလိုက်ရသော အခါ တရားသူကြီးကို စက္ကန့် သုံးဆယ်လောက် ကြက်သေသေ၍ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ...

“ရက်စက်ပါပေရင်” ဟု ပါးစပ်ဖျားမှ အလိုလို ယောင်၍ ထွက်သွားပြီး မျက်ရည်တို့သည် တတွေတွေ စီးဆင်းလာလေ၏။

သခင် ဦးတေဇဝန္တလည်း မိမိ၏တပည့်များ၏ ဖြစ်အင်ကို မကြည့်ရက်နိုင်သဖြင့် ရုံးခန်း ပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ မိမိ ရှေ့စူးစူးကိုသာ ငိုငို၍ ကြည့်နေလေ၏။

ငွေခင်သည် အတော် အသေး၏။ ‘ရက်စက်ပါပေရင်’ ဟူ၍ ယောင်ထွက်သွားသော စကားအရ တရားသူကြီးခေါ်သူထံမှ ညာတာ ထောက်ထားခြင်းကို မျှော်လင့်နေပုံ ရလေသည်။ အမှုဖြစ်စကတည်းက ဘဝင်း၏ ကလိန်ခြံဉာဏ်၊ စိန်ဦး ငွေနှင့် တရားသူကြီးခေါ်သူ၏ လောဘတို့ ပေါင်းလိုက်လျှင် ရလဒ်ကား တစ်နှစ်ခြောက်လနှင့် ကြိမ်ဒဏ် ၂၀ ဖြစ်ကြောင်းကို ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ကြိုတင်သိထား နှင့်လျှင် ထိုမျှ ပူဆွေးရမည်မဟုတ်။ ထိုမျှမကသေး သခင် ဦးတေဇဝန္တ ကျောင်းတွင် သပိတ်တားသမားတို့၏ ဥက္ကဋ္ဌရာထူးကို ယူလိုက် ကတည်းက ဒီလမ်းလိုက်ခဲ့လျှင် ဒီဆုထူးကို ရရတော့မည် ဟူ၍လည်း ကောင်း၊ အများ ချမ်းသာစေချင်လျှင် အနည်းဆုံး တစ်ယောက်မှာ နှစ်နာမြဲသာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်သည့်အကြောင်းကိုလည်းကောင်း ကြိုတင် ထွက်တတ်ပါမူကား သာ၍ပင် စိတ်အေးရပေလိမ့်ဦးမည်။

အတော်ကလေး ကြာသောအခါ သခင် ဦးတေဇဝန္တသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသည့် အမူအရာနှင့် ငွေခင်ရှိရာသို့ ပြန်လာပြီး

“အယူခံမယ်” ဟု ခပ်တိုတိုပင် ပြောလေ၏။

ခပ်ရှည်ရှည် ပြောရန်မှာလည်း သခင် ဦးတေဇဝန္တအတွက် ထိုအချိန်အခါတွင် ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်။ တရားသူကြီး၊ စိန်ဦး၊ ဘဝင်းနှင့် သူကြီးတည်းဟူသော မသူတော် ၄ ဦးတို့အား နတ်နတ်ပါ အောင် စဉ်းပစ်ချင်သော စိတ်ဓာတ်တို့သည် သခင်ကိုယ်တော်၏ ရင်တွင်း၌ လှိုင်းတံပိုးထလျက် ရှိလေသည်။

အခန်း (၇)

စီရင်ချက် ချပြီးပြီဖြစ်သဖြင့် ရန်ရှင်းကို ဝါးခယ်မဂါတ်တွင် မထားနိုင်တော့ဘဲ ပုသိမ်ထောင်သို့ ပို့ရတော့မည် ဖြစ်၏။ မြောင်းမြ ဒီဇတြိတ်တွင် အမှုဖြစ်သော်လည်း မြောင်းမြထောင်သည် လက်ကောက် ထောင်ဖြစ်သဖြင့် အဝတ်ဖြူထောင်ဖြစ်သော ပုသိမ်ထောင်သို့ ရန်ရှင်းကို ပို့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ လက်ကောက်ထောင် ဆိုသည်မှာ တစ်ကြိမ်ထက် ပိုပြီး ထောင်ကျဖူးသူများဖြစ်၍ အဝတ်ဖြူဆိုသည်မှာ တစ်ကြိမ်တည်း ကျဖူးသေးသူများ ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် အကျဉ်းသမားများကို ဝါးခယ်မမှ ပုသိမ်သို့ တိုက်ရိုက်ပို့သည် မရှိ၊ ဝါးခယ်မမှ မြောင်းမြသို့ ရှေးဦးစွာပို့၍ မြောင်းမြ ထောင်မှ ကြာသပတေးနေ့တိုင်း ပုသိမ်ထောင်သို့ ပို့လေ့ရှိသည်။ ရန်ရှင်း သည် ထောင်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ‘ထောင်သည် ဆိုးသည်၊ ပိုက်ဆံမပါလျှင် ထောင်ထဲရောက်လျှင် အရိုက်ခံရသည်’ အစရှိသော ထောင်၏ အပရိုက် အကြောင်းကလေးများလောက်ကိုသာ ကြားဖူး သည်။ ထို့ကြောင့် သူ မရောက်ဖူးသေးသော နေရာသို့ သွားရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ထဲတွင် လေးလျက်ရှိလေသည်။ ထိုအထဲတွင် ဘယ်လို နေရမည်၊ ဘယ်လို ထိုင်ရမည်၊ ဘယ်လို စားရမည်၊ ဘယ်လို လူစားမည်

နှင့် တွေ့ရမည် အစရှိသည်တို့ကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် တွေးတောရင်း အချိန်ကုန်လျက် ရှိလေသည်။ သို့နှင့်ပင် ဂါတ်ပေါ်ရှိ အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ရောက်လာကြလေသည်။

အကျဉ်းသမားတစ်ဦး ။ ။ “ဟေ့လူ ... ပိုက်ဆံလေးဘာလေး ယူထားပြီးပြီလား၊ ပိုက်ဆံမပါရင် ထောင်ထဲကျ ဆီးရိုက်မှာပဲ”

ရန်ရှင်း ။ ။ “မယူရသေးဘူး၊ ဘယ်လောက်လောက် ယူသွားရမှာလဲ”

ဒုတိယအကျဉ်းသမား ။ ။ “လေးငါးကျပ်လောက်ဆို လောက်တာပါပဲ”

ရန်ရှင်း ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့...၊ မနက်ဖြန်မှပဲ တောင်းထား လိုက်မယ်”

ဒုတိယအကျဉ်းသမား ။ ။ “တောင်းတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ခင်ဗျား ပိုက်ဆံကို လည်ချောင်း ချတတ်ရဲ့လား”

ရန်ရှင်း ။ ။ “မချတတ်ဘူးဗျ”

တတိယအကျဉ်းသမား ။ ။ “ဒါဖြင့် မတ်စေ့တွေဖျက်ပြီး ငှက်ပြောသီး နဲ့ မျိုချ”

ရန်ရှင်း ။ ။ “နောက် ဘယ်နှယ်ပြန်ထုတ်မလဲ”

တတိယအကျဉ်းသမား ။ ။ “ထောင်ထဲရောက်တော့ စခါး သောက်ချ လိုက်ရင် နောက်ဖေးထဲမှာ အကုန်ပါလာတာပဲ”

ရန်ရှင်း ။ ။ “နာခေါင်းမဲ့၍ “ဒီပြင်နည်းတော့ မရှိဘူး လား”

ပထမအကျဉ်းသမား ။ ။ “ဒီပြင်ဆို အလုံသွင်းပေါ့”

တတိယအကျဉ်းသမား ။ ။ “အလုံသွင်းတယ်ဆိုတာ ရှင်းပြလိုက်ဦး၊ ကိုယ့်လူက လူစိမ်း၊ ဘာမှ နားလည်တာမဟုတ်ဘူး”

ပထမအကျဉ်းသမား ။ ။ “အလုံသွင်းတယ်ဆိုတာ ဒီလို ကိုယ့်လူရဲ့ မတ်စေ့ဖျက်ပြီးတော့ ဒေါင်လိုက်ထပ်၊ ထပ်ပြီးရင် ကြိုးနဲ့ နာနာစည်း၊ အဲဒီဟာက ခင်ဗျားရဲ့ဖင်ခေါင်း ထဲ သွင်းပေါ့”

ရန်ရှင်း ။ ။ “ဒါလည်း မဖြစ်သေးပါဘူးဗျာ”

ပထမအကျဉ်းသမား ။ ။ “အခြားနည်းနဲ့တော့ ခင်ဗျား ယူသွားလို့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ယူသွားရင်လည်း ထောင်ဝက အားလုံး တလာစီပြီး ယူလိုက်မှာပဲ”

ရန်ရှင်း ။ ။ “တလာစီတယ်ဆိုတာ ဘာလုပ်တာလဲ”

ဒုတိယအကျဉ်းသမား ။ ။ “ဟိုဒင်းပေါ့ဗျာ၊ တလာစီတယ်ဆိုတာ ကုလား လို့ ခေါ်တာ၊ ဗမာလိုဆိုရင် ရှိတယ်လို့ ဆိုတာပေါ့၊ ထောင်ထဲမှာတော့ တလာစီတယ်လို့ အားလုံးက ခေါ်နေကြတာပဲ”

ရန်ရှင်း ။ ။ “ဒီငွေ ပါမှပဲလား၊ ငွေမယူနိုင်တဲ့လူကျ တော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ မပါရင် ရိုက်တာပဲလား”

ပထမအကျဉ်းသမား ။ ။ “ခုတော့ ထောင်တွေက နည်းနည်း ယဉ်ကျေး ကုန်ပါပြီ၊ အရှင်းတိတ်ဘတ်သား မတတ်နိုင်တဲ့လူ ကျတော့လည်း သူတို့က သိပါတယ်၊ သိပ်မရိုက်ပါ ဘူး၊ အထဲကလူတွေဟာ ခင်ဗျားနှယ် လူကဲခတ် သိပ်ကောင်းတယ်၊ ပိုက်ဆံပါလာရင် ငြင်းလို့မရဘူး၊ သူတို့ ချက်ချင်းသိတာပဲ၊ အဲဒါ ဆိုင်တဲ့ပိုင်တဲ့လူကို နည်းနည်းပါးပါး ကြည့်ပြီးမပေးရင် ဒုက္ခပေးတာပဲ”

ဒုတိယအကျဉ်းသမား ။ ။ “ရိုက်မှာ ကြောက်လို့ချည်းပဲ ဘယ်ဟုတ် မလဲဗျာ၊ ဒီလိုရန်တွေလည်း ရှောင်ဖို့၊ ကိုယ်လည်း အနေချောင်ဖို့ပေါ့ဗျာ”

ပထမအကျဉ်းသမား ။ ။ “ ကိုယ့်လူက အထဲမရောက်ဖူးသေးလို့ကိုး၊ အထဲမှာ ငွေမျက်နှာဟာ အပြင်မှာထက် ကြီးသေးတယ်၊ အထဲရောက်ရင် ခင်ဗျား သိပါလိမ့်မယ်”

ရန်ရှင် ။ ။ “ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ မနက်ကျရင် ငွေတစ်ဆယ် တောင်းပြီး ခင်ဗျားကို ပေးထားမယ်၊ ခင်ဗျား အထဲကိုရောက်အောင် ကြည့်ပြီး ယူခဲ့ဗျာ၊ အထဲကျရင် ကျွန်တော့်အတွက် ခင်ဗျားက ကြည့်ပြီး စီမံပေးဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်း ဒီအထဲကပဲသုံး”

တတိယအကျဉ်းသား ။ ။ “ ဟုတ်သားပဲ၊ လုပ်ပေးလိုက်ပါကွ၊ ဗမာအချင်းချင်းပဲ”

ပထမအကျဉ်းသမား ။ ။ “ ခင်ဗျားနယ် အကျဉ်းသားတွေကလည်း ဘယ်လောက်များ ထွင်သလဲဆိုရင် လည်ချောင်းထဲမှာ ပိုက်ဆံထည့်ယူရင် အထဲကလူတွေ သိမှာစိုးလို့ ခြေဖဝါးကို အရေခွံ တစ်ထပ်လှန်ပြီး အဲဒီကြားထဲမှာ ထည့်ယူကြသေးတယ်၊ ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်သက်သာအောင် အနေချောင်အောင် ကြည့်လုပ်ရတော့တာပဲ”

ရန်ရှင်နှင့်အတူတူ စကား လက်ဆုံကျနေသော အကျဉ်းသား သုံးယောက်သည် ဓားပြမှုနှင့် ထောင် ၅ နှစ်စီ ကျလာသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ယခင်အခါကလည်း ဓားပြမှုနှင့် ထောင်ကျဖူးသူများ ဖြစ်ကြသောကြောင့် လက်ကောက်များဖြစ်၍ ထောင်အကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

နံနက်လင်းသောအခါ တရားခံများကို မြောင်းမြ၊ ဝါးခယ်မ နေ့ချင်းပြန် သင်္ဘောကလေးဖြင့် မြောင်းမြသို့ ပို့လေသည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် သခင် ဦးတေဇဝန္တနှင့် ငွေခင်တို့လူစုလည်း ပါလာကြလေသည်။

သင်္ဘော ထွက်သောအခါ ရန်ရှင်သည် ငွေခင်ကို အနီးသို့ခေါ်ပြီး မြောင်းမြသို့ မရောက်ခင် ငွေအကြွေ ၁၀ လောက် ရှာထားရန် ပြောလေသည်။ ငွေခင်သည် ဒေါ်တုတ်ကို ငွေအကြွေအမ်းရန် လွှတ်လိုက်ပြီး ရန်ရှင်အနီးသို့ ပြန်လာသည်။

ရန်ရှင် ။ ။ “ အစစအရာရာ သတိဝီရိယနဲ့နေကွယ်”

ငွေခင် ။ ။ “ စိတ်ချသာ သွားပါ ကိုရန်ရှင်ရယ်”

ရန်ရှင် ။ ။ “ လူတွေက သိပ်မကောင်းတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ကိုယ်က ဘယ်လိုကောင်းအောင်နေပေမယ့် ဘေးက အဖျက်အဆီးနဲ့တွေ့တော့ မခံနိုင်ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့လည်း လူဆိုတာ အသက်နဲ့ လူလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အရှက်နဲ့ လူလုပ်တာ၊ နာမည်မှာ မွဲ့တစ်ပေါက် စွန်းသွားတယ်ဆိုရင် သေပစ်လိုက်ဖို့သာ ကောင်းတော့တာပဲ”

ငွေခင်သည် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ထိုစကားများကို ခေါင်းငုံ့၍ နားစိုက်ထောင်လျက် ရှိလေသည်။

ရန်ရှင် ။ ။ “ ဒီအတောအတွင်း စားဖို့သောက်ဖို့အတွက် ကတော့ တစ်နေ့က ကိုယ်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဦးပဉ္စင်း ကြည့်ပြီး အားလုံး စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်”

ငွေခင် ။ ။ “ ဟုတ်ကဲ့”

ရန်ရှင် ။ ။ “ ရတနာသုံးပါးလည်း ကောင်းကောင်း ဆည်းကပ်ကွယ်”

ငွေခင် ။ ။ “ ဟုတ်ကဲ့...၊ ကျွန်မ မမေ့ပါဘူး”

ငွေခင်သည် ရှေ့ရေ့နောက်ရေ့များကို တွေးပြီး ဆွေးလျက် ရှိလေသည်။ သူ၏စိတ်များသည် လွင့်ချင်တိုင်း လွင့်လျက်ရှိသဖြင့်

ရန်ရှင်းမေးသော မေးခွန်းများကို အတော်ကြိုးစားပြီး ဖြေရှုရှာလေသည်။
ရန်ရှင်းလည်း ရှုမဝနိုင်သော သူ့ဇနီးသည်၏ ရှိုက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်
ကို အပြန်အလှန် ကြည့်ပြီး အတော်သဘောကျလျက် ရှိသဖြင့် မိမိ၏
ဒုက္ခများကိုပင် ခေတ္တမျှ မေ့လျက်ရှိပေ၏။

ရန်ရှင်း ။ ။ “ဒီအမှုသာ မဖြစ်ရင် ဦးပွဲင်းကတို့
နှစ်ယောက်ကို တန်ခူးလထဲမှာ ရွှေစက်တော်ကို
ပို့မလို့ ဟိုနေ့ညက ကျောင်းကိုခေါ်ပြီး ငါ့ကို အဲဒီ
အကြောင်း ပြောနေတာ”

ငွေခင် ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့”

ရန်ရှင်း ။ ။ “မင်း ... ရွှေစက်တော်ကို ရောက်ဖူး
သလား”

ငွေခင်သည် ရန်ရှင်းကို ခေါင်းမော်ကြည့်ပြီးလျှင် ဘာစကားမျှ
မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းခါပြုပြီး ခေါင်းငုံ့သွားလေ၏။ မိမိ၏ ရှုမငြီးမှာ
စိတ်ဒုက္ခ ရောက်နေသဖြင့် စကားပြောရန် ဆန္ဒမရှိကြောင်းကို သိသဖြင့်
ရန်ရှင်းလည်း ငွေခင်ကဲ့သို့ သဘောကြမ်းကို စိုက်ကြည့်ကာ စကားမပြော
ဘဲ နေလေ၏။ များမကြာမှ ငိုရလွန်း၍ မိုးနေသော မျက်ခွံများ၏
အကြိုအကြားမှ မျက်ရည်များသည် ဝိုင်း၍လာလေ၏။ ဝိုင်းရာမှ တစ်ဖန်
မျက်ရည်များသည် ဥ၍လာပြီးလျှင် ကြမ်းပေါ်သို့ တပေါက်ပေါက်နှင့်
ကျနေလေ၏။ ရန်ရှင်းသည် ထိုမျက်ရည်များကို မြင်ရသောအခါ များစွာ
မချိဘဲဖြစ်နေ၏။ ငွေခင်လည်း မျက်ရည်များထပ်၍ မထွက်အောင်
အတော်ပင် ကြိုးစား၍ ဆယ်လျက်ရှိလေသည်။ ရန်ရှင်းလည်း ဘာမျှ
မကြံတတ်ဘဲ သက်မကိုသာ တွင်တွင်ကြီး ချနေလေ၏။ သို့နှင့်ပင်
အချိန်များ တစ်စတစ်စ ကုန်လာရာ သဘောလည်း မြောင်းမြဲဆိပ်ကမ်းသို့
ကပ်မိလေ၏။ ဒေါ်တုတ်သည် ငွေအကြော ၁၀ ကို ရန်ရှင်းသို့ လှမ်းပေး

လိုက်ရာ ကျွမ်းကျင်ပြီးသော လက်ကောက် အကျဉ်းသမားများသည်
ရန်ရှင်းလက်ထဲမှ ငွေတစ်ကျပ်ကို ယူ၍ သူတို့ကို လိုက်ပို့သော စစ်ပုလိပ်
ဂျပဒါ၏လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ရာ ဂျပဒါလည်း ကျေနပ်သော အမူအရာ
ဖြင့် ပြုံး၍ နေလေ၏။

ရန်ရှင်း ။ ။ “ကဲကွယ် ... ငိုမနေပါနဲ့၊ ဒီလိုပေါ့ လူ
ဖြစ်လာရင် ဒုက္ခဆိုတာ တစ်မျိုးမျိုးတော့ တွေ့ကြ
ရတာပဲ၊ စိတ်ကို ဖြေမှပေါ့”

သခင်တေ ။ ။ “ဒီနေ့ပဲ ရှေ့နေတစ်ယောက်နဲ့ ငါ သွား
တွေ့ပြီး အယူခံဖို့ အားလုံးစီစဉ်မယ်၊ မြောင်းမြက
အစည်းအရုံးကိုလည်း ငါ သွားပြီး အကြောင်းကြား
မယ်”

ရန်ရှင်း ။ ။ “တင်ပါ့”

ရန်ရှင်းလည်း အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်၍ ပုလိပ်နောက်သို့ လိုက်
သွားမည်အပြုတွင် ငွေခင်ထံသို့ မည်ကဲ့သို့ဖြစ်ပြီး လှည့်ကြည့်မိသည်
မပြောတတ်၊ ငွေခင်နှင့် မျက်စိချင်းဆုံမှ သတိရလေသည်။

“သွားပြီ...ငွေခင်...” ဟု ထပ်ပြီး နှုတ်ဆက်လေသည်။
ငွေခင်လည်း...

“ဟုတ်ကဲ့...” ဟု ပြော၍ ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။
အချုပ်ကားကြီးပေါ်သို့ တက်မိသည့်အခါ ငွေခင်တို့ လူစုရှိရာ
သို့ တစ်ကြိမ် ခေါင်းလည်သွားပြန်၏။

ထိုအကြိမ်တွင်လည်း ငွေခင်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆုံမိပြန်လေ
သည်။ ထိုနေရာတွင် ရန်ရှင်းသည် ကြာရှည်ရပ်၍ မနေရာ။ လက်ထိတ်များ
တွဲပြီးခတ်ထားသဖြင့် ရှေ့လူဝင်သည်နှင့် ရန်ရှင်းလည်း ဝင်လိုက်
သွားရလေသည်။ ကိုယ့်နေရာတွင် ကိုယ်ထိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

ရန်ရှင်းသည် တစ်ကြိမ် လှည့်ကြည့်သေး၏။ သို့ရာတွင် မော်တော်ကား၏ တံခါး ကွယ်နေသောကြောင့် သူ ကြည့်ချင်သော ငွေခင်ကို မမြင်ရ တော့ချေ။

များမကြာမီ ထောင်ကြီးသို့ ရောက်ပြီဖြစ်၍ မော်တော်ကား ပေါ်မှဆင်းပြီး ထောင်တံခါးမကြီးကို အလယ်ကထပ်၍ ဖောက်ထား သော တံခါးကလေးမှ အကျဉ်းသမားများသည် ခေါင်းငုံ့၍ ဝင်ကြရလေ သည်။ အတွင်းသို့ရောက်၍ တံခါးကလေး ကျောင်းဂျိမ်းနှင့် ပိတ်လိုက်သံ ကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရန်ရှင်းသည် အလွန် စိတ်ငယ် သွားလေ၏။ တံခါးမကြီး အတွင်းသို့ ဝင်မိသော်လည်း ထောင်ထဲသို့ မရောက်သေး။ ရှေ့တွင် တံခါးနှစ်ထပ် ရှိသေးသည်။ ပထမတံခါးနှင့် ဒုတိယတံခါး အတွင်း အနံ့ ၅ ပေ၊ အလျား ၅ ပေ ခန့်ရှိသော နေရာတွင် ရန်ရှင်း တို့လူစုသည် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေရသည်။ သူတို့ကို လိုက်ပို့သော ပုလိပ်များသည် လက်ထိတ်များကို ဖြုတ်ပေးလျက်ရှိသည်။ များမကြာမီ ဒုတိယတံခါးပေါက်မှ လူသစ်ထောင်မှူးသည် ရန်ရှင်းတို့ထိုင်နေသော ဗူးထဲသို့ ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရန်ရှင်းသည် မတ်တတ် ထရမည် မှတ်၍ ထလိုက်ရာ သူ့အနီးရှိ အဖော်အကျဉ်းသမားက ဆွဲပြီး အထိုင် ခိုင်းလိုက်မှ ထိုင်သွားလေသည်။

အကျဉ်းသမားကို လိုက်ပို့သော ပုလိပ်လည်း ထောင်မှူးကို ရိုသေစွာ ဆလံပေးပြီး အကျဉ်းသမားတို့၏ ထောင်ဝရမ်းများကို ထောင်မှူးသို့ လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

ပုထုဇဉ်တို့၏စိတ်သည် ဝမ်းသာစရာကိုတွေ့လျှင် ဝမ်းသာ၍ ဝမ်းနည်းစရာကိုတွေ့လျှင် ဝမ်းနည်း၏။ သို့ရာတွင် ရန်ရှင်းတို့ကို လက်ခံ မည့် ထောင်မှူးသည် ပုထုဇဉ်တို့၏ အပြင်က ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိရှေ့တွင် သားတကွဲ မယားတကွဲ၊ ဆွေတကွဲ မျိုးတကွဲဖြစ်ပြီး ထောင်ကျလာသော ဒုက္ခိတ

လေးတစ်ဦး၏။ သနားစရာကောင်းသည့် အဖြစ်အပျက်တို့သည် ထိုထောင်မှူး၏စိတ်ကို တစ်ဆံ့ချည်မျှ လှုပ်ရှားအောင် မလုပ်နိုင်သော ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုထောင်မှူး၏ အယူအဆအတိုင်းဆိုလျှင် အကျဉ်းသမားများ သည် ဥပဒေကျူးလွန်သောသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုသူများကို သနားစရာ မရှိ။ လူ့လောကကြီး၏ ရန်ဆူးခလုပ်များ ဖြစ်သဖြင့် သူတို့ကို သုတ်သင် ရှင်းလင်းခြင်းသည် ကုသိုလ်ရသော အလုပ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်ရှိ သော အလုပ်ဟူ၍လည်းကောင်း သူ့သခင် ဓနရှင်အစိုးရက ယုံကြည်စေ ချင်သည့်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း ယုံကြည်လျက် ရှိလေသည်။

ထို 'လူဆိုး-သူခိုးဓားပြ' များသည် အဘယ်ကြောင့် ဥပဒေကို ကျူးလွန်ကြရသည် အစရှိသည့် အကြောင်းရင်းများကိုကား ထိုထောင်မှူး သည် တွေးမိဟန် မတူချေ။

'လူဆိုး-သူခိုးဓားပြ' များ ဖြစ်ရသည်မှာ ငှက်ပျောသီး အခွံခွာ စားရသလောက် လွယ်ကူလှသည် မဟုတ်ပေ။ 'ဆိုးပြီး၊ ခိုးပြီး၊ တိုက်ပြီး' မှ တွေ့ရသည့် ဘေးဒုက္ခများကို ထားလိုက်ဦးတော့။ 'ဆိုးတုန်း-ခိုးတုန်း- တိုက်တုန်း' တွင် တွေ့ကြရသော ဒုက္ခများပင် သေးလှသည်မဟုတ်ပေ။ ဥပမာ သူခိုးတစ်ယောက်အကြောင်းကို စဉ်းစားကြဦးစို့၊ မခိုးမီကပင် ပစ္စည်း ရှိ မရှိ စနည်းနာရန်၊ လုံ့လထုတ်ရ၏။ ရှိသည်ဟု သိပြန်ပါ ကလည်း ပစ္စည်းကို ဘယ်နေရာမှာ ထားသနည်းဟု စနည်းနာရပြန်၏။ သွားခိုးရပြန်သောအခါ၌လည်း မလွယ်ကူချေ။ အိမ်သားတွေ အိပ်မောကျ မှ ခိုး၍ဖြစ်သဖြင့် အလွန်အိပ်ကောင်းသည့် အချိန်တွင် ခိုးရမည့်သူသည် မအိပ်နိုင်ရှာပေ။ လူမမြင်အောင် လမ်းကြိုလမ်းကြား အိမ်ကြိုအိမ်ကြားကို ဖြတ်၍သွားရသဖြင့် မြွေဘေးကင်းဘေး ဆူးညှောင့် ခလုတ် စသည်တို့နှင့် တွေ့တတ်ချေသေး၏။ တစ်ယောက်ယောက်က မှောင်ရိပ်မှ ချောင်းပြီး လှံနှင့်ထိုး ဓားနှင့် ခုတ်ပြန်လျှင်လည်း မရှုမလှ ခံရတတ်သေး၏။

ထိုအတောအတွင်း မျက်ဘာများဖြစ်မလဲဟု တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့် ဖြစ်နေရသည့် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းမှာလည်း မည်မျှလောက်ကြီးမည်ကို တွေး၍သာ ကြည့်နိုင်၏။ ထိုနည်းတူစွာပင် ဓားပြများလည်း အသက် ဆံဖျားထား၍ သွားလာ တိုက်ခိုက်ကြရလေသည်။

ဒီလောက် ဒုက္ခများလျှင် ဘာကြောင့် ခိုးရသနည်း။ ဘာကြောင့် တိုက်ရသနည်း။ ဘယ်သူက အခိုးခိုင်း၊ အတိုက်ခိုင်းသနည်း အစရှိသည့် မေးခွန်းများကို မေးမြန်းနိုင်လေသည်။

ခိုးရ တိုက်ရသည်မှာ ဝါသနာပါလှလွန်း၍ မဟုတ်ပေ။ ဗေဒင် နက္ခတ် ယုံကြည်သူများကမူကား သူခိုး၊ ဓားပြ စာတာပါလာ၍ သူခိုး၊ ဓားပြ ဖြစ်ကြရသည်ဟု ဆိုကောင်း ဆိုကြပေလိမ့်မည်။ ဤ စကားကို မငြင်းလိုသော်လည်း ယခုလောကကြီးတွင် သူခိုး၊ ဓားပြ ဖြစ်နေသော လူတိုင်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လက်မခံနိုင်ချေ။

များစွာသော သူခိုး၊ ဓားပြတို့သည် မခိုးချင် မတိုက်ချင်ကြပေ။ ချောင်ချိုသက်သာစွာ စားသောက်ရသော ထမင်းလုတ်ကို တွေ့နေလျှင် မည်သူသည် ဓားကြား၊ လုံကြား၊ သေနတ်ကြားမှ ထမင်းလုတ်ကို နှိုက်၍ စားချင်လိမ့်မည်နည်း။ ထိုထမင်းကို နှိုက်၍ စားမိပြန်သော်လည်း အပင်းသွင်းရသလိုဖြစ်ပြီး ကိုရွှေပုလိပ်တည်းဟူသော ပယောဂဆရာတို့၏ ဆေး နံပါတ်တုတ်၊ ငရုတ်သီး မျက်စည်း၊ ဖနောင့်ကြမ်းတို့နှင့် တိုက်သော အခါ အကုန် ပြန်အန်ရရှာလေသည်။ အန်ယုံနှင့် မပြီးသေး။ သားတကွ မယားတကွဖြစ်ပြီး ထောင်သွင်း အကျဉ်းချထားခြင်း ခံရလေသေးသည်။ ထိုကဲ့သို့ ထမင်းလုတ်မျိုးကို မည်သူ စားချင်ပါလိမ့်မည်နည်း။ စားစရာ လည်း မရှိ၊ အငတ်လည်း မနေနိုင်။ မိမိကိုယ်တိုင်က အငတ်ခံနိုင်ပြန်သော် လည်း မိမိ၏ ရင်သွေးကလေးများ ငတ်နေကြသည်ကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မကြည့်နိုင်သော သူများသာလျှင် နောင်ခါလာ နောင်ဈေးပဲကွာဟု ဇွတ်မှိတ်ကာ ခိုးရ တိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလော။

ဒီလိုဆိုလျှင် သူများတကာလို ဘာဖြစ်လို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လုပ်ကိုင်မစားသလဲဟု စောဒကတက်စရာ ရှိသေး၏။ အလုပ် လုပ်လိုပါ သည်။ 'ဘယ်မှာလဲ အလုပ်...'ဟု ပြန်မေးလျှင် စောဒကတက်သူသည် မည်ကဲ့သို့ ဖြေမည်နည်း။ တိုင်းပြည်တွင် ရှိသမျှ အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီး တွေသည် ဓနရှင်တစ်စု၏လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းကုန်ကြပြီ မဟုတ်ပါ လော။

ကျန်ရှိသည့် အလုပ်အကိုင်ကလေးများကလည်း လူလတ် တန်းစားတို့၏ လက်ထဲတွင်ရှိလေရာ များစွာသော လူထုကြီးသည် ငတ်ငတ်ပြတ်ပြတ် မဖြစ်လျှင် ဘယ်သူသည် ငတ်ငတ်ပြတ်ပြတ် ဖြစ်ပါ တော့အံ့နည်း။

ချမ်းချမ်းသာသာ ဝဝလင်လင် စားသောက် နေထိုင်လျက် ရှိသော လူချမ်းသာ ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာများသည်ပင်လျှင် မိမိတို့၏ လုပ်သားကိုင်သားများထံမှ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် အမျိုးမျိုး၊ ဥပဒေ အမျိုးမျိုးတို့နှင့် 'အေးဓားပြတိုက်' ယူနေကြပါသေးလျှင် ငတ်ပြတ်နေ သော ပစ္စည်းမဲ့ လူမွဲများသည် အဘယ်မှာလျှင် မခိုးမတိုက်ဘဲ နေနိုင်ပါ တော့အံ့နည်း။

ထို့ကြောင့် လူထုကြီး၏ 'ထမင်းအိုး' သည် လူနည်းစု၏ လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းစေအောင် ဖန်တီးထားသော ဓနရှင် စီးပွားရေး စနစ်ကြီးကို ဖြိုဖျက်၍ ၎င်းနေရာတွင် လူတိုင်း၏လက်တွင်းသို့ သူတို့၏ ထမင်းအိုးများ ပြန်ရောက်သည့် စီးပွားရေးစနစ်ကို မထူထောင်နိုင်သရွေ့ ကာလပတ်လုံး ခိုးမှု တိုက်မှုတို့သည် ဤလူလောကကြီးတွင် အမြစ်တွယ် နေမည်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်တော့၏။

သို့ရာတွင် ဤအချက်ကို ကိုရွှေထောင်မှူးသည် အနည်းငယ်မျှ မစဉ်းစားမိချေ။

“ဟေ့... ဒီကောင်တွေ ဘယ်ကကောင်တွေလဲ” ဟု ထောင်မှူးသည် အကျဉ်းသမားတို့၏ ထောင်ဝရမ်းများကို ကြည့်ရှုရင်း မေးလိုက်လေသည်။

ရန်ရှင်းသည် လူချင်းအတူတူ နင်ပဲ ငဆ ရိုင်းပျဉ္စာပြောခြင်းကို အလွန် စက်ဆုပ်ခဲ့လေသည်။ သပိတ်တားသည့်နေ့က သူဌေးကလေး စိန်ဦးက ရိုင်းပျဉ္စာ “မင်း...ငါ” ပြောသဖြင့် အတော် စိတ်ဆိုးခဲ့ဖူးလေပြီ။ ယခု ထောင်ထဲတွင်လည်း မိမိနှင့် ရွယ်တူလောက်ရှိသော ထောင်မှူးလို လူစားက “ဒီကောင်တွေ” ဟု ခေါ်လိုက်သောအခါ အတော်ခံရခက်လေသည်။ သူနှင့်ရွယ်တူ ဖြစ်သောကြောင့် သူ့ကို “ဒီကောင်” ဟု ခေါ်ချင်လျှင် ခေါ်စေဦးတော့ သူနှင့် အတူတူပါလာသော အကျဉ်းသမားများမှာ ထောင်မှူးထက် သိသိသာသာ အသက်ကြီးသောသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထောင် “ပုံစံ” ကို မသိရှာသေးသော ရန်ရှင်းသည် ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်မိ၏။ ၎င်းနောက် “ထောင်ဆိုတာ ဒီလိုပဲထင်ပါရဲ့” ဟု ထောင်၏ ပထမသင်ခန်းစာကို ငြိမ်သက်စွာ မှတ်လျက်ရှိလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ ဝါးခယ်မနယ်ကပါ သခင်” ဟု ပထမ အကျဉ်းသားသည် ထောင်မှူး၏ မေးခွန်းကို ပြန်ဖြေလေ၏။

ထောင်ထဲတွင် ထောင်မှူးကို “သခင်” ဟု ခေါ်ရသည့် အကြောင်းကို ဒုတိယသင်ခန်းစာအဖြစ် ရန်ရှင်း မှတ်ထားလိုက်ပြန်လေ၏။

ငွေတစ်ဆယ်၏ မျက်နှာနှင့် လက်ကောက် ၄ ဦးတို့၏ အကူအညီဖြင့် ရန်ရှင်းသည် ပထမထောင်စာမေးပွဲကို အထစ်အငေါ့မရှိ ချောချောမောမော အောင်မြင်သွားလေသည်။

မြောင်းမြထောင်သို့ ရန်ရှင်း ရောက်သောနေ့သည် သောကြာနေ့ ဖြစ်လေရာ ပုသိမ်ထောင်သို့ ပို့ရန်အတွက် မြောင်းမြထောင်တွင် ၇

ရက်လောက် စောင့်ရဦးမည် ဖြစ်၏။ အဖော် လက်ကောက် ၄ ဦးလည်း ရန်ရှင်း၏ အဖြစ်အပျက်ကို ရန်ရှင်းကိုယ်တိုင်ထံမှမက တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်လည်း ကြားပြီးဖြစ်သဖြင့် နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး မတရားညှဉ်းဆဲခံရသောအမှုမှန်း ကောင်းစွာသိရှိရကား အထူးဂရုစိုက်ကြလေ၏။ သူတို့ကလည်း ပုသိမ်ထောင်သည် အလွန် နာမည်ကြီးသောကြောင့် ရန်ရှင်းသည် ထိုထောင်သို့ရောက်လျှင် အညှဉ်းဆဲခံရမည်ကိုတွေး၍ ပူပန်လျက် ရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမိတ်ဆွေတို့၏ တိုက်တွန်းချက်အရ ရန်ရှင်းသည် လည်ချောင်းထဲတွင် ငွေသွင်း ကျင့်ရှာလေ၏။

လူတို့သည် အလိုရှိလာလျှင် ထိုအလိုပြည့်ဝမှုအတွက် တစ်ခုခုကို ကြံကြရလေသည်။ “လိုလျှင်ကြံဆ နည်းလမ်းရ” ဟူသော စကားအတိုင်း ထိုအလိုပြည့်ဝမှုအတွက် နည်းလမ်းတစ်ခုခုသည် ပေါ်ပေါက်လာရပေသည်။ အရေးကြီးသောငွေကို ထောင်ထဲသို့ဝင်၍ သွင်းရန်အတွက် ရန်ရှင်းသည် ခဲလုံးကလေး တစ်လုံးကို လက်ခြောက်သစ်လောက်ရှိသော ကြိုးကလေးမှာချည်၍ ကြိုးစကို လက်က ကိုင်ထားပြီးလျှင် ခဲလုံးကို လည်ချောင်းထဲသို့ ပစ်သွင်းလိုက်ရသည်။ ၎င်းနောက် တစ်ဖက်သို့ စောင်း၍ လှဲနေရလေသည်။ ထိုသို့ လှဲနေသည့်အတွင်း အသက်ပြင်းပြင်း မရှူရပေ။ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခဲလုံးသည် အပေါ်သို့ ပြန်တက်လာလေသည်။

ခဲလုံးသည် လည်ချောင်းထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါ လည်ချောင်းထဲမှ ယားကျိကျိနေသဖြင့် ရန်ရှင်းသည် အတော် အနေရခက်နေလေ၏။ တစ်ခါနှစ်ခါပင် ခဲလုံးကို ထွေးထုတ်လိုက်ပါတော့မည်ဟု ကြံစည်မိသေး၏။ ဘေးကကြည့်နေသော အဖော်များက အတော် အားပေးနေရလေသည်။ ၁၅ မိနစ်လောက် ကြာသောအခါ အနည်းငယ် အယား သက်သာသွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း ခဲလုံး စသွင်းကတည်းက တများများနှင့် ကျနေသော သွားရည်တို့သည် အတိတ် မရပ်ကြသေးပေ။

တစ်နာရီလောက် ကြာသောအခါ လည်ချောင်းထဲမှ ဖောက်ခွဲမည်သော အသံကို ရန်ရှင်း ကြားရလေသည်။ ထိုအသံသည်ကား အခြားမဟုတ်။ ပိုက်ဆံသွင်းရန်အတွက် လည်ချောင်းအတွင်းရှိ ပိုက်ဆံအိတ်၏ အပေါက်ဝ ပေါက်သွားသော အထိမ်းအမှတ် တစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၈)

ပုသိမ်ထောင်သို့ပို့သော ရန်ရှင်းတို့ လူစုထဲတွင် ဘုန်းကြီး တစ်ပါး၊ ကုလား ၃ ယောက်နှင့် ဗမာ ၆ ယောက် ပါလေသည်။ ဘုန်းကြီးမှာ အခြား ဘုန်းကြီးတစ်ပါး၏ ကျောင်းပေါ်သို့ ဓားကိုင့်၍ တက်မိသဖြင့် ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုဖြင့် ထောင် ၆ လ ကျလာလေသည်။ အခြား အကျဉ်းသမားများထဲတွင် ခိုးမှု၊ တိုက်မှု၊ ရိုက်မှု အစရှိသဖြင့် မှန်သည့်အမှုရော မမှန်သည့် အမှုပါ ရောပြွမ်းနေလေ၏။

ဤအခေါက်တွင် ငွေခင်တို့လူစု မလိုက်လာချေ။ ပုသိမ်တွင် အသိမိတ်ဆွေ မရှိသည့်အတွက် တည်းခိုရန် ခက်ခဲမည်ဖြစ်သောကြောင့် ရန်ရှင်းကပင် အတင်းပြန်လွှတ်လိုက်သဖြင့် ရွာသို့ ပြန်သွားရရှာလေသည်။

ပုသိမ်ဆိပ်ကမ်းသို့ သင်္ဘောကပ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသိ မိတ်ဆွေကို လာရောက် ကြိုဆိုနေသူများ၊ ကူလီများနှင့် သင်္ဘောကုလား တို့၏ အော်သံ ဟစ်သံတို့ဖြင့် သင်္ဘောဆိပ်တစ်ခုလုံး ဆူညံနေတော့၏။ ၎င်းဆူညံနေသည့်အထဲမှ အကျဉ်းသား ၁၀ ယောက်၏ သံခြေချင်းများ၊ တချင်ချင် မြည်နေသော အသံတို့သည် ပေါ်ထွက်၍လာလေသည်။ ၎င်းတို့ကို အသင့်စောင့်နေသော အချုပ်ကား (၀၁) အကျဉ်းသမားတင် မော်တော်ကားကြီးနှင့် ထောင်သို့ သယ်ယူသွားလေ၏။

ဘူးထဲတွင် လူသစ်များကို ပုလိပ်လက်ထဲမှ လက်ခံသော ထောင်မှူးသည် အကျဉ်းသမား၏ ထောင်ဝရမ်းကို တစ်ခုစီ ကြည့်ပြီး စစ်ဆေးလျက် ရှိလေသည်။

ထောင်မှူး ။ ။ “အေးမောင်”

အကျဉ်းသမား အေးမောင်သည် ထောင်ပုံစံအတိုင်း ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ် ရပ်ပြုရလေသည်။

ထောင်မှူး ။ ။ “အဖေနာမည် ဘယ်သူလဲ”

အေးမောင် ။ ။ “ကိုပန်းမြိုင်”

ထောင်မှူး ။ ။ “အမေနာမည် ဘယ်သူလဲ”

အေးမောင် ။ ။ “မမြစ်”

ထောင်မှူး ။ ။ “အသက် ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

အေးမောင် ။ ။ “၃၂ နှစ်”

ထောင်မှူး ။ ။ “မိန်းမ ရှိသလား”

အေးမောင် ။ ။ “ရှိပါတယ်”

ထောင်မှူး ။ ။ “မိန်းမ နာမည် ဘယ်သူလဲ”

အေးမောင် ။ ။ “မစိန်”

ထောင်မှူး ။ ။ “ဘယ်မှာ နေသလဲ”

အေးမောင် ။ ။ “တောင်ငူ”

ထောင်မှူး ။ ။ “နောက်က အပြစ်ရှိဖူးသလား”

အေးမောင် ။ ။ “မရှိဖူးပါဘူး”

ထောင်မှူး ။ ။ “အယူခံဦးမလား”

အေးမောင် ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့”

ဤနည်းအတိုင်း အကျဉ်းသားအားလုံးကို သူတို့၏ ထောင်ဝရမ်းကိုကြည့်၍ စစ်ဆေးပြီးနောက် ထိုထောင်မှူး၏ ဘာယာသည် လူသစ်များကို ထောင်ထဲသို့ ခေါ်သွင်းသွားလေသည်။ ရန်ရှင်းလည်း ရင်ထဲတွင် တထိတ်ထိတ်ဖြစ်လျက် လိုက်ပါသွားလေရာ ထောင်၏ လူရှင်းသော တစ်နေရာသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ထိုအခါ ဘာယာဆိုသူကပင်...

“ဟေ့ ပိုက်ဆံပါတဲ့ အကောင်တွေ ဒီဘက်လာစမ်း” ဟု ပိုက်ဆံပါသည့်လူနှင့် မပါသည့်လူစုကို ခွဲလိုက်လေ၏။ ဘုန်းကြီးကို မူကား...

“ကိုယ်တော် ဟိုမှာပဲ ထိုင်နေ” ဟု တစ်နေရာကို လက်ထဲက နံပါတ်တုတ်နှင့် ထိုးပြလေသည်။

အကျဉ်းသား အချို့တို့သည် ပိုက်ဆံမပေးဘဲ အချောင်နေ၍ ရလျှင် နေမည်ဟု အကော်ကြံလျက်ရှိရာ ထိုဘာယာ၏ မျက်နှာပေါက်နှင့် တမားမားဖြစ်သော သူ၏ နံပါတ်တုတ်ကြီးကို မြင်ပြီးကတည်းက ထိုအကော်ကြံလိုသောစိတ်တို့သည် လွင့်ပြေးကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ကုလားသုံးယောက်မှတစ်ပါး ရန်ရှင်းမှ အစပြု၍ အကျဉ်းသား ၆ ယောက်စလုံးသည် ပိုက်ဆံပါသော လူများဘက်သို့ ရွှေ့၍ သွားလိုက်ကြလေသည်။ ဘာယာသည် မိမိနှင့် အနီးဆုံးရှိသည့် ကုလားဘက်သို့ လှမ်း၍...

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ အပြင်ဘက်က ယူမလာဘူးဆိုရင် တို့ ဒီအထဲမှာ ဘာနဲ့စားမလဲ ဟင်...၊ မသိဘူးလား၊ ခွေးမသား ဂူဝက်”

ဟု ဆိုပြီး နားအုံဆီသို့ လက်ဝါးနှင့် လှမ်းရိုက်ရာ ဒဏ်ရာကလည်း ခပ်ပြင်းပြင်း၊ ကုလားကလည်း အမူခပ်များများ ဖြစ်နေသဖြင့် တစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် ပုံလျက် ကျသွားလေ၏။ ဘယ်လောက်ရိုက်လျှင် ဘယ်လို ဖြစ်နိုင်သည်ဟူ၍ သူ့လက်၏အကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိပြီးသား ဖြစ်သော ဘာယာသည် ဤမျှလောက်ရိုက်ရုံနှင့် ပုံလျက်မကျန်ခဲ့ဘဲ

ကောင်းစွာသိပြီး ဖြစ်သောကြောင့် အပေါ်မှစီး၍ ဖနောင့်နှင့် လေး
 ငါးချက် ပေါက်ပြန်လေ၏။ ကျန်သော ကုလားနှစ်ယောက်ဘက်သို့
 လှည့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘာယာကို လက်အုပ်ချီလျက်
 ရှိလေသည်။ ဘာယာသည် ဤကဲ့သို့ လက်အုပ်ချီခြင်းမျိုးကို တွေ့ခဲ့ဖူး
 ပေါင်း များလှလေပြီ။ ၎င်းတို့သည် ထောင်ထဲတွင် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်
 လောက်မှ တန်ဖိုးမရှိသဖြင့် ဘာယာသည် လက်အုပ်ချီရုံနှင့် မကျေနပ်နိုင်
 ပေ။ သို့ရာတွင် ပထမကုလားကို ဒေါသအကုန်ထွက်၍ ရိုက်လိုက်သည်
 က တစ်ကြောင်း ဒုတိယနှင့် တတိယ ကုလားများမှာလည်း အမြင်
 ကိုယ်တိုင်ကပင် အလွန် စုတ်ပြတ်နေသဖြင့် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ပိုက်ဆံ
 မထွက်နိုင်ဘူးဟူ၍ ယုံကြည်သည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ၎င်းတို့ကို
 ပထမကုလားကဲ့သို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မရိုက်တော့ချေ။ နောင်ကျဉ်ရုံ
 သဘောမျိုးဖြင့် တစ်ယောက်ကို နံပါတ်တုတ်နှင့် သုံးချက်စီလောက်ထိုး၊
 ခြေနှင့် သုံးချက်စီလောက်သာ ကန်လိုက်လေတော့သည်။

အကျဉ်းသမားတွေက ၁၀ ယောက် ဘာယာက တစ်ယောက်
 တည်း ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ခံချလျှင် မနိုင်ပေဘူးလားဟု မေးစရာ
 ရှိလေသည်။ ဘာယာသည် ထောင်ထဲတွင် သာမည မဟုတ်ပေ။ နံပါတ်
 တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ထောင်ပိုင် သခင်ကြီးဘုရားက
 အပိုင်စား ပေးသနားခြင်းခံရသောသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ နံပါတ်
 တုတ်မှာ ထောင်ဥပဒေ ကျူးလွန်သူများကို ထောင်အရာရှိများဘက်မှ
 နေ၍ ဆုံးမနှိပ်ကွပ်ရာ၌ အသုံးပြုရန် ပေးထားသည် ဖြစ်သော်လည်း
 ထိုကိစ္စအတွက် တစ်ကြိမ်သုံးလျှင် မတရားကိစ္စအတွက်က ဆယ်ကြိမ်
 လောက် သုံးလျက်ရှိလေသည်။ ထိုစကား မှန်သည့်အကြောင်းကို ယခုပင်
 သူကိုယ်တိုင် သက်သေခံလျက် ရှိလေပြီ။ ဦးထုပ်ကလည်း မခေလှပေ။
 ထိုဦးထုပ် ရသူသည် ထောင်ထဲတွင် သွားချင်သည့်နေရာကို သွားနိုင်

သည်။ အလုပ် ပင်ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ရ။ အလုပ်လုပ်သော အကျဉ်းသား
 များအပေါ်တွင် အခန့်သား ကြည့်ရှု ထိန်းသိမ်းရလေသည်။

ထိုမျှမကသေး သာမန်အကျဉ်းသား၊ သို့မဟုတ် ထောင်အခေါ်
 နှင့်ခေါ်လျှင် ခေါင်းတုံးများသည် ထောင်ထဲတွင် ထောင်ဥပဒေကို တစ်စုံ
 တစ်ရာ မကျူးလွန်လျှင် တစ်လတွင် လျှော့ရက်လေးရက် ရနိုင်သည်ဖြစ်
 ရာ ဦးထုပ်သမား ထောင်သားမှာမူကား အနည်းဆုံး တစ်ရက်ပို၍ ၅
 ရက် ရလေသည်။ ထိုသို့ ဥပဒေအရ ရရှိသော တန်ခိုးများအပြင်
 ဉာဏ်ရှိတိုင်း အလွဲသုံးစားပြုနိုင်သော အခြားတန်ခိုးများလည်း ရှိပေသေး
 ၏။ ထိုမျှ တန်ခိုးခြင်း ကွာခြားနေသော ဦးထုပ်သမား ဘာယာကို
 လူသစ်ခေါင်းတုံးများက ခံချဖို့ရာ ထောင်ထဲတွင် သာမညနှင့် မဖြစ်နိုင်
 ပေ။ တော်တော်သတ္တိကောင်းသော ခေါင်းတုံးများက မတရားလုပ်သည်
 ကို မခံနိုင်သဖြင့် ခံချတတ်သေး၏။ သို့ရာတွင် ထောင်ဥပဒေ၏ လူခွဲ
 စနစ်ကြီးအရ အင်အား အလွန်တောင့်တင်းလျက်ရှိသော ဦးထုပ်ဂိုဏ်း
 သမားတို့နှင့် ၎င်းတို့၏နောက်လိုက် ခေါင်းတုံးများ၏ ဝိုင်း၍ချခြင်းကို
 ခံရသဖြင့် ထိုသတ္တိကောင်းသူမှာ မရှုမလှ ခံရတတ်ချေသည်။

ဘာယာသည် ကုလား အကျဉ်းသားတွေကို နှိပ်စက်နေစဉ်
 လည်ချောင်းထဲ၌ ပိုက်ဆံထည့်လာသောသူများသည် တစ်မတ်စီ၊ ငါးမူးစီ
 အန်ထုတ်ပြီးလျှင် အဆင်သင့်ပေးရန် သူတို့၏လက်တွင် ကိုင်ထားကြလေ
 သည်။ ဝမ်းထဲတွင် မျိုလာသူတို့ကလည်း နောက်ဖေးသွားပြီးမှ ပေးမည့်
 အကြောင်းကို ပြောရန် အသင့်ပြင်လျက် ရှိကြသည်။ ရန်ရှင်းတွင်
 အမှန်စင်စစ် ငွေ ၈ ကျပ် ပါလာသည်။ သို့ရာတွင် မြောင်းမြထောင်မှ
 သူ့အဖော် လက်ကောက်များက အလုံးစုံ သွန်သင်၍ လွှတ်လိုက်သော
 ကြောင့် ဘယ်နေရာတွင် ဘာလုပ်ရန် သိပြီးဖြစ်လေသည်။ သို့အတွက်
 ငါးမူးစေ့ တစ်စေ့ကိုသာ အံထုတ်ပြီး ကိုင်ထားလိုက်လေ၏။

လူသစ် ဘာယာလည်း သူ့အမဲများထံမှ ရသမျှ ပိုက်ဆံများကို ယူ၍ လည်ချောင်းချလိုက်ပြီးလျှင် သူတို့ကို ထောင်ဆေးရုံသို့ ခေါ်သွား ယူသွားပြီး ဆေးရုံဘက်ဆိုင်ရာ ဘာယာ၏လက်သို့ အပ်လိုက်လေသည်။ ရန်ရှင်းလည်း အလိုက်သိစွာ ထိုဘာယာ၏ လက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံ ငါးမူး ထည့်လိုက်လေ၏။ ထိုညအဖို့ ရန်ရှင်းတို့လူစုသည် ကိုယ့်ဂန်ဗလား ကိုယ်ယူ၍ ဆေးရုံဘက်တွင် အိပ်ကြရလေသည်။ ဂန်ဗလားသည် နောက်ဖေးသွားရန် အင်တုံကို ခေါ်သည်။ အိပ်ရန်အတွက် လူ ၉ ယောက် မှ အမွှေးစုတ်ဖွားနှင့် စောင်ကြမ်းသုံးထည် ရလေသည်။ ရန်ရှင်းမှာမူကား ပိုက်ဆံငါးမူး၏ မျက်နှာကြောင့် ဗိုလ်လသာ ဆေးလိပ်တစ်ပိုင်း၊ အောက် ခင်းရန် ဂုံအိတ်စုတ်တစ်ထည်၊ ခေါင်းအုံးအိပ်ရန်နှင့် ချုံရန် စောင်နှစ်ထည် ရရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် မိမိနေခဲ့ရသော အနေနှင့် ဆီနှင့်ရေလောက် ကွာခြားလျက်ရှိရကား မိမိ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်တွေးပြီး ဟစ်၍ ငိုလိုက် ချင်သလိုလို ဖြစ်လာ၏။ ထိုညတွင် ကြမ်းပိုးကကိုက်၊ ခြင်က ကိုက် သဖြင့် ကောင်းစွာ အိပ်၍မရဘဲ ဟိုတွေးသည်တွေးနှင့် မိုးလင်းလာလေ သည်။

နံနက် ၈ နာရီလောက်တွင် မိမိတို့ ယိုထားသော နောက်ဖေး ဂန်ဗလားများကိုယူ၍ ဓာတ်မှန်ဘက်ဆိုင်ရာသို့ သွားပြကြရလေသည်။ ရန်ရှင်းလည်း ပါပြီးသား ဖြစ်နေသဖြင့် နောက်ထပ် ငါးမူးစေ့တစ်စေ့ ထုတ်ပြီး ဓာတ်မှန်ကြည့်သည့် ဘာယာ၏လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ရာ စစ်ဆေးခြင်းမရှိဘဲ အောင်စာရင်း သွင်းလိုက်လေသည်။ သူငယ်ချင်း ဗမာအဖော်များအနက် လေးယောက်မှာ ဤသို့ပင် ပေးနိုင်ကြသဖြင့် ချမ်းသာရာ ရကြလေသည်။ ကုလားသုံးယောက်နှင့် ကျန်သော ဗမာ နှစ်ယောက်မှာမူကား တစ်ပြားမှ မပေးနိုင်သဖြင့် သူတို့၏ မစင်ထဲတွင် ပိုးပါသည်ဟု သူတို့ကို အောင်စာရင်း မသွင်းသေးဘဲ ဆိုင်းထားလေ သည်။

ပိုးပါသောသူများမှာ စခါး သောက်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ပိုက်ဆံပါမလာသော ကုလားသုံးယောက်နှင့် ဗမာနှစ်ယောက်ကို စခါး နှစ်ခွက်စာစီ တိုက်လိုက်ရာ တစ်မနက်စာလုံး ဝမ်းဒလဟောသွားလျက် ရှိလေသည်။ ထိုအထဲတွင် နံနက်စာကို မကျွေးဘဲထားရာ ခပ်မြောမြော ရှိတော့သဖြင့် ခွေ၍ နေကြရလေသည်။ သူတို့၏ နောက်ဖေးကို ဓာတ်မှန် နှင့် ထပ်၍ကြည့်ပြီး ပိုးပါသေးသည်ဟု စီရင်ချက် ချပြန်လေသည်။ ဆရာဝန်များကလည်း ဘာကိုမျှ ထပ်၍မကြည့်ဘဲ သူတို့၏ တပည့်များ လုပ်ရာကိုသာ ခေါင်းညိတ်လျက် ရှိကြ၏။ ပိုက်ဆံတစ်မတ် ငါးမူးကို မရသည်နှင့် တစ်ဖက်သားမှာ သေရမလောက် ခံလိုက်ရ၏။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် ပိုးပါသည်ဟုဆိုသော လူသစ်များကို နောက်တစ်နေ့တွင် တိုက်မောင်းခေါ် ပိုးဆေးကို ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်လိုက်ရာ ပူလွန်း၍ အကျဉ်းသားများမှာ တစ်နေ့လုံး လူးနေရလေသည်။ ထိုနေ့အဖို့မှာလည်း ပိုးဆေး သောက်ထားသဖြင့် ထမင်း မစားရချေ။ ထို့နောက် လူသစ်များ အား တီအေဘီခေါ် ထိုးဆေးကို လက်မောင်းပေါ်တွင် ထိုးပေးလေသည်။

ဤထိုးဆေးသည် ထောင်နှင့် အလွန်သင့်သော ဆေးဖြစ်သည်။ ဤမျှ လူပေါင်းစုံနေသော အရပ်တွင် တိုက်ဖျက်၊ ဝမ်းရောဂါ၊ ဝမ်းကိုက် ရောဂါ စသော ကူးစက်ရောဂါများကို များစွာ ကြောက်ရလေသည်။ ထိုရောဂါများကို ကာကွယ်ပေးရန်အတွက် ၎င်းထိုးဆေးသည် အကောင်း ဆုံးဆေးတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းဆေးကိုထိုးပြီး နောက် တစ်နေ့တွင် လက်မောင်းရောင်၍ ဖျားသလိုလို ဖြစ်သောကြောင့် အကျဉ်းသမားတို့သည် ၎င်းဆေးကို အပြစ်ဒဏ်တစ်ခုအနေနှင့် ကြောက် လန့်ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ပိုက်ဆံငါးမူး၏ မျက်နှာဖြင့် ဆေးထိုးရ ခါနီးတွင် ဆေးရုံဘာယာသည် ရန်ရှင်းကို ဖျောက်၍ထားလိုက်သည်။ ဤထောင်စာမေးပွဲများကို ပိုက်ဆံမျက်နှာ၏ တန်ခိုးဖြင့် ကောင်းစွာ အောင်မြင်ခဲ့ပြီးနောက် ထောင်ပိုင်ကလေးအား လူသစ်များကို ပြရမည့်နေ့

သို့ ရောက်လေသည်။ အချိန်သည်ကား ညနေ ၄ နာရီခန့် ရှိလေပြီ။ ထောင်ပိုင်ကလေး လာချိန်နီးသဖြင့် လူသစ် ရုံးခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်လျက် ရှိလေသည်။ အကျဉ်းသမားများသည် မိမိတို့အမှုအတွက် စီရင်ချက် ချကာနီးတွင် ဤအချိန်အခါလောက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မည် မဟုတ်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထောင်ထဲသို့ရောက်၍ များမကြာမီ သူတို့ကြား ရသော ထောင်ပိုင်ကလေး၏ သတင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

များမကြာမီ...

“ဒေါက်... ဒေါက်”

ဟူ၍ တံခါးခေါက်သံနှစ်ချက် ကြားရ၏။ ထိုတံခါးခေါက် သံသည်ကား ထောင်ပိုင်ကလေး လာပြီဟူသော အချက်ပေးသံ ဖြစ်လေ သည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးလာလျှင် ၃ ချက်၊ ထောင်ပိုင်ကလေးလာလျှင် ၂ ချက်၊ ထောင်မှူးကြီးလာလျှင် ၁ ချက် အစရှိသဖြင့် အချက်ပေးရန် ထောင်သားအချင်းချင်း အချိတ်အဆက် လုပ်ထားကြလေသည်။ အကျဉ်းသမားများသည် မည်မျှ တိတ်ဆိတ်၍ သွားသနည်းဟုဆိုသော် တစ်စုံတစ်ယောက်က သက်မချလိုက်လျှင် ၎င်းသက်မချသံကို ခပ်လှမ်း လှမ်းမှပင် ကြားနိုင်လောက်ပေသည်။ မည်သူမျှ နားရွက် မခတ်ဝံ့ချေ။

လူသစ်ရုံး၏ နံရံတံခါးသည် ပွင့်ပြီးနောက် ထောင်ပိုင်ကလေး သည် ဝင်၍ လာလေပြီ။ သူ၏နောက်က နံပါတ်တုတ်ကို ထမ်းလာသော ဦးထုပ်သမား နှစ်ယောက်သည် ကပ်၍ လိုက်လာကြလေသည်။ ထိုသူ များမှာ သူ့သက်တော်စောင့်များ ဖြစ်ကြသည်။ ထောင်ပိုင်ကလေးကို ကြည့်ရသည်မှာ ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ရှိသဖြင့် သတင်းကြားရသလောက် မဟုတ်တန်ပေဘူးဟု ထင်စရာရှိ၏။ အပြင်ပြုံးသလောက် အတွင်းက လည်း ပြုံးလျှင်လား ကောင်းပေစွ။

ထောင်ပိုင်ကလေးသည် လူသစ်များ၏ ရှေ့တွင်ရှိသော

ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်မိလေပြီ။ ဂျားနှင့် ပက်ပင်းတွေ့ပါသော ယုန် သူငယ်ကဲ့သို့ အကျဉ်းသမား အားလုံးသည် ထောင်ပိုင်ကလေးကိုသာ ကြက်သေသေ၍ စိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။ များမကြာ လူသစ် ထောင်မှူး ၏ ဘာယာသည် အကျဉ်းသားများ၏ ထောင်ဝရမ်းများကို ဖတ်၍ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်စီ စစ်လျက်ရှိလေသည်။ ပထမအကျဉ်းသား သုံးယောက်သည် ချောချောမောမောနှင့်ပင် အောင်သွားကြလေသည်။ ၎င်းနောက် စတုတ္ထမြောက် အကျဉ်းသားအလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ အဖေနာမည် အစရှိသည်တို့ကို ဖြေကြားပြီး...

“ဘာမူလဲ”

ဟူသော မေးခွန်းသို့ အရောက်တွင် ၃၈၀ ဟု အမှုကို ရိုးရိုး မပြောဘဲ ပုဒ်မကို ပြောရာ ထောင်ပိုင်ကလေးသည် ထိုအကျဉ်းသမားကို ပြုံးပြုံးကလေး ကြည့်၍...

“၃၈၀ ဟာ မင်းနှမကို မင်း...ခွဲတဲ့ ပုဒ်မလား”

မေးလိုက်လေသည်။

ချက်ဆိုလျှင် နားခွက်က မီးတောက်သော တပည့်ကြီး ဘာယာ ချစ်တီးသည် ထောင်ပုံစံပြရန် ထိုအကျဉ်းသမားဆီသို့ သွားလိုက်ရာ အကျဉ်းသမားလည်း ပြုန်းခနဲ သတိရ၍ လက်အုပ်ချီလျက်...

“ကျွန်တော် မှားသွားလို့ပါ သခင်ကြီး ချမ်းသာပေးတော်မူပါ”

ဟု အလျှောက်ကောင်းသောကြောင့် ထောင်ပိုင်ကလေးက သူ့လူကို ပြန်၍ ခေါ်ထားလိုက်သဖြင့် ထိုအကျဉ်းသားသည် ခူးကြားမှ သီသီ ကလေး လွှတ်သွားခဲ့လေသည်။

ထိုအကျဉ်းသားအပြီး တတိယ မြောက်သောအခါ ဘုန်းကြီး အလှည့်သို့ ရောက်လေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း မေးခွန်းများကို အစဉ်လိုက် မေးပြီးနောက်...

“ဘာမူလဲ”

ဟူသော မေးခွန်းသို့ ရောက်လေသည်။ ဘုန်းကြီးလည်း မိမိအမှုမှာ မတရားသဖြင့် ခံခဲ့ရသော အမှုဖြစ်သည့်အကြောင်းကို ဖွင့်ဟ ပြောဆိုလိုသဖြင့် စကားပလ္လင် ခံသောအနေဖြင့်...

“ဒကာကြီးရာ” ဟု စလိုက်လေသည်။ ထောင်ပိုင်ကလေး လည်း သူ၏ လက်မရွံ့ အာဏာသားကို ကြည့်ပြီး...

“ချစ်တီးရေ ... ငါ့ကို ဒကာကြီးတဲ့ကွာ...” ဟု ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောလိုက်လေ၏။

အလိုက်သိသော ချစ်တီးလည်း ကျားကဲ့သို့ လျင်မြန်ခြင်းဖြင့် ဘုန်းကြီးထံသို့ ခုန်ထွက်သွားလေသည်။ အရိုးခံဘုန်းကြီးလည်း ဘာမှန်း မသိ၍ ထောင်ပိုင်ကလေးကို မျက်လုံးပြူးပြီး ကြည့်နေမိလေ၏။ အခြား အကျဉ်းသမားများလည်း ပို၍ တဒိတ်ဒိတ်ဖြစ်လျက် ဘုန်းကြီးဆီသို့ လာနေသော ချစ်တီးကိုသာ စိုက်၍ ကြည့်နေကြလေ၏။

ချစ်တီးသည် လက်မရွံ့အာဏာသားပင် ဖြစ်လင့်ကစား သင်္ကန်း၏အရောင်ကို မြင်လိုက်သောအခါ အနည်းငယ် ရှုန်၍ သွားလေ သည်။ ထို့ကြောင့် သခင်အာဏာကို မဖယ်ရှားခံရဘဲ လုပ်ရကိုင်ရ သော်လည်း အခြားသူများအပေါ်မှာလို စိတ်လိုက်မာန်ပါ မဟုတ်ဘဲ ဘုန်းကြီး၏ နားထင်ဆီသို့ ခပ်လျှော့လျှော့ လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး ရိုက်လိုက် လေသည်။ အရိုက်အနှက်ကို ကြည့်ရှုလာခဲ့ရသည်မှာ သံမဏိရှည်လှပြီ ဖြစ်သော ထောင်ပိုင်ကလေးသည် ချစ်တီး လျှော့၍ရိုက်သည်ကို ချက်ချင်း သိလေသည်။ တပည့်ချစ်တီးသည် တခြားအခါများတွင် သခင်၏ သစ္စာတော်ကို စောင့်ထိန်းခဲ့သော်လည်း ယခုမူကား သူတို့၏ ဘုန်းကြီးနှင့် တွေ့သဖြင့် သစ္စာဖောက်လေပြီဟု တွေးမိသောကြောင့် ထောင်ပိုင်ကလေးသည် တပည့်အပေါ်၌ များစွာ ဒေါသထွက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ရွှေလှေခေါ် အခြားသက်တော်စောင့် တစ်ယောက် ဘက်သို့ လှည့်ပြီး...

“ရွှေလှေရေ ... ချစ်တီး ထောင်ပုံစံကို မေ့သွားပြီကွ သူ့ကို ပြလိုက်စမ်းပါဦး”

ဟု ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောလိုက်ရာ ရွှေလှေသည် ချစ်တီး၏ ဘယ်ဘက်နားအုံဆီသို့ ဖြတ်၍ ရိုက်လိုက်၏။ ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်လွန်း၍ ချစ်တီးသည် ညာဘက်သို့ ထိုးဆင်းသွားလေသည်။ သို့ရာတွင် ထောင်ပိုင် ကလေးသည် မကျေနပ်သေး။

“ထပ်ပြလိုက်ပါဦး”

ဟု အမိန့် ဆက်ပေးသဖြင့် ရွှေလှေသည် ကုပ်ကိုဆင့်၍ တအား ရိုက်လိုက်ရာ ချစ်တီးသည် ခူးထောက်လျက် ကျသွားလေသည်။ ဤနှစ်ချက်သည် ချစ်တီး၏စိတ်ကို အထူးပြုပြင် ပြောင်းလဲလိုက်သော အချက်ကြီး နှစ်ချက်ဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သနားတတ်ခြင်းသည် ကိုယ့်အကျိုးကို ယုတ်စေမှုပင်ဖြစ်သည်ဟု ချစ်တီးသည် အသည်းစွဲ မှတ်လိုက်လေ၏။

ထောင်ပိုင်ကလေး ။ ။ (လူသစ်ထောင်မှူး ဘာယာသို့) “ဟေ့ ပြန်မေးလိုက်စမ်းပါဦး”

ဘုန်းကြီးလည်း အလွန်ကြောက်လွန်းသဖြင့် တုန်လျက် ရှိလေ သည်။ ဘာယာက...

“ဘာမူလဲ” ဟု ထပ်မေးလိုက်သောအခါ ပျဉ်ဖိုးနားလည်ပြီ ဖြစ်သဖြင့်...

“ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုပါ”

ဟု ခပ်ရိုးရိုးပင် ဖြေပုံပေတော့သည်။ ထိုနေ့တွင် ထိုမျှနှင့် မပြီးသေး၊ ကုလားများအလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ ပထမကုလားသည်

ဗမာစကား မတတ်သလို အူကြောင်ကြောင် လုပ်နေ၍ ထောင်ပုံစံကို တစ်ချို့ ပြလိုက်ရသေးသည်။

ထိုသို့ ဘီလူးက ကသည်ကို ကြည့်ပြီးမှ ‘ထောင်ပိုင်ကလေး သိပ်ဆိုးတာပဲ’ ဟူ၍ သူတို့ကြားရသော သတင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဒိုးယိုပေါက် မြင်ရသဖြင့် ‘ဒါကြောင့်ကိုး’ ဟု အကျဉ်းသမားများသည် သက်မ ချကြလေသည်။ မြင်စက ပြုံးနေသည်ကို အထင်မှားခဲ့သော အကျဉ်းသမားများသည် ထောင်ပိုင်ကလေး၏ ပြုံးခြင်းကို ယခုမှပင် တွေး၍ ကြောက်စပြုလေတော့သည်။

အခန်း (၉)

- မြောက်ထောင်ပိုင်   ။ ။ “ဒါတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”
- ဘိုးသိုး   ။ ။ “မြောက်ထောင်ပိုင်ကြီးကလည်းဗျာ...
ခဲယဉ်းစရာ မဟုတ် ခဲယဉ်းနေတယ်”
- မြောက်ထောင်ပိုင်   ။ ။ “တစ်လလောက် လုပ်ဦးလို့ပြောနေတာ၊
ပြီးတော့မှ ပြောင်းယူတာပေါ့”
- ဘိုးသိုး   ။ ။ “ဟာဗျာ ... တစ်ခါတည်းရောက်အောင်
လုပ်လိုက်ပါ။ ဟိုကို မသွားချင်လို့ မြောက်ထောင်ပိုင်
ကြီးကို လာပြောနေတာပေါ့ဗျ”
- မြောက်ထောင်ပိုင်   ။ ။ “ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”
- ဘိုးသိုး   ။ ။ “သူမှာတော့ ဒါပဲ ပါတာပဲ မတတ်နိုင်ဘူး၊
ကျွန်တော်ပဲ စိုက်ပေးရမှာပဲ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို အန်ထုတ်လိုက်ရာ လည်ချောင်းထဲက ငါးမူးစေ့ နှစ်စေ့ ထွက်၍လာလေ၏။ ၎င်းနောက် မိမိလက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ငွေနှစ်ကျပ်နှင့် ပေါင်း၍ ငွေသုံးကျပ်ကို မြောက်ထောင်ပိုင်၏ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။ မြောက်ထောင်ပိုင်လည်း

ကျေနပ်သွားသဖြင့် ငွေသုံးကျပ်နှင့် ရန်ရှင်း၏ နံပါတ်ကြီးကို လက်ခံထား လိုက်လေ၏။

ရန်ရှင်းသည် သူတို့နယ်မှ ဓားပြမှုနှင့် ထောင်သုံးနှစ်ကျသွား သော ဘိုးသိုးဆိုသူကို ထောင်ထဲတွင် သွားတွေ့လေသည်။ စကား ပြောကြရင်းမှ နယ်သား အချင်းချင်းမှန်း သိကြသဖြင့် ပိုမို ရင်းနှီးသွားကြ လေသည်။ ဘိုးသိုးသည် ထောင်ကျသည်မှာ ၂ နှစ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကြိမ်ရုံတွင် မဲဇေလီ ဖြစ်နေလေသည်။

ခြောက်ထောင်ပိုင်သည် ထောင်ထဲတွင် နယ်နယ်လူ မဟုတ်ပေ။ တစ်ထောင်လုံးရှိ ဦးထုပ်ရ၊ ဦးထုပ်မဲ့ အကျဉ်းသမား အားလုံး၏ ထိပ်သီး ဖြစ်လေသည်။ ထောင်ကျလာစ အကျဉ်းသမားများသည် ထောင်ဥပဒေ အရဆိုလျှင် ဂျုံရုံ၊ ဆန်ရုံတွင် အနည်းဆုံး ၃ လ အလုပ် လုပ်ကြရသည် ဖြစ်သော်လည်း ငွေစတတ်နိုင်၍ ခြောက်ထောင်ပိုင်နှင့် ကြုံလျှင် ငွေနိုင် သလောက် သက်သာချောင်ချိသော အလုပ်ကို ရလေသည်။ အထက်တွင် 'မဲဇေလီ' ဘိုးသိုးနှင့် ခြောက်ထောင်ပိုင်တို့ ပြောနေသော စကားသည် လည်း အခြားမဟုတ်။ ရန်ရှင်းကို ဂျုံရုံ၊ ဆန်ရုံသို့ အလုပ်မချဘဲ ကြိမ်ရုံသို့ အလုပ်ချပေးရန် အချီအချ ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခြောက်ထောင်ပိုင်သည် အကဲခတ်ကောင်းသဖြင့် မူနိုင်လျှင် နောက်ထပ် ငွေ ၁ ကျပ်၊ ၂ ကျပ်လောက် ထပ်၍ ထွက်နိုင်သေးသည်ကို သိသောကြောင့် ဘိုးသိုးက ငွေ ၂ ကျပ် ပေးသည်ကို ဗြန်းခနဲ လက်မခံ နိုင်သေးဘဲ အင်တင်တင်လုပ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ နေ့လယ် နှစ်ချက် တီး အချိန်တွင် လူသစ်များကို အလုပ်ချရတော့မည်ဖြစ်ရာ ခြောက်ထောင်ပိုင်သည် မိမိ၏ တပည့်လည်းဖြစ်၍ ဝေစားမျှစားလည်း ဖြစ်သော ထောင်မှူးကြီး၏ ဘာယာငပြားကို ခေါ်ပြီးလျှင် ထိုနေ့အဖို့ လက်ခံထားသော ရန်ရှင်းနှင့် အခြားအကျဉ်းသမားတို့အား ဘယ်သူ့ကို ဘယ်နေရာတွင် အလုပ်ချပေးရန် သေချာစွာ မှာလျက်ရှိလေသည်။

ထောင်မှူးကြီးသည် နေ့လယ် နှစ်ချက်ခွဲလောက်တွင် သူ၏ အလုပ်ခန်းထဲသို့ ထင်လာလေသည်။ အလုပ်ချခံရမည့် လူသစ်များသည် ထောင်မှူး၏ စားပွဲခံရှေ့တွင် ထောင်ပုံစံအတိုင်း ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် စောင့်နေကြရလေသည်။ ပိုက်ဆံပေးသူများ၏ နံပါတ်ကြီးကို နောက်ဆုံး ထား၍ ပိုက်ဆံမပေးသူများ၏ နံပါတ်များကို ရှေးဦးစွာ ထိုးပေးလေ သည်။ သူ့ဘာယာထံမှ ဘာမျှ ထောက်ခံချက်မရသော အကျဉ်းသားများ အားလုံး၏ 'နံပါတ်ကြီး' ထဲတွင် ဂျုံရုံနှင့် ဆန်ရုံကို ကြိုက်သလိုချရေးပြီး ပေးလိုက်လေ၏။ ငွေပေးထားသောသူများ၏ အလှည့်သို့ ရောက်သော အခါ ဘာယာသည် သူ့သခင်အနီးသို့ ကပ်၍ တစ်လုံး နှစ်လုံးစီ ပြောလေ သည်။ အကင်းပါးပြီးသား ဆရာလည်း ဘာတစ်လုံးမျှ မေးမြန်းခြင်း မပြုဘဲ တပည့်ပြောသမျှကို နံပါတ်ကြီးများထဲတွင် ရေး၍ ချလေ၏။

ရန်ရှင်းသည် ကြိမ်ရုံသို့ အလုပ်ချခံရလေပြီ။ မိမိ၏ နံပါတ်ကြီး ခေါ် အကျဉ်းသမားတိုင်း တစ်ခုစီရရှိသော သူတို့၏ ရာဇဝင်အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးထားသည့် ကတ်ပြားစာအုပ်ကလေးကို ကိုင်ရင်း ပိုက်ဆံ၏ တန်ခိုး ကြီးပုံကို တစ်ယောက်တည်း သဘောပေါက်လျက် ရှိလေသည်။ ကြိမ်ရုံ သို့ ရောက်သောအခါလည်း သူ၏နယ်သား ဘိုးသိုးသည် ထောင်ခေါ်နှင့် ခေါ်လျှင် မဲဇေလီ၊ ဗမာလိုပြန်လျှင် လူကြီးဖြစ်နေသောကြောင့် ရန်ရှင်း သည် ဘာမျှမလုပ်ရဘဲ အိပ်လိုက်၊ ထိုင်လိုက်၊ စကားပြောလိုက်နှင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ အချိန်ကုန်ရလေသည်။

များသောအားဖြင့် ထောင်သားများပေါ်တွင် လူကြီးလူကောင်း များသည် များစွာ အထင်သေးကြလေသည်။ ထောင်သားမှန်သမျှ သူခိုးနှင့် ဓားပြများသာ ဖြစ်ကြ၍ ၎င်းတို့မှာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနိုင်ရန် အရည်အချင်း တစ်ခုမျှမရှိဟု ထိုလူကြီးလူကောင်းများက အယူရှိ ကြသည်။ ထိုမျှမကသေး ထိုထောင်သားများတွင် သစ္စာ-သမာဓိဆိုသော လူ့အရည်အချင်းတို့သည် ကုန်ခန်းလျက်ရှိပြီဖြစ်သဖြင့် သူတို့နှင့် ဆက်

လျှင် ဆက်ဆံသူမှာ တစ်နည်းနည်းနှင့် အတွယ်ခံရမည်ဟုလည်း စွဲထားကြလေသည်။ ဤယူဆချက်သည် အလွန်သည်းသော ယူဆချက်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ထောင်ကျမဟုတ်တိုင်း လူကောင်းဖြစ်သည်ဟု မဆိုသာသကဲ့သို့ ထောင်ကျဖြစ်တိုင်းလည်း လူဆိုးများသာ ဖြစ်ရမည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ ထောင်ထဲတွင် မိတ်ဆွေအချင်းချင်း သစ္စာရှိရာ၌လည်းကောင်း၊ ထောင်အပြင်ဘက်က များစွာသော ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းများပင် အတုယူရမည့် အကျဉ်းသားများ အတော်များလေသည်။

ဥပမာ မဲဇလီ ဘိုးသိုးသည် ဓားပြမှုနှင့် ထောင်ကျလာသူဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ရန်ရှင်းအပေါ်တွင် အလွန် သစ္စာရှိလေသည်။ အလုပ်ချသည့်ကိစ္စတွင် သူသာ ဖြတ်၍ စားချင်ခဲ့ပါမူ ရန်ရှင်းသည် ဘာမျှမတတ်နိုင်။ သူပြောသမျှ ပေးရမည်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူ့မိတ်ဆွေ ရန်ရှင်း အကုန်အကျသက်သာအောင် သူကပင် ဈေးဝင်၍ ဆစ်ပေးလိုက်သည် မဟုတ်ပါလော။ ထိုမျှမကသေး မဲဇလီတန်ခိုးနှင့် ကြံ၍ဖန်၍ ရရှိသမျှသော အစားအသောက်ကလေးများကို တစ်လုံးရ တစ်ခြမ်းစီ၊ တစ်ခွက်ရလျှင် တစ်ဝက်စီ ရန်ရှင်းနှင့် ဝေငှ စားသောက်လေ့ ရှိလေသည်။

ထိုမျှမကသေး ရန်ရှင်း၏ အတန်းအစားကို သိသဖြင့် မိမိက မဲဇလီပင် ဖြစ်သော်လည်း အားလပ်သည့် အချိန်များတွင် ရန်ရှင်း၏ အဝတ်အစားများကိုပင် လျှော်ဖွပ်၍ပင် ပေးလိုက်သေး၏။ အိပ်ရာနေရာမှာလည်း ရန်ရှင်းအား သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် အိပ်ရလေအောင် သူပစ္စည်းများကို သူကိုယ်တိုင် အသုံးမပြုဘဲ ရန်ရှင်းကို ပေးလေသည်။ ရန်ရှင်းလည်း မဲဇလီဘိုးသိုးအား ကျေးဇူးတင်မဆုံးပင် ရှိတော့၏။

အခန်း (၁၀)

ရန်ရှင်း၏အမှုကို မြောင်းမြစက်ရှင်ရုံးတွင် အယူခံရာ၊ တရားခံသက်သေများဖြစ်သော ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသောဘိတနှင့် သခင်ဦးတေဇဝန္တတို့သည် သိက္ခာ-သမာဓိရှိသော သီလဝန္တပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြခြင်းကို သံသယ အနည်းငယ်ပင် ဖြစ်လာလောက်အောင်။ တရားလိုဘက်က မပြနိုင်သည့်အတွက် ထိုဘုန်းတော်ကြီးများ၏ ထွက်ချက်မှာ ခိုင်လုံသဖြင့် ဓားပြတိုက်ရာတွင် ရန်ရှင်းမပါဟူ၍ စက်ရှင်တရားသူကြီးသည် ယူဆလေသည်။

သို့ရာတွင် ရန်ရှင်း အိမ်အတွင်းတွင် ဓားပြတိုက်ရာပါပစ္စည်း မိနေသည်မှာ အထင်အရှား ဖြစ်နေသောကြောင့် ပစ္စည်းလက်ခံမှုနှင့် အပြစ်ရှိကြောင်းကို တွေ့ရသဖြင့် အောက်ရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး လျှင် ထောင်ဒဏ် ၉ လ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်လေသည်။ ဤအကြောင်းကို မြောင်းမြ တို့ပမာအစည်းအရုံးမှ အတွင်းရေးမှူးသည် သခင်ဦးတေဇဝန္တထံသို့ စာရေးပြီး အမြန်အကြောင်းကြားလေသည်။ ဦးပဉ္စင်းမှတစ်ဆင့် ငွေခင့်ထံသို့ အကြောင်းကြားရလေသည်။

ကွင်းရှင်း မလွတ်သော်လည်း ထောင်ကျရက် အတော်ကြီး လျော့သွားသဖြင့် ငွေခင့်သည် များစွာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေသည်။

* ခု တန်ခူးလဆိုရင် နောင်နှစ်ခါ ပြာသိုလထဲမှာ ကိုရန်ရှင်း လွတ်မှာပဲ * ဟု မိမိ၏ အသက်ဘူး ရန်ရှင်းနှင့် ပြန်တွေ့ရမည့်ရက်ကို ငွေခင်သည် စိတ်ထဲတွင် တွက်လျက်ရှိလေသည်။

ငွေခင်သည် ရန်ရှင်းအပေါ်တွင် လင်ဟူသော တစ်ခုတည်းသော သံယောဇဉ်ဖြင့်သာ စွဲလန်းနေခြင်း မဟုတ်။ ငွေခင်သည် ဆင်းရဲ၏။ ရန်ရှင်းနှင့် ညားသောအခါကျမှ ဝတ်မှု စားမှု နေမှုထိုင်မှုတို့မှ အကြောင့်ကြရ ကင်းသွား၏။ ထို့ကြောင့် လင်... ရန်ရှင်းအပေါ်တွင် ကျေးဇူးရှင်အဖြစ်နှင့်လည်း ထပ်၍ သံယောဇဉ်စွဲပြန်၏။ ထိုမျှမက သေး...။ ငွေခင်တွင် မိဘနှစ်ပါးမှာ ငယ်စဉ်ကပင် အနိစ္စရောက်သွားရှာလေရာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မသီးမပွင့်ရဘဲ 'မြို့' ၍ နေခဲ့ရသော အမိအဘတို့အပေါ်တွင် ချစ်ရမည့် စိတ်ဓာတ်တို့သည် ရန်ရှင်းနှင့် ညားသောအခါမှ အတိုးနှင့် ပုံ၍ ချစ်ရပေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ရန်ရှင်းသည် ငွေခင်အတွက်ဆိုလျှင် ခင်ပွန်းနှင့်တူသောလင်၊ ကျေးဇူးရှင်နှင့် တူသောလင်၊ အမိအဘနှင့် တူသောလင်ဟူ၍ လင်သုံးမျိုးနှင့် တူ၍ နေလေ၏။ သို့အတွက် ရန်ရှင်းနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မိန်းမရိုးရိုးတို့သည် လင်ရိုးရိုးအပေါ်တွင် ပူသည့် အပူထက် ငွေခင်သည် သုံးဆတိုး၍ ပူသည်ဆိုလျှင် လွဲနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

သို့ရာတွင် ငွေခင်သည် လင်တော်မောင် ရန်ရှင်းအပေါ်တွင် လွမ်းဆွေးနေရန် အချိန်မရတော့ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရှမ်းစုရွာကလေးသို့ ၂ နှစ် တစ်ကြိမ်၊ ၃ နှစ် တစ်ကြိမ် အလည်လာနေကြ ဖြစ်သော ကျောက်ရောဂါနှင့် ကာလဝမ်းရောဂါတို့သည် ရွာထိပ်ကစ၍ ဝင်လျက်ရှိပြီ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ရှမ်းစုရွာကလေးသည် သာလာယံဇရပ်နှင့် များစွာ တူလျက်ရှိလေသည်။ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်သည့် နေရာ၌သာ မဟုတ်၊ အခြားနေရာများ၌လည်း တူလေသေးသည်။ သာလာယံဇရပ်သည် လူပေါင်းစုံ

တည်းခိုရာအရပ် ဖြစ်သည်။ ထိုလူပေါင်းစုံထဲတွင် လူကောင်းလည်း ပါသည်။ လူဆိုးလည်း ပါသည်။ လူကောင်းများကား ထိုဇရပ်၏ အရိပ်အာဝါသကို မှီခိုရသဖြင့် ကျေးဇူးဥပကာရ တင်လျက်ရှိပေသည်။ အချို့ လူဆိုးများကား 'အရိပ်ခိုခို-အခက်ချိုးချိုး' ဟူသောသဘောဖြင့် ဇရပ်ပေါ်တွင် တည်းခိုပြီး ဇရပ်ပေါ်တွင် ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် စွန့်သွားကြသေး၏။ အချို့ကမူကား ဤမျှနှင့် မကျေနပ်ကြသေး။ သူတို့၏အိမ်ကို ကာ၊ မိုး ရန်အတွက် ဇရပ်မှ အကာအမိုးများကိုပင် ဖြုတ်၍ လူသေး၏။

ရှမ်းစုရွာကလေးလည်း ဤကဲ့သို့ မဟုတ်ပါလော။ မြေပိုင်ရှင်များသည် အချိန်တန်လျှင် ရှမ်းစုရွာကလေးသို့လာပြီး တောင်းကြီး တောင်းငယ်၊ ဥပဒေ ပုဒ်မကြီး ပုဒ်မငယ်၊ စာချုပ်ကြီး စာချုပ်ငယ်များ ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သူကြီး၊ ဆယ်အိမ်ခေါင်း၊ ပုလိပ်၊ မြို့အုပ်၊ ဝန်ထောက် စသည်တို့ဖြင့် ခြောက်လှန့်၍လည်းကောင်း၊ လှည့်ပတ်၍လည်းကောင်း၊ ငွေကြေးအနည်းအကျဉ်း အကုန်ခံ၍လည်းကောင်း၊ ရွာသူ အပျိုစင်ကလေးများအား ခြေတော်တင်၍ သွားကြလေသည်။

အချို့ ပိုဆိုးသောသူများကမူကား ထိုတောသူကလေးများကို မြို့သို့ လှည့်ပတ်ဖြားယောင်း၍ ခေါ်သွားပြီး မကောင်းသည့်အလုပ်ကို အလုပ်ခိုင်းတတ်သေး၏။ ထိုလူတို့၏ နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းမှုကြောင့် တောသူကလေးများမှာ လင်ကောင်မပေါ်သော ကလေးများနှင့် တွဲလီ တွဲလောင်း ဖြစ်၍သော်လည်းကောင်း၊ အနာရောဂါများ ရ၍သော်လည်းကောင်း၊ လူစဉ်မမီ လူညွန့်တုံးကာ များစွာ ဒုက္ခရောက်ရရှာလေသည်။

ထိုအထဲတွင် ကာလဝမ်း၊ ပုလိပ်၊ ကျောက် အစရှိသည့် ကိုရွှေဧည့်သည်များကလည်း လာလိုက်ချေသေးသည်။ သူတို့ကလည်း တစ်ဘာသာစီ ဆိုးကြလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့လာလို

လျှင် ရွာသူရွာသားများအား သုံးပုံတစ်ပုံလောက် ၎င်းတို့နှင့်အတူ သေရွာ သို့ ခေါ်မသွားရဘဲ ကျေနပ်ကြသူများ မဟုတ်ပေ။

မြေပိုင်ရှင်ကြီးများ၏ အေးဓားပြတိုက်မှုကို မကျေနပ်နိုင်သူ များက ဆူပူကြသောအခါ ဥပဒေအတိုင်း လုပ်တာပါဟု ဆိုင်ရာတို့က အကြောင်းပြလေသည်။ ရွာသူကလေးများအား ဖျက်ဆီးသည့်ကိစ္စတွင် သူတို့ ပါနေကြသောကြောင့် ညောင်မြစ်တူးလျှင် ပုတ်သင်ဥတွေ ပေါ်မည် စိုးသဖြင့် ဆိုင်ရာပိုင်ရာ အရာရှိများသည် တော်ရုံတန်ရုံ အမှုများတွင် အနံ့မထွက်ရလေအောင် သူတို့က ဝိုင်းအုံ၍ ပုံးကြ ဖိကြလေသည်။ ရောဂါဆိုးနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဆိုင်ရာပိုင်ရာတို့၏ ဆင်ခြေပေးပုံမှာ အနည်းငယ်မျှ ကျေနပ်စရာ မရှိပေ။

ရောဂါတို့မည်သည် ဖြစ်မှကုသည်ထက် မဖြစ်မီက ကြိုတင်၍ တားဆီးခြင်းက သာ၍ ကောင်းလေသည်။ သို့ရာတွင် တောသူ တောသားများအား ဘူးသီး ခရမ်းသီးလောက်ပင် အမှတ်မထားဘဲ ကျေးလက်တောရွာများ၏ ကျန်းမာမှုကို ဆိုင်ရာတို့သည် ရက်ရက် စက်စက် လျစ်လျူရှုထားလိုက်ကြလေသည်။ ထိုရောဂါဆိုးများ ဖြစ်ပေါ် လာသောအခါကျမှ ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် လာရောက်၍ အကွယ်အကာ ဆေးများကို ထိုးပေးကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ဒီစကြိတ်တစ်ခုတွင် ရွာသူရွာသားပေါင်း သုံးသိန်းလောက်ရှိသည့်အနက် ကျန်းမာရေး အင်စပိတ်တော်ခေါ် ကျန်းမာရေး အရာရှိမှာ သုံးယောက်မျှသာ ပျမ်းမျှ ကြေးရှိသဖြင့် ချက်ချင်း မလာနိုင်သည်ကတစ်ပုံ၊ တစ်ခါတလေ ရောဂါ များဖြစ်ပေါ်မှ ဌာနချုပ်သို့ ဆေးများ မှာယူရသည်က တစ်နည်းတို့ကြောင့် ထိုစဉ်သည်ဆိုးကြီး၏လက်ချက် အများကြီး လွန်နေသောအခါမှသာလျှင် ကျန်းမာရေးအရာရှိသည် ရောဂါဖြစ်သော နေရာသို့ ရောက်ရှိလေသည်။

သူ ရောက်သောအခါတွင်လည်း သေသူသေ၊ ပြေးသူပြေးကြပြီး ဖြစ်သဖြင့် အကြောင်းသိပ်မထူးလှဘော့ပေ။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်ကို ရွာသူ

ရွာသားများက မည်ကဲ့သို့ သဘောထားသည်မသိ၊ ကျန်းမာရေး အရာရှိ ကမူကား အလုပ်နည်းသဖြင့် များစွာ အကြိုက်နှင့်တွေ့လျက် ရှိလေသည်။

ထို့ထက်ပင် အကြိုက်တွေ့စရာ ရှိသေးသည်။ ၎င်းမှာကား ဤသို့တည်း။ အစိုးရက ထိုးပေးသော ပုလိပ် အကာအကွယ်ဆေးများကို ဗမာပြည်သို့ ယူလာပြီး ဗမာများကို ထိုးပေးခါမှ ဗမာပြည်တွင် ပုလိပ် ရောဂါနှင့် ဝမ်းရောဂါများ ဖြစ်လာကြသည်ဟု၊ ထိုဆေးများကို သေဆေး များသဖွယ် သဘောထားနေကြသူများသည် ဆေးမထိုးရပါမည့် အကြောင်းနှင့် ကျန်းမာရေးအရာရှိနှင့် သူကြီးအား ငွေစု၍ ပေးကြလေ သည်။

အလုပ်လည်းနည်း ပိုက်ဆံလည်းရသဖြင့် *သင့်ထိုက်နှင့် သင့်ကံပဲ၊ သတ္တဝါတွေကို ဘုရားတောင် ချွတ်လို့မရတာ၊ တို့ချွတ်နေ လည်း အပိုပဲ* ဟု မိမိတို့၏ မတရားမှုကို ရသေ့စိတ်ဖြေနည်းနှင့် ဖြေကာ ကျန်းမာရေး အရာရှိများသည် ကျေနပ်လျက် ရှိကြလေသည်။ ကျောက်ရောဂါဆေးအတွက်မှာလည်း ဤနည်းပင် ဖြစ်တော့၏။ ကျောက်ထိုးဆရာသည် ကျေးရွာများသို့ အနည်းဆုံး တစ်နှစ်တစ်ခေါက် လောက် ရောက်ရသည်။ ဤသို့ ရောက်ရခြင်းမှာ အမှန်စင်စစ် ကျောက် မထိုးရသေးသူတို့အား ကျောက်ထိုးပေးရန် ဖြစ်သော်လည်း ယခုမူကား ဤကဲ့သို့မဟုတ်တော့ဘဲ ကျောက်မထိုးလိုသူများထံမှ ပိုက်ဆံလိုက်၍ ညစ်ရန်ပင် ဖြစ်တော့၏။

သို့ဖြစ်လျှင် တောရွာများတွင် ရောဂါထူရခြင်းသည် အစိုးရက လျစ်လျူရှုထား၍မဟုတ်၊ အစိုးရက ဆေးထိုးပေးပါသော်လည်း ရပ်သူ ရွာသားများ ကိုယ်တိုင်က အလိုမရှိလျှင် အစိုးရက ဘာမှ မတတ်နိုင်သော ကြောင့် ဖြစ်သည်ဟူ၍ ဖြေဆိုကောင်း ဖြေဆိုကြပေလိမ့်မည်။ ထိုဆေး များအပေါ်တွင် အယူသီးနေကြသည်မှာ ဗမာပြည် တစ်ပြည်တည်းသာ မဟုတ်။ ထိုဆေးများ ပေါ်လာစက ကမ္ဘာပေါ်ရှိ တိုင်းပြည် အသီးသီး

တွင်လည်း ဤကဲ့သို့ပင် ထိုဆေးများပေါ်တွင် အယူသီးလျက် ရှိကြလေသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့၏ အစိုးရများက ကျန်းမာရေး အရာရှိများ အား အထူးသဖြင့် ထိုဆေးများအကြောင်းကို အဓိကထား၍ ရပ်ရွာ၏ ကျန်းမာရေးကို တောရွာများသို့ မကြာခဏသွား၍ ဟောပြောစေ၏။ ကျန်းမာရေး စာရွက်စာတမ်းများကို ဝေစေသည်။ ထိုမျှမကသေး ကျန်းမာရေး ပြပွဲများကို မကြာခဏလုပ်၍ ကျန်းမာရေးအတွက် လက်တွေ့နည်းများကို စိတ်ဝင်စားအောင် ပြသကြလေသည်။ ဗမာပြည်ရှိ ကျန်းမာရေး အရာရှိများကလည်း တရားဟောပါသေးသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့ဟောပုံမှာ သူကြီးအိမ်မှာ မောင်းတီးခေါ်ခြင်း၊ လာပြန်သောအခါ၌လည်း ရွာသူရွာသားများအပေါ်မှ ကုလားထိုင်နှင့် ထိုင်ပြီး ရာဇဂုဏ်ပြနေခြင်းသာ ဖြစ်သဖြင့် သူတို့တရားကို နာယူရမည့် ရွာသူရွာသားများမှာ သူတို့တရားကို နာယူရမည့်အစား သူတို့အပေါ်၌ပင် ရွံရှာသွားတတ်ကြလေသည်။

ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ရပ်ရွာတွင် အခြားစီစဉ်စရာ ကိစ္စများကိုလည်း ဝတ်ကြေဝတ်ကုန် သဘောထားကာ ထိုကျန်းမာရေး အရာရှိတို့သည် သူကြီးအိမ်မှာပင် သောက်စားပျော်ပါးပြီး ပြန်သွားကြလေသည်။ ဤသို့သော အရပ်များတွင် အစိုးရ ထိုးဆေးများအပေါ်၌ အယူသီးနေကြသည်မှာ အံ့ဩစရာ ရှိပါ၏လော။ ရောဂါ ထူပြောရခြင်းမှာ အံ့ဩစရာ ရှိပါသေး၏လော။ ရောဂါများ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ၌လည်း ကောက်ရိုးမီးပုံကို မီးရှို့သလို လျင်မြန်စွာ ရွာလုံးကျွတ်သည်မှာလည်း အံ့ဩစရာ ရှိပါသေး၏လော။

ငွေခင်သည် ရောဂါများဖြစ်စေတွင် မတုန်လှုပ်သေးဘဲ ရွာထဲတွင် နေပုံသော်လည်း သူ့အိမ်ခြေရင်းက ဦးသာပျော၏ သမီးကလေးသည်

ကျောက်ရောဂါနှင့် သေဆုံးပြီးလျှင် သုံးအိမ်ခြားမှ ဒေါ်မင်းမြသည် ဝမ်းရောဂါနှင့် သေဆုံးသွားသည့်အခါ အနည်းငယ် လန့်စပြုလာပြီး သူ့အဖော် ဒေါ်တုတ်တို့နှင့်အတူ ဟင်္သာတသို့ ထွက်ပြေးကြလေသည်။ သူတို့ကဲ့သို့ ထွက်ပြေးကြသူများလည်း ရွာထဲတွင် မနည်းကြပေ။ ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် ကျန်ရှိကြသူများမှာလည်း ဆေးကောင်းဝါးကောင်းများကို တကယ်တမ်း အားမကိုးကြဘဲ ရောဂါဖြစ်ရသည်မှာ မကောင်းဆိုးဝါးများကြောင့်သာ ဖြစ်ရသည်ဟု ဥပါဒ်နိဗ္ဗာန်ထားကြလျက် တောကိုသာ တွင်တွင်ကြီး ထုတ်လျက်ရှိကြလေသည်။

ဤကဲ့သို့ ရှမ်းစုတစ်ရွာလုံးတွင် ကပ်ကြီးဆိုက်ပြီးလျှင် ကစဉ့်ကလျား ပြေးကြ လွှားကြ၊ သေကြ ကြေကြ ဖြစ်နေသည့်အတွက် အမိန့်တော်ရ ဘဝင်းလည်း အတော်စိတ်ပျက်လျက် ရှိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့မယားကို လိုချင်၍ သူ့လင်ကို အလွန်ကြီးစွာသော လုံ့လဖြင့် ထောင်မကျကျအောင် ချပြီးမှ ထိုကပ်ဆိုက်လာ၍ မိမိ အစီအစဉ်တွေမှာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားသောကြောင့်တည်း။ မိမိ အလွန် တောင့်တနေသော အစာတစ်ခုကို အတော်ကြိုးစား ရှာဖွေပြီးမှ စားရတော့မည့် ဆဲဆဲတွင် ကျိုးထိုးသွားသကဲ့သို့ ဘဝင်းသည် အတော်အခံရခက်လျက် ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် အားလုံး အေးအေးဆေးဆေးရှိမှ ပြန်၍ စဉ်းမည်ဟု အကြံသစ်များကို စဉ်းစားရင်း အားခဲလျက်ရှိလေသည်။

အခန်း (၁၁)

ရန်ရှင်း ပုသိမ်ထောင်သို့ ရောက်သည်မှာ ၃ လလောက် ရှိလေပြီ။ ဤနေ့သည်ကား တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်သဖြင့် ထောင်သားများသည် အလုပ်မဆင်းရဘဲ အနားယူကြလေသည်။ ထိုနေ့တွင် ဖွပ်စရာ၊ လျှော်စရာ ရှိသူများကလည်း ဖွပ်လျှော်ကြသည်။ ဆံပင်အရှည်ထားသူများကလည်း ခေါင်းလျှော်ကြလေသည်။ ရှေးအခါက ထောင်ကျလျှင် ခေါင်းတုံး ရိတ်ကြရလေသည်။ ယခုမူကား အနည်းငယ် တော်လာပေပြီ။ ရှေးက ကဲ့သို့ အားလုံး ခေါင်းတုံးမရိတ်ကြတော့ပေ။ သို့ရာတွင် ခေါင်းတုံး မရိတ်ချင်၍ ဆံပင်အရှည်သော်လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ်ဆံတောက်ကို သော်လည်းကောင်း ထားလိုသော် ထောင်ပိုင်ကြီးထံ 'လျှောက်' ပြီး သူကခွင့်ပြုလျှင် ထားနိုင်သည်။

ဆံပင်အရှည်ထားသူများ၊ ခေါင်းလျှော်ရန်အတွက် တစ်ယောက် လျှင် ကင်ပွန်းသီး ၃၊ ၄ တောင့်နှင့် တရော် ၂ ချောင်းလောက် ရလေ သည်။ ကင်ပွန်းသီးနှင့် တရော်ရောင်းသော ဆိုင်များမှ မရောင်းရ၍ လွှင့်ပစ်လိုက်သော တရော်နှင့် ကင်ပွန်းသီးများကို ကောက်၍လာသလား မသိ။ အကျဉ်းသမားများအား ထောင်မှ ဝေပေးသော ကင်ပွန်းသီးနှင့် တရော်တို့သည် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေအောင် ခြောက်သရောင်ကြ

နေကြလေသည်။ အဝတ်ဖွပ်ရန်အတွက် ဆပ်ပြာအခဲများကို မပေး၊ ထောင်ထဲတွင်လုပ်သည့် ဆပ်ပြာများကို ရေဖျော်ထားသော ဆပ်ပြာရေများကို တစ်ယောက်လျှင် အနည်းငယ်စီ ဝေပေးလေသည်။

ထိုဆပ်ပြာရေများလည်း သိပ် အားမကိုးလောက်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အကျဉ်းသား တစ်ထောင်လောက်အတွက်မှ အလျားတစ်ပေခွဲ၊ အနံ့ တစ်ပေလောက်ရှိသော ဆပ်ပြာတောင့်ကြီး တစ်တောင့် ရလေသည်။ သို့ရာတွင် ဆပ်ပြာတစ်တောင့်လုံးကို ထောင်သားများအတွက် အကုန်ရေဖျော်လျှင် တော်ပါသေး၏။ ဤသို့ကား မဟုတ်ပေ။ ရှေးဦးစွာ ဆပ်ပြာဝေသော ဘာယာသည် ဆပ်ပြာတုံး၏ လေးပုံတစ်ပုံ လောက်ကို 'ငိုဘ' လုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကုလားပျာတာ အရှင်ကြီးများကို အတုံးအတစ်တွေလုပ်၍ ပသရလေသည်။ မပသမိလျှင် သူတို့ကလည်း တတ်နိုင်သည့်နည်းနှင့် ဖမ်းစားတတ်လေသည်။

ထိုအရှင်ကြီးများနောက် ခြောက်ထောင်ပိုင်၊ သံတေ၊ ထောင်ပိုင်ကြီး ဘာယာ၊ ထောင်ပိုင်ကလေး ဘာယာ၊ ထောင်မှူးကြီး ဘာယာ အစရှိသော အရှင်ကလေးများကို ပသရပြန်သည်။ အလျားတစ်ပေခွဲ အနံ့တစ်ပေခန့်ရှိသော ဆပ်ပြာတောင့်မှာ တစ်ဝက်ကျော်ကျော် ချောကျသွားလေပြီ။ ထိုအထဲတွင် ရသမျှကို အကုန်လိုချင်သော ကပ်စေးနံ့ ကော်တရာ ထောင်မှူးများကလည်း သူတို့၏ဘာယာများကို လွှတ်၍ 'အဘုံး' ခိုင်းလိုက်သေးသည်။

ကြံသမျှသော ဆပ်ပြာများကို ရေဖျော်ပြန်ပါသော်လည်း အမြှုပ်ထနေသော ပထမရေကို ဆိုင်ရာပိုင်ရာ အရှင်သခင် လက်ထောက်များက ပုံးကြီး ပုံးငယ်တို့ဖြင့် ဆွဲ၍ယူလိုက်ပြန်ရာ ခေါင်းတုံးနှင့်ပြားအကျဉ်းသမားများကို ဝေငှပေးသော ဆပ်ပြာရေမှာ ဘုရားစူး ကျမ်းစူး လွှတ်ရုံ ဆပ်ပြာရေမျှသာ ဖြစ်နေပေတော့၏။ ခေါင်းတုံးနှင့်ပြားများမှာလည်း ရသမျှနှင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်လျက် ရှိကြလေသည်။ အချို့ 'ဗိုလ်ကျ'

သော ကတုံးများမှာမူကား တိတ်တိတ်ပုံး ထောင်ဈေးတွင် ပေါ်လျက်ရှိသော ဆပ်ပြာခဲများကို မိမိတို့၏ဆေးလိပ်နှင့် လဲ၍ ယူကြရလေသည်။

ရန်ရှင်းလည်း မိမိ၏ အိပ်ခန်းမှနေ၍ ရေလဲပိုင်း မရှိဘဲ ရွှေတွဲလဲ ငွေတွဲလဲနှင့် အဝတ်များကို ဖွပ်လျှော်နေကြသော အကျဉ်းသမားများအား ကြည့်ရင်း သံဝေဂ ရလျက်ရှိလေသည်။ ရန်ရှင်းသည် ထောင်ထဲသို့ ရောက်စက ဤသို့ ရွှေတွဲလဲ ငွေတွဲလဲနှင့် ရေချိုးလမ်းလျှောက် လုပ်နေကြသော အကျဉ်းသမားများကို မြင်သောအခါ ကျင့်သားမရသေး၍ ယုံသူမရှက် မြင်သူရှက်လျက် ရှိလေသည်။ 'ဗမာတွေကို တိရစ္ဆာန်စိတ်တွေ ဝင်ကုန်အောင် လုပ်ပေးနေတာပဲ ထင်ပါရဲ့' ဟု မိမိတစ်ယောက်တည်း တွေးလျက်ရှိလေသည်။ သူ့အတွက်မှာမူကား ဘယ်နည်းနှင့်မျှ လူတွေ တောထဲတွင် ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် ရေချိုးရန် မဖြစ်သောကြောင့် ပိုက်ဆံတစ်မူးပေး၍ နံငယ်တစ်ပိုင်းကို ဝတ်ထားပြီး ၎င်းနှင့် ချိုးရလေသည်။

ဤသို့ ဖွပ်ကြ လျှော်ကြနှင့်ပင် အချိန်ကုန်သွားရာ ထောင်နာရီမှ ၁၀ နာရီတီးသံ ကြားရသဖြင့် အကျဉ်းသမားများသည် မန်ဒါလီဖို၌ ထမင်းကို သွား၍ယူရန် ပြင်ဆင်ကြရလေသည်။ မန်ဒါလီဖို ဆိုသည်မှာ ထောင်ခေါ်ဖြစ်၍ ဗမာလိုပြန်လျှင် မီးဖိုပင်ဖြစ်သည်။ ထမင်းယူသည်ကိုလည်း ထမင်းဆွဲသည်ဟု အကျဉ်းသမားများ သုံးနှုန်းကြလေသည်။

ရန်ရှင်းသည် ထမင်းဆွဲသွားကြရန် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ တန်းလျက်ရှိသော လူစုထဲသို့ အဖော်တစ်ယောက်နှင့် ဝင်၍ရပ်ပြီးနောက် အကျဉ်းသမားများသည် မန်ဒါလီဖိုသို့ ထမင်းဆွဲရန် ချီတက်သွားကြလေသည်။ ထိုသူတို့သည် 'မင်းကျေး' ခေါ် ထောင်အလယ်တွင် ဆောက်ထားသော ရုံကလေးကို ဖြတ်သွားရမည်ဖြစ်ရာ ထိုမင်းကျေး ပတ်လည်တွင် နံပါတ်တုတ်ကြီးများကိုကိုင်လျက် စောင့်နေကြသော ထောင်ပုလိပ်ခေါ် အကျဉ်းသား ပုလိပ်များသည် လူတန်းထဲမှ 'ပုံစံ' အတိုင်း ညီညီညွှန်ညွှန်

မလှမ်းဘဲ ဘေးဖွဲ့ထွက်နေသော အကျဉ်းသား ခေါင်းတုံးများအား မအေ နှမနှင့် ကလော်တုတ်ရင်း သူတို့၏ တန်ခိုးများကို ပြလျက်ရှိကြလေသည်။

မန်ဒါလီဖိုသို့ ရောက်သောအခါ ဆွမ်းကြီးလောင်းရာ၌ ဆွမ်းခံ သလို အကျဉ်းသားများသည် သူတို့၏လက်ထဲတွင် ကိုင်လာသော ဒန်ပန်းကန်ပြားကို အပေါက်တစ်ခုမှ တစ်ယောက်စီ ပေးသွင်းရလေ သည်။ မီးဖိုထဲမှ ထိုပန်းကန်ကို ဆွဲယူလိုက်သောအခါ အကျဉ်းသားသည် ရှေ့အပေါက်သို့ သွား၍ရပ်ရသည်။ ထိုအခါ ထမင်းနှင့်ဟင်း ပုံပြီးသား ပန်းကန်ပြားသည် ဒုတိယအပေါက်မှ ထွက်လာလေသည်။ ထောင်သား များကို ထမင်းကျွေးရာ၌လည်း တစ်ယောက်ကို ထမင်းအလေးချိန် မည်မျှရှိရမည်ဟု သတ်မှတ်ထားသည်ဖြစ်ရာ ထမင်းပန်းကန်ပြားကို ထောင်စကားဖြင့် ထမင်းတစ်ပုံစံဟု ခေါ်ကြပြန်လေသည်။ ဤနည်းဖြင့် ထောင်ထဲတွင် ပုံစံဆိုသော စကားမှာ အလွန်ခေတ်စားလျက် ရှိလေသည်။

ထမင်းဝေပေးသည့် ဘာယာအနီးတွင် ထမင်းများကို ချိန်တွယ် ကြည့်ရန် ချိန်ခွင်တစ်ခုရှိလေသည်။ ၎င်းပြင်လည်း ထမင်း၊ ဟင်းများကို မျှမျှတတ ဝေပေးရန်အတွက် ထောင်မှူးတစ်ယောက်လည်း အနားမှာ အစောင့်ထားလေသည်။ သို့ရာတွင် ထောင်ရေဝပြီးသော အကျဉ်းသား များသည် ထိုထောင်မှူးနှင့် ချိန်ခွင်ကြီးကို ကြည့်မိတိုင်း ဝမ်းထဲက ပြုံးလေသည်။ ပြုံးမည်ဆိုလျှင်လည်း ပြုံးလောက်ပေသည်။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် ထိုထောင်မှူးနှင့် ချိန်ခွင်တို့သည် အရပ်မျှသာ ဖြစ်သော ကြောင့်တည်း။

ထမင်းနှင့်ဟင်း ဝေသော ဘာယာများသည် မိမိတို့နှင့် မျက်မှန်းတန်းမိသောသူများကို လက်သာသလောက် အခြားအကျဉ်းသား များကို သာမန်ကာလှုံကာ လုပ်ပေးတတ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အချို့မှာ ထမင်းကို ပုံစံအပြည့်ရသော်လည်း ဟင်းကို အပြည့်မရကြပေ။ ဟင်းနှင့် ထမင်းကို ရသော်လည်း ငါးပိကိုမူကား ပါလေဟန်သာ မြင်လိုက်ရလေ

သည်။ တချို့မှာမူကား ထမင်း၊ ဟင်း၊ ငါးပိ သုံးခုစလုံးကိုပင် ပုံစံ ပြည့်အောင် မရကြပေ။ ပြည့်အောင် မရသော်လည်း ဖွင့်ဟ၍ မဆူပူဝံ့။ အနီးတွင် ဟုတ်တိပတ်တိ ရပ်ကြည့်နေသော သူတို့ဘက်တော်သား ထောင်မှူးကိုလည်း မတိုင်ရဲ။ ဤသို့ ကိုယ့်ဘေး ကိုယ်သိသဖြင့် များစွာ သော အကျဉ်းသားတို့သည် မရှိ၍ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ကာ နေလိုက်ကြရ လေ၏။

မိမိတို့၏ အိပ်တန်းသို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ အဖော်ရှိသူများ ကလည်း ကိုယ့်လူစုနှင့်ကိုယ် ဝိုင်း၍ စားကြလေသည်။ ရန်ရှင်းတို့၏ ဝိုင်းမှာ ရန်ရှင်းနှင့် ဘိုးသိုးအပြင် လူသေမှုနှင့် ၁၀ နှစ်ကျလာသော အကျဉ်းသား ဘိုးသောင်လည်း ရှိလေသည်။ ဘိုးသောင်သည် ယခင် တစ်ခါကလည်း ဓားခုတ်မှုနှင့် ထောင်တစ်နှစ် ကျူးပြီး။ သို့ရာတွင် ပုလိပ်များ ပေါ့လျော့သောကြောင့် ယခင်က ပြစ်ချက်ကို ရှာမတွေ့သဖြင့် အဝတ်ဖြူအဖြစ်နှင့် ပုသိမ်ထောင်သို့ ကျလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအကျဉ်းသားသည် အတော်ထူးဆန်းသော အကျဉ်းသား တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ အပြင်မှာတုန်းက ခိုးလည်း အားကြီးခိုး သည်။ ဓားပြလည်း အားကြီးတိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ခိုးမှုနှင့်သော်လည်း ကောင်း၊ ဓားပြမှုနှင့်သော်လည်းကောင်း ထောင်တစ်ခါမျှ မကျူးပေ။

ယခင်တစ်ခါ ကျလာသော ဓားခုတ်မှုမှာလည်း ဇက်ကိုပိုင်း လိုက်ရာ ဓားမကောင်းသဖြင့် ဓားနှောင့်မှ ကျွတ်ထွက်သွားသောကြောင့် တရားလို မသေသဖြင့် ထောင်ကျလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ပထမအမှုနှင့် လွတ်ပြီး ၆ လ အကြာတွင် ဓားထိုးမှု ဖြစ်ပြန်၏။ ဒုတိယအမှုတွင်လည်း သေသူမှာ လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ သူ့ကို ချောင်းသတ်ပေးရန် ဘိုးသောင်သည် ငွေ ၁၀၀ကို လက်ခံပြီးဖြစ်လေသည်။ ချောင်းသတ်ရန် ချက်ကောင်းကိုစောင့်ရင်း သေသူနှင့် ဘိုးသောင်တို့ ဆုံမိကြရာ သေသူ

အလွန် ရမ်းကားလွန်းသဖြင့် လူတောထဲတွင်ဖြစ်ရကား ဒေါသမထိန်းနိုင်ဘဲ ခါးထဲက စားမြောင်နှင့် ချွတ်ထိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဘိုးသောင်သည် အတော် အသည်းကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ လူချင်းခင်လျှင် ထိုခင်မင်သူ၏ ရန်သူအား အလကား သတ်ပေးသည်။ ဤသို့ ချောင်း၍သတ်ခဲ့သည်မှာလည်း ဆယ်ယောက်ထက် မနည်းပြီ။ ဘိုးသောင်သည် တစ်ဘက်တွင် ဆိုးသလောက် သူ၏ သူငယ်ချင်းများ အပေါ်တွင် သစ္စာရှိသည်ဖြစ်ရာ သူနှင့် တစ်ကြိမ် ခင်မင်မိသောသူသည် သူ့ကို မပစ်နိုင်တော့ချေ။ ဘိုးသောင်သည် ယခင်အမှုနှင့် ထောင်ကျကတည်းက ဘိုးသိုးနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သွားရာ ယခု ဒုတိယအကြိမ် ထောင်ကျလာပြန်သောအခါ မိတ်ဆွေတို့၏ဝတ္တရားအတိုင်း ဘိုးသိုးသည် ဘိုးသောင်အား ကြည့်ရှု၍ထားလေသည်။

ထိုနေ့နံနက်တွင် ဘိုးသိုးသည် အကြံအဖန် လုပ်လာသဖြင့် ပဲပင်ပေါက်ကြော်ချက် တစ်ခွက်ရလာသည်။ ငတ်နေသော ထောင်သားများ အဖို့တွင် ပဲပင်ပေါက်ကြော်ချက်တစ်ခွက် ရလာသည်ကို ဝက်သားဟင်းတစ်ခွက် ရလာသလောက် ထင်မှတ်ရလေ၏။ ရန်ရှင်းလည်း ထမင်းလုံးထဲတွင် ပါလာသော ကျောက်ခဲကလေးများကို ဖယ်ရှားရင်း ပဲပင်ပေါက်ဟင်းနှင့် ယနေ့နံနက် ထောင်မှပေးသော ပဲကြားဟင်းတို့ဖြင့် ဝမ်းပြည့်အောင် ကြီးစား၍ စားလျက်ရှိလေသည်။ ထမင်း လေးငါးလုပ် စားပြီး၍ မိမိနှင့် လေးငါးလံလောက်အကွာ တစ်နေရာသို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ ထမင်းပန်းကန်ထဲတွင် နှိုက်ထားသောလက်ကို ပြန်မယူသေးဘဲ ထမင်းပန်းကန်ကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေတွေ စီးကျနေသော လူခပ်ရွယ်ရွယ် တစ်ယောက်ကို မြင်ရလေသည်။ ရန်ရှင်းလည်း မိမိ စားတော့မည့် ထမင်းလုပ်ကို မစားသေးဘဲ ပန်းကန်ထဲသို့ ပြန်ချလိုက်ပြီး ထိုအကျဉ်းသားကို စိုက်၍ ကြည့်နေလေ၏။

ဘိုးသိုးသည် ရန်ရှင်း ကြည့်ရာဘက်သို့ လှည့်၍ကြည့်လိုက်ရာ ငိုနေသော အကျဉ်းသားကို တွေ့ရပြန်လေသည်။ ထိုအကျဉ်းသားကို မြင်ရသဖြင့် သူ့မိတ်ဆွေရန်ရှင်း စိတ်မကောင်းမှန်းကို သိ၍ အလိုက်သိသော ဘိုးသိုးသည် ပဲပင်ပေါက်ဟင်းကို လက်တစ်နှိုက်စာ နှိုက်ပြီး ငိုနေသူအား သွား၍ပေးလေသည်။

ရန်ရှင်း ။ ။ “တယ်... သနားစရာ ကောင်းတာပဲဗျာ”
ဘိုးသောင် ။ ။ “ကိုရန်ရှင်းနယ်...၊ သနားမယ်ဆိုရင် ဒီထောင်ထဲမှာ ဗိုလ်ကျနေတဲ့ လေးငါးဆယ်ယောက်က လွဲရင် အကုန် သနားစရာချည်းပဲပေါ့...”

ဘိုးသိုး ။ ။ (ဟင်းပေး၍ ပြန်လာပြီးနောက်) “ဟုတ်တယ် ကိုရန်ရှင်း၊ ထောင်ထဲမှာ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုရင် စာကလေး အမြီးနုတ် ခေါင်းနုတ်နဲ့ ဘာမှမကြံတတ်တော့တာနဲ့ တူနေပြီ။ အရင် ဒီမှာ ဘီကလပ်အဖြစ်နဲ့ ကျသွားတဲ့ ဦးသန်းမောင် ဆိုတာ တွက်ပြဖူးတယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ တစ်နေ့ကို တစ်ယောက်ကို ဆယ်ပြားဖိုးလောက် ရတယ်တဲ့။ သို့ပေမယ့် ကျွေးတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ပဲဖိုးလောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဆီ၊ ဆန်၊ ကြက်သွန် အားလုံးဆိုပါတော့ဗျာ။ အကျဉ်းသား တွေစားတဲ့ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို သွင်းတဲ့ ကန်ထရိုက်တာတွေ ဆီက အပေါ်ဆုံးကနေပြီး နုတ်ယူလိုက်ပြီး ထောင်ထဲကို ရောက်ပြန်တော့လည်း ဈေးတိုက်ထောင်မှူးနဲ့ မန်ဒါလီဖို ထောင်မှူး ပေါင်းပြီး ဆီ၊ ကြက်သွန်၊ ငရုတ်သီး၊ ငါးပိ အဲဒါတွေကို ခိုးလိုက်သေးတယ်။ အဲဒါနဲ့ ချက်ပြန်ရော၊ ကျွက်တော့ဖို့ထဲက ထောင်မှူးရဲ့တပည့်တွေက ရေပေါ်ဆီ ဆိုတဲ့

ဟင်းအပေါ်ယံမှာ တက်နေတဲ့ အဆီရည်တွေကို ခပ်ယူလိုက် ပြန်ရော၊ အဲဒီအကျွန်ကို ကျွန်တော်တို့ကို ကျွေးတာ”

ရန်ရှင်း ။ ။ “သိပ်ဆိုးတာပဲဗျာ...”

ဘိုးသိုး ။ ။ “သိပ်ဆိုးတယ် ကိုရန်ရှင်း၊ ဒါကြောင့် ထောင်ဆိုတာ မနေအပ်တဲ့အရပ်ထဲမှာ ပါတာပေါ့”

ရန်ရှင်း ။ ။ “ဟိုလူကို ကျွန်တော် သနားနေတာကတော့ တစ်ခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အမှုက အမှုမမှန်လို့ပါ”

ဘိုးသောင် ။ ။ “အမ်မာ... ကိုရန်ရှင်းက သူ့ကိုယ်သူ တော့ မသနားဘူး...”

ရန်ရှင်း ။ ။ “သူ့ဟာက ကျွန်တော့်ထက် ဆိုးတယ်၊ သူ့မိန်းမ က အင်စပတ်တော်တစ်ယောက်နဲ့ ကြာခိုတယ်၊ အဲဒါကို သူကမိတော့ မိန်းမကို ရိုက်ရော၊ မိန်းမက တစ်ခါ သူ့လင်ငယ် အင်စပတ်တော်ကို ပြန်ပြောရော၊ အဲဒီတော့ လင်ငယ်က သူ့ကို လုယက်မှုနဲ့ဆင်ပြီး ချလိုက် တာ...”

ဘိုးသောင် ။ ။ “ကိုရန်ရှင်းနယ် ဘုရားစူးရစေရဲ့ ကျွန်တော် အဟုတ်သိလို့ ပြောတာပါ၊ ဟောဒီထောင်ထဲမှာ တစ်ဝက် ကျော်ကျော်ဟာ အပြစ်လုံးလုံးမရှိဘူး၊ ပုလိပ်ကဆင်ပြီး ချလိုက်တာ ချည်းပဲ၊ ဒါဘာကြောင့်လဲ ဒီကောင်တွေ ထောင်ကျလာပြီဆိုရင် အကျဉ်းသားတွေက ဝိုင်းပြီး ဖနှောင့်နှဲပေါက်၊ မျက်လုံးဖောက် ချီးရေ သေးရေတွေတိုက်နဲ့ အမျိုးမျိုး ညှဉ်းတာပဲ”

ရန်ရှင်း ။ ။ “ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလို လုပ်ချင်တာပါလိမ့်မလဲ”

ဘိုးသောင် ။ ။ “ဘယ်လူက လုပ်တာလဲ”

ရန်ရှင်း ။ ။ “ပုလိပ်တွေကလေ”

ဘိုးသောင် ။ ။ “စောက်မြင်ကပ်လည်း လုပ်တာပဲ၊ ငွေရလည်း လုပ်တာပဲ၊ ခင်ဗျားက ပိုက်ဆံရှိတယ်ဆိုပါတော့၊ အရပ်ထဲ မှာ ခင်ဗျားဩဇာကို နားမထောင်တဲ့လူကိုဖြစ်ဖြစ်၊ ခင်ဗျား မတရားလုပ်နေတာတွေကို မခံတဲ့လူဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီလူကို နှိပ်စက်ချင်တယ်ဆိုရင် ပုလိပ်ကိုငွေပေးပြီး ထောင်ချခိုင်း လိုက်တာပဲ၊ အမှုဆင်တဲ့နည်းတွေဟာ သူတို့လက်ဖျားမှာ သီးနေတာပဲ၊ နောက်ပြီးတော့လည်း ရှိသေးတယ်၊ ဓားပြမှု ဖြစ်ရော ပုလိပ်တွေလည်း ဖမ်းလို့ မရဘူးဆိုပါတော့၊ အထက် လူကြီးကလည်း သိပ်ဆူ၊ ဒီတော့ နာမည်ပျက်နည်းနည်း ရှိတဲ့ အကောင်ကို တစ်ခါတည်း ဖမ်းတာပဲ၊ ဖမ်းပြီး ဂါတ်မှာ လက်ထိတ်ခတ်၊ နောက်ပြီးတော့ လက်ထိတ်ကို တုတ်မှာ ဆွဲပြီး ဘေးတွေနဲ့တွေ့ကို လက်သီးနဲ့ထိုး၊ ဒူးနဲ့ တိုက်တာပဲ၊ အဲဒီလိုညှဉ်းတာ မခံနိုင်တဲ့လူကလည်း ကိုရွှေပုလိပ်တွေ သင်ပေးတာကို ရှောင်ထွက်ရကုန်ရတာပေါ့၊ ဒါနဲ့မှ မရသေး ဘူးဆိုရင် ငရုတ်သီးရေနဲ့ မျက်စိခတ်တယ်၊ လက်ချောင်း တွေ လှန်ချိုးတယ်၊ လက်ချောင်းတွေထဲမှာ ခဲတံညှပ်ပြီး လက်ချောင်းတွေကို ထိပ်ကနေ ညှစ်တယ်၊ ညှိသကြီးပေါ် ကို မြင်းလုံးနဲ့လိုမ့်တယ်၊ ဒါတွေနဲ့မှ မရသေးဘူးဆိုရင် မော်တော်ဘုတ်တွေမှာ ချည်ပြီး ရေထဲမှာ လျှောဆွဲတယ်၊ ဒါထက်ဆိုးတာက ညှပ်ထားတဲ့ဆံပင်တွေကို ရေဖျော်ပြီး တိုက်တာပဲ၊ အဲဒါကတော့ သိပ်ဆိုးတယ်၊ အဖြေမရှိဘူး ဒါကို သောက်တဲ့လူတိုင်း လူစဉ်မမီဘူး၊ အဆုတ်နာဖြစ်ပြီး မြန်မြန်သေတာပဲ”

ရန်ရှင်း ။ ။ “ဒါတွေ လုပ်နေတဲ့နောက် ဘယ်သူခံတော့မှာလဲဗျာ”

ဘိုးသိုး ။ ။ “အဲဒါပြောတာပေါ့”

ရန်ရှင်း ။ ။ “ခံချဘူးလား”

ဘိုးသောင် ။ ။ “အံ့မာ ခံချရင် သေသွားမှာပေါ့၊ သူတို့ လက်ခုပ်ထဲက ရေ ဖြစ်နေတာ”

ဘိုးသောင် ။ ။ “ကျွန်တော် ခုအမှုကို စစ်နေတုန်း အချုပ်ထဲမှာ ဓားပြမှုနဲ့ ဖမ်းထားတဲ့လူတွေကို တွေ့ရတယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ ဓားပြအတိုက်ခံရတဲ့ အိမ်ရှင်ရဲ့ သမက်လည်း ပါလာတယ်၊ အိမ်ရှင်ကလည်း သူ့သမက်ကို မစွဲဘူး၊ စင်စစ်လည်း သမက်က မပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သမက်က ကျယ်ကပ်ကပ် ဆိုတော့ ပုလိပ်က မုန်းတာနဲ့ အတင်းဆွဲသွင်းတာပဲ၊ သူတို့ ပြောတာမရတော့ မျက်ခွက်ကို ဖနောင့်နဲ့ပေါက်လိုက်တာ ရှေ့သွားနှစ်ချောင်း ကျိုးသွားတယ်၊ ယောက္ခမကလည်း ဒီလောက်ကျတော့ မခံနိုင်ဘူး၊ ဓားပြမှု မပေါ်ချင်နေပါစေ ဆိုပြီး ရှေ့နေနဲ့ အရေးပိုင်ဆီမှာ ထပွက်ရော၊ ဖနောင့်နဲ့ ပေါက်တဲ့ ခွေးမသား ရာဇဝတ်အုပ်လည်း ပြုတ်တာပဲ”

ရန်ရှင်း ။ ။ “တယ်ဆိုတာပဲဗျာ”

ဘိုးသောင် ။ ။ “ကျွန်တော် တိုက်ခဲ့တဲ့ ဓားပြမှုတစ်ခု တိုက်တဲ့ လူတွေမကျဘဲနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့လူတွေကို ပုလိပ်ကဆင်ပြီး အတင်းချလိုက်တာ ရှိတယ်၊ ဒီထောင်ထဲမှာ ရှိတယ်၊ တစ်နေ့လောက် ကြုံရင် ကျွန်တော် ပြမယ်”

စားသောက်ပြီးကြ၍ တစ်ရေးတမောအိပ်ရန် ရန်ရှင်းနှင့် ဘိုးသိုးတို့သည် မိမိတို့၏ အိပ်ရာ အစုတ်အပွဲကလေးများကို ခင်းပြီး တုံးလုံးလုံး နေကြသည်။ ဘိုးသောင်မှာကား မအိပ်နိုင်ဘဲ အိပ်ထောင် အပေါ်နှင့် အောက်ကို တက်ချီဆင်းချီ ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။ ဘိုးသိုး သည် ဘိုးသောင်ကြီးကို အနားသို့ခေါ်ပြီး...

“ဟေ့ကောင်ကြီး သတိနဲ့လုပ်နော်” ဟု သတိပေးလေ၏။ ဘိုးသောင်လည်း ဘာမျှမပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြီး ထွက်သွားလေသည်။

ရန်ရှင်း ။ ။ “ဘာလဲ ကိုဘိုးသိုးရဲ့”

ဘိုးသိုး ။ ။ “ဟာ... သူ့ဟာက ဇာတ်ရှုပ်ကြီးပဲ”

ရန်ရှင်း ။ ။ “ဘယ်လို ဇာတ်ရှုပ်ကြီးလဲ”

ဘိုးသိုး ။ ။ (ရန်ရှင်း၏ အိပ်ရာအနီးသို့ မိမိ၏ အိပ်ရာကို ဆွဲကပ်ပြီး လျှင် ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။)

“ဒီလိုဗျ၊ ဟိုတစ်နေ့က ဓားထိုးမှုနဲ့ ကျလာတဲ့ မြဟန်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးကို သိတယ်မဟုတ်လား”

ရန်ရှင်း ။ ။ “ထွန်းခင်တို့လူစု ပြုံးပြီးလိုက်နေကြတဲ့ ကောင်ကလေး မဟုတ်လား”

ဘိုးသိုး ။ ။ “ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကောင်ကလေးက တော်တော် မာန ကြီးတယ်၊ ဒီတော့ ထွန်းခင်တို့လူစု ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကြံလို့ မရဘူး၊ ဒီလို ဘယ်သူမှ ကြံမရရင်လည်း အကောင်းသား၊ သို့ပေမယ့် စံအေးကြီးကျတော့ စွဲသွားရော”

ရန်ရှင်း ။ ။ “ဒီကောင်ကြီးက တယ်ပြီး အနူးကောင်းပါလား”

ဘိုးသိုး ။ ။ “အနူးကောင်းဆို ဒီကောင်ကြီးက ငွေလိုက်နိုင်တာ ကိုး၊ အစတော့ ကောင်ကလေးကို ဘာမျှမပြောဘူး၊ အစား ကောင်းကောင်း ကျွေးထားတာပဲ၊ ပြီးတော့ ဖဲရိုက်ဖို့ ဆိုပြန် ရင်လည်း ငါးကျပ် တစ်ဆယ် မနုမြောဘူး၊ ထုတ်ပေးလိုက် တာပဲ၊ ကြာတော့ ကောင်ကလေးဟာ တဖြည်းဖြည်း သူ့ကို အားနာလာရော၊ အဲဒီတော့မှ အိုးစားဆွယ်တာပဲ၊ အကောင် ကြီးက စားနေကျ ကြောင်ပါးကြီး ကိုရန်ရှင်းရဲ့”

ရန်ရှင်း ။ ။ “ဒါနဲ့ ရရောလား”

ဘိုးသိုး ။ ။ **ခံနိုင်ရိုးလားဗျာ၊ ထောင်ထဲမှာ စကားပုံရှိတယ်၊ သူ့အစာဝင် ဖင်ပြင်တဲ့၊ တော်တော် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ နေရာပဲဗျာ၊ အဲဒါနဲ့ ဟစ်နေတုန်းက ကောင်ကလေးကို ဆေးရုံဘက် ခေါ်သွားပြီး ဆွယ်ဆွယ်လုပ်လုပ် လုပ်ပစ်လိုက် တာပဲ၊ သူ့ဗလကြီးက နည်းတာကြီး မဟုတ်တော့ ကောင်ကလေးလည်း အတော့်ကို ခံရတယ်၊ ကြည့်ပါလား၊ ကွတကွတနဲ့၊ ကောင်းကောင်းမှ လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘဲ”

ရန်ရှင် ။ ။ **ဒါကို ကျွန်တော်တို့ ကိုဘိုးသောင်ကြီးက ဘာလုပ် ပေးရမှာလဲ”

ဘိုးသိုး ။ ။ **အဲဒါကတော့ ဒီလိုဗျာ၊ ဒီအထဲမှာလည်း အပြင်ဘက် မှာလိုပဲ၊ အပြင်ဘက်ထက် ဆိုးရင်သာ ဆိုးမှာပါပဲလေ၊ သနားကမား ကောင်ကလေးတွေ ထောင်ကျလာရင်၊ အပြင်ဘက်မှာ အပျိုတွေကို လူပျိုတွေက မြင်တဲ့အခါလို အငမ်းမရ ဖြစ်နေကြတာပဲ၊ တစ်ခါတလေ အပျိုကလေးတွေ ကို ထိမိခိုက်မိတဲ့အခါ လူပျိုတွေဟာ အတော် အိသွားကြ တယ် မဟုတ်လား၊ ထောင်ထဲမှာလည်း ဒီလိုပဲ၊ သနားကမား ကလေးတွေ ကျလာပြီဆိုမှဖြင့် ဒီကောင်ကလေးတွေနဲ့ နည်းနည်းပါးပါး ထိမိခိုက်မိကြရင် ဒီနေ့တွေလည်း အိနေ ကြတာပဲ၊ ဒီလောက်ကို အငမ်းမရ ဖြစ်တဲ့လူ ဖြစ်တယ်၊ ဒီတော့ အိုးစားကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သူတို့မှာ သိပ်အရေး ကြီးတာပဲ၊ သူတို့ချိန်နေတဲ့ အိုးစားကို အခြားလူတစ်ယောက် က ဝင်ပြီး ဆွယ်ရင် အဲဒီလူ သေရအောင်ပြင်ပေတော့၊ အပြင်ဘက်မှာ ရည်းစားလူလုခံရသလိုပေါ့၊ အိုးစားဖြစ်ပြီး ပြန်ရင်လည်း တခြားလူဘက်ကို ပါသွားရင် အပြင်ဘက်မှာ မယား လင်ငယ်နေသလို ဖြစ်တာပဲ၊ သူတို့မှာ ဒီဒုက္ခဟာ

သိပ်ကြီးတယ်၊ အဲဒီတော့ မြဟန်ကို ထွန်းခင်တို့လူစုက ပိုးတယ်၊ စွံတော့ စံအေးကြီးက စွံသွားတယ်၊ ဟိုအကောင် တွေက ဘယ်ခံနိုင်မလဲ၊ အဲဒီတော့ ခပ်တိုတိုပြောရရင် ဘိုးသောင်ကြီးကို ငှားပြီး စံအေးကို အရိုက်ခိုင်းတာပေါ့”

ရန်ရှင် ။ ။ **ဇာတ်ရှုပ်ကြီးပါလား”

ဘိုးသိုး ။ ။ **ဒါကြောင့် ကိုရန်ရှင်ကို ဇာတ်ရှုပ်ကြီးလို့ ကျွန်တော် ပြောတယ်မဟုတ်လား”

ရန်ရှင် ။ ။ **ကိုဘိုးသောင်ကြီးကလည်း ရိုက်မတဲ့လား”

ဘိုးသိုး ။ ။ **ခုသွားတာ ရိုက်ရအောင်သွားတာပဲ”

ရန်ရှင် ။ ။ **ကိုဘိုးသောင်ကြီးကလည်းဗျာ ဘာလို့ ဒီအရှုပ်ထဲကို ဝင်ချင်သလဲ၊ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရမှာမို့လဲ”

ဘိုးသိုး ။ ။ **သူတို့အားလုံး စုတာ ငွေရှစ်ကျပ်ခွဲ ရတယ်”

ရန်ရှင် ။ ။ **ဒီရှစ်ကျပ်ခွဲနဲ့လည်း လူတစ်ယောက်ကို ရိုက်တာပဲ”

ဘိုးသိုး ။ ။ **ဟာ ဒါက မျက်နှာကြီးကို ရိုက်ရလို့ပဲ၊ ခေါင်းတုံး ဆိုရင် တစ်မတ် ငါးမူးနဲ့တောင် ရသေးတာပဲ၊ နောက်ပြီး တော့ ထောင်ထဲမှာဆိုရင် ကိုရန်ရှင်လည်း အသိသားပဲ၊ ရှစ်ကျပ်ခွဲဟာ ရှစ်ဆယ့်ရှစ်ကျပ်လောက် ဖြစ်တာပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ ပိုက်ဆံကြောင့်ချည်းပဲလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဘိုးသောင်ဆိုတဲ့အကောင်ဟာ သူနဲ့ ခင်မင်နေတဲ့လူကသာ လုပ်ပေးပါလို့ခိုင်းရင် အသက်စွန့်လုပ်တာပဲ၊ ငွေကတော့ သူတို့ဟာသူတို့ စုပေးတာပါ၊ နောက်ပြီး ဘိုးသောင်က ဒီထောင်ထဲမှာ နာမည်ရှိတယ်၊ စံအေးကြီးကလည်း နာမည်နဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။

အကျဉ်းသားထဲက မပြောနဲ့၊ တော်ရုံတန်ရုံ ထောင်မှူး တောင် ဒီကောင်ကြီးကို အရွံ့သား၊ သူကတော့ မသေမှ ထောင်ထဲက လွတ်မယ့်လူဆိုတော့ မထူးဘူးဆိုပြီး ရမ်းချင် ရမ်းမှာကို ကြောက်နေကြတယ်။ ဒီလိုနာမည်နဲ့ လူနှစ်ယောက် ဆိုတော့ ဒီပွဲဟာ ဗိုလ်လုပွဲလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒီပွဲမှာ ဘိုးသောင် ကြီးသာ ခေါင်းတိမ်းနေလိုက်ရင် 'ဘိုးသောင်ကြီး မိန်းမ ဖြစ်သွားပြီလို့' အားလုံးက ဝိုင်းပြီး ကဲ့ရဲ့မှာကိုလည်း ဒီကောင် ကြီးက ရှက်တယ်။ စောင့်သာ နားထောင်နေ၊ ချမှာတော့ အမှန်ပဲ'' ဟု ပြောပြီးလျှင် စိတ်မချသည်နှင့် ရန်ရှင်းကို ထားခဲ့ပြီးလျှင် ဘိုးသောင်ကြီးနောက်သို့ ဘိုးသိုးသည် လိုက်သွားပြန်လေ၏။

ရန်ရှင်းလည်း တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သောအခါ ထောင် ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဆန်းကြယ်ပုံအလုံးစုံကို တွေးတောအောက်မေ့ရင်း တစ်ယောက်တည်း သဘောကျလျက်ရှိလေသည်။

ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဒီလူတွေဟာ ဘာကြောင့် လူစင်စစ်က တိရစ္ဆာန် စိတ် ပေါက်လာရတာလဲ၊ အမှန်စင်စစ်မတော့ တိရစ္ဆာန်စိတ်ထက် ပိုဆိုး နေပါဘိ။ တိရစ္ဆာန်တို့ဟာ အထီးအချင်းချင်း ကျင့်တယ်လို့ မကြားဖူးဘူး၊ စိတ်တွေကို မချုပ်တည်းနိုင်ရင်လည်း ဒီပြင်လုပ်စရာတွေ ပြည့်လို့၊ ဒါကိုမှ ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ဒါလောက်တောင် အငမ်းမရ ဖြစ်ရတာလဲ အစရှိသဖြင့် ရန်ရှင်းသည် ထိုပြဿနာကြီးကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားရင်း ရှိလေသည်။

ရန်ရှင်း စဉ်းစားမည်ဆိုလည်း စဉ်းစားလောက်ပေသည်။ ထောင်ဟုဆိုအပ်သော အုတ်နံရံကြီး ၄ ခု အတွင်း၌ နေထိုင်ကြရသော သူများ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိသည် ထူးထူးခြားခြား စဉ်းစားစရာများသာ

ဖြစ်ကြလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းတို့သည် ထိုအုတ်တံတိုင်း ကြီး ၄ ခု အတွင်း ခြေလှမ်း၍ ဝင်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘဝခြားသို့ ရောက်ရသည်နှင့် တူသောကြောင့်တည်း။

အဝတ်အစားမှာလည်း အပြင်ဘက်တုန်းက ဝတ်ရစားရ သည်နှင့် အသွင်မတူ၊ အစားအသောက်ကလည်း တစ်မျိုးစီ၊ နေရ ထိုင်ရပုံများကလည်း အပြင်ဘက်နှင့် များစွာ ခြားနားလျက်ရှိကြ၏။

ရှေးဦးစွာ အဝတ်အစားဝတ်ပုံကို ကြည့်ကြဦးစို့။ ခေါင်းတုံးခေါ် သာမန်အကျဉ်းသားသည် ခူးဆစ်လောက်သာ အန်ရှိသော ဖျင်ကြမ်း လုံချည်ကို ဝတ်ရသည်။ အန်တိုလွန်း၍ ထောင်ထဲတွင် ၎င်းလုံချည်တိုကို နံငယ်ဟု ခေါ်သည်။ အင်္ကျီမှာလည်း ဖျင်ကြမ်းဂျာစီ ဖြစ်သည်။ ဂျာစီ ဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်။ ခေါင်းမုစွပ်ချရန် လည်ပင်းပေါက် တစ်ပေါက်တည်းရှိသော အင်္ကျီလက်တိုကို ခေါ်သည်။

တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျနေသော အကျဉ်းသားများနှင့် လက်ကောက်များမှတစ်ပါး အခြားသော အကျဉ်းသားများအတွက် နံငယ်နှင့် ဂျာစီ၏အရောင်သည် အဖြူရောင်ဖြစ်သည်။ တစ်သက် တစ်ကျွန်းများအတွက် အဖြူရောင်ပေါ်တွင် အဝါစင်းများ ရက်ထား သည်။ လက်ကောက်တို့အတွက်မှာမူကား အဖြူရောင်ပေါ်တွင် အပြာ စင်းများ ရက်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် အဝတ်အစား၏ အရောင်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် တစ်သက်တစ်ကျွန်း၊ လက်ကောက်နှင့် အခြားကျန်ရှိသော အကျဉ်းသား များကို ခွဲခြား၍ သိရှိနိုင်လေသည်။

ထိုအဝတ်အစားများကို အပြင်ဘက်ရှိ လူသုံးယောက်အား ဆင်၍ကြည့်စမ်းပါ။ သင်္ကြန်တွင်း၌ ရွာရိုးလျှောက်၍ ပိုက်ဆံခံရန်အတွက် အကြောင်အကြားဝတ်ထားသည့် အရပ်သားများနှင့် ခွဲ၍ရမည် မဟုတ်ဘဲ ပေ။ ထို့ထက် ရယ်စရာကောင်းသောသူများလည်း ရှိသေး၏။

ထိုသူများကား ဦးထုပ်သမား အကျဉ်းသားများ ဖြစ်ကြသည်။ ထောင်ထဲတွင် ဦးထုပ်သမား နှစ်မျိုးရှိသည်။ တစ်မျိုးမှာ ၈ မှတ် ဦးထုပ်သမားဖြစ်၍ အခြားတစ်မျိုးမှာ ၁၂ မှတ် ဦးထုပ်သမား ဖြစ်လေသည်။

၈ မှတ်ဦးထုပ် ရရန်အတွက် ခေါင်းတုံးတို့သည် ထောင်ပိုင်ထံတွင် လျှောက်ကြရသည်။ သို့ရာတွင် ခေါင်းတုံးတိုင်း လျှောက်၍မရ၊ လျှောက်လိုသော ခေါင်းတုံးတစ်ယောက်သည် ထောင်ကျရက် 'အမိန့်ပေး' ၏ ခြောက်ပုံတစ်ပုံကို အနည်းဆုံး ရရှိဖြစ်ရမည်။

အမိန့်ပေးဆိုသည်မှာ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်၏ ထောင်အတွင်း၌ နေရမည့် ရက်အပိုင်းအခြားကို ခေါ်သည်။ တရားသူကြီးက တရားခံအား ထောင် ဘယ်နှစ်နှစ်၊ ဘယ်နှစ်လ၊ ဘယ်နှစ်ရက် ကျစေဟု အမိန့်ပေးသည်ကို အစွဲပြုပြီး ခေါ်ဟန်လက္ခဏာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ထောင်ထဲတွင် အကျဉ်းသား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့ကြ၍ ထောင်ကျလာသည်မှာ ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဟု မေးလိုသောအခါ 'အမိန့်ပေး ဘယ်လောက်ရသလဲ' ဟု မေးကြလေသည်။

၈ မှတ်ဦးထုပ် ရာထူးကို လျှောက်ရန်အတွက် အနည်းဆုံး အရည်အချင်းသည် မည်မျှရှိရမည်ကိုသိပြီး ၎င်းနှင့် မပြီးသေး ထိုရက်အတောအတွင်း ထိုခေါင်းတုံးပေါ်တွင် 'အမှုကြောင်း' များလည်း မရှိစေရ။ (အမှုကြောင်းဆိုသည်မှာ ထောင်ဥပဒေ ကျူးလွန်၍ ရရှိသော အပြစ်ဒဏ်များကို ထောင်ခေါ်ဖြင့် ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အပြစ်ဒဏ်ရလျှင် ထိုအပြစ်ဒဏ်ကို အကျဉ်းသား၏ နံပါတ်ကြီးထဲတွင် ရေးထည့်ထားလေသည်။ ငှက်ထား၍ မရချေ။) သို့ရာတွင် အမိန့်ပေး ခြောက်ပုံ တစ်ပုံရ၍ အပြစ်ကြောင်း မရှိတိုင်းလည်း ဤအထူးကို လွယ်လွယ်နှင့် ရလိမ့်မည် မထင်နှင့်။ ငွေစကလေးကလည်း အနည်းငယ် လိုက်ရသေးသည်။

ဤသို့လုပ်မှ ထောင်မှူးကြီးလုပ်သူက ဝင်၍ ထောက်ခံသည်။ ထောင်မှူးကြီး ထောက်ခံလျှင် ထောင်ပိုင်လုပ်သူက ငြင်းရိုးထုံးစံ မရှိပေ။

၈ မှတ်ဦးထုပ်ကိုရပြီး 'အမှုကြောင်း' ကလည်း မရှိ၊ နောက်ထပ် အမိန့်ပေး၏ ခြောက်ပုံတစ်ပုံရှိလျှင် ၁၂ မှတ်ဦးထုပ်ကို လျှောက်ရန် ရက်စေ့ပြန်လေသည်။ သို့ရာတွင် တစ်နှစ်သမားသည် အလွန်ဆုံး ၈ မှတ်ဦးထုပ်ကိုသာ လျှောက်နိုင်သည်။ အနည်းဆုံး တစ်နှစ်နှင့် ခြောက်လလောက် ထောင်ကျမှသာလျှင် ၁၂ မှတ်ဦးထုပ်ကို လျှောက်နိုင်ကြလေသည်။ ဥပမာ ငဖြူသည် ထောင်တစ်နှစ် ကျလာ၏။ အမိန့်ပေး ၂ လရလျှင် ၈ မှတ်ဦးထုပ်ကို လျှောက်နိုင်သည်။ ငနီသည် ထောင်တစ်နှစ်နှင့် ခြောက်လကျလာသည်။ သူ့အတွက် အမိန့်ပေး ၃ လရပြီးမှ ၈ မှတ်ဦးထုပ်ကို လျှောက်နိုင်သည်။ ငနီအတွက် ၁၂ မှတ်ဦးထုပ်ကို ၈ မှတ်ဦးထုပ်ရပြီး၍ နောက်ထပ် ၃ လကြာမှ လျှောက်နိုင်သည်။ မည်သည့်ဦးထုပ်ကိုပင် လျှောက်စေကာမူ အရည်အချင်း လုံလောက်ရုံနှင့် မပြီး။ 'ဂျော့' ပါမှ ပြီးလေသည်။ ဂျော့ပါလျှင် တော်ရုံတန်ရုံ အမှုကြောင်းများပင် ပျောက်ပျက်သွားရသည်။

ငွေအကုန်ခံမည်ဆိုလျှင်လည်း ခံထိုက်ပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးထုပ်ရလာလျှင် အလုပ် မလုပ်ရတော့ပေ။ ခေါင်းတုံးများ ပေါ်တွင် ကြည့်၍ ဩဇာပေးရသည်။ ဤမျှမကသေး ထောင်ထဲတွင် သွားချင်သည့်နေရာကို အဖမ်းအဆီး မရှိဘဲ သွားနိုင်သဖြင့် အကြံအဖန် ကလေးများကိုလည်း လုပ်နိုင်သေးသည်။ ထို့ထက် ထူးသောအချက် ရှိသေးသည်။ ခေါင်းတုံးများသည် တစ်လကို လျှောက်ရက် ၄ ရက်ရလျှင် ဦးထုပ်သမားသည် ခေါင်းတုံးထက် တစ်ရက်ပို၍ ရလေသည်။

၈ မှတ် ဦးထုပ်၏ အရောင်သည် အဖြူဖြစ်၍ ၁၂ မှတ် ဦးထုပ်၏ အရောင်သည် အနက်ဖြစ်သည်။ ဦးထုပ်၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ကြဦးစို့။ စက်ဝိုင်းတစ်ခုကို အလျားလိုက် အလယ်တည့်တည့်မှ

မျဉ်းတားလိုက်ပါ။ မျဉ်းကြောင်းအပေါ်၌ရှိသော စက်ဝိုင်းခြမ်းနှင့် ပုံသဏ္ဍာန်တူသည့် ဖျင်ကြမ်းနှစ်စကို မျဉ်းကြောင်းဘက်၌ ခေါင်းစွပ်ရန် အပေါက်ချန်ထား၍ စက်ဝိုင်းခြမ်းအတိုင်း ပေါင်း၍ ချုပ်လိုက်ပါ။ ၎င်းသည် ဦးထုပ်ဖြစ်။ ဦးထုပ်အဖြူနှင့် အနက်မှာ ပုံအတူတူပင် ဖြစ်သည်။ ဦးထုပ်ရလျှင် အကြောင်းရှိ အသုံးပြုရန် အလျားတစ်တောင့်ထွာ လုံးပတ် တစ်လက်မခွဲလောက်ရှိသော နံပါတ်တုတ် တစ်ချောင်းလည်း ရသေး သည်။ ထိုနံငယ်နှင့် ဂျာစီကိုဝတ် ထိုဦးထုပ်ကို ဆောင်းပြီးလျှင် ပုံအတိုင်း ထိုနံပါတ်တုတ်ကို အရင်းကကိုင်၍ ထမ်းထားသော ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို စိတ်ထဲတွင် စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ၎င်းအမျိုးအစားကို ထွင်သောသူ၏ ဉာဏ်စူးရောက်ပုံမှာ တစ်စိမ့်စိမ့် ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။

ထို့ထက်ပင် ပွဲကျသူများ ရှိသေး၏။ ထိုသူတို့ကား သံတေ ခေါ်သူများပင် ဖြစ်သည်။ သံတေသည် အကျဉ်းသားတစ်ယောက် အတွက် ရနိုင်သော အကြီးဆုံးရာထူး ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် ကုလားစကား တန်းတေး(လ်)မှ ပျက်စီးလာသော စကားပျက် ဖြစ်လေသည်။ ရှေးအခါ က ထောင်ထဲတွင် ကုလားများ ကြီးစိုးလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ ထိုကုလားများ ထွင်ခဲ့သော စကားများကို ယခုထက်တိုင် သုံးစွဲနေကြရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခရိုင်တစ်ခုတွင် ခရိုင်ဝန်သည် အချုပ်ဖြစ်သကဲ့သို့ သံတေများ ထဲတွင်လည်း ခြောက်ထောင်ပိုင်သည် အချုပ်ဖြစ်လေသည်။ သူတို့ အတွက်မှာမူကား လုံချည်အောက်က ခံ၍ဝတ်သော ပိတ်ဘောင်းဘီနှင့် တူသည့် ဒူးဆစ်လောက်ရှိသည့် ဖျင်ကြမ်းဘောင်းဘီကို ဝတ်၍ ၄ လက်မ ပတ်လည်လောက်ရှိသော ကြေးခေါင်းအပိုင်း တပ်ထားသည့် အဝတ်ခါးပတ်ကို ဘောင်းဘီအပေါ်က ပတ်ထားရသည့် ခါးပတ်ရောင်မှာ အပြာဖြစ်၍ ကြေးခေါင်းပေါ်တွင် C.W ဟူသော အင်္ဂလိပ်စာ နှစ်လုံးကို ထွင်းထားလေသည်။ ၎င်းတို့၏အဓိပ္ပာယ် အရှေ့မှာ 'အကျဉ်းသမား ထောင်ပြာတာပင်' ဖြစ်သည်။

ဝတ်ရသော အင်္ကျီမှာမူကား တင်ပါးနားသို့ ရောက်လှအောင် ဖားနေသော 'ကုတ်အင်္ကျီအပြာရောင်' ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဦးထုပ် အစား အပြာရောင်ခေါင်းပေါင်းကို ပေါင်းရသည်။ ကဲ ... အပြာရောင် ခေါင်းပေါင်းကိုပေါင်းပြီး အပြာရောင်ကွပ် အင်္ကျီခပ်ဖားဖားနှင့် ဘောင်းဘီတိုဝတ်၍ နံပါတ်တုတ် ထမ်းထားသော ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို ကြည့်ပါ။ ဤသတ္တဝါကို အပြင်ဘက်တွင် အဘယ်မည်သော သတ္တဝါနှင့် နှိုင်းယှဉ် ပြရပါမည်နည်း။ ဒီလူတွေသာ အဝတ်အစား အစုံအလင်နှင့် အပြင်ဘက် တွင် စီတန်း လမ်းလျှောက်လိုက်ရလျှင် တဟားဟားနှင့် များစွာပွဲကျနေ မည်ဖြစ်၏။ ဤကား အကျဉ်းသားများ ဝတ်ရသော အဝတ်အစားတည်း။

အစားအသောက်တွင်ကော ဘယ်လို ထူးခြားသည်ကို ကြည့်ကြ ဦးစို့။ ထမင်းကား ဆံလုံးတီးဖြစ်သည်။ ဆံလုံးတီးသည် အားရှိသော အာဟာရဖြစ်သောကြောင့် ထောင်သားများနှင့် ပို၍ပင် သင့်သေး၏။ သို့ရာတွင် ထိုလုံးတီးထမင်းတွင် ကျောက်ခဲနှင့် စပါးခွဲများ မစင်သော ကြောင့် ကျခါစ လူသစ်များသည် စား၍မရချေ။ ထောင်မှာ အနည်းငယ် အနေကြာမှ ထမင်းကို မဝါးဘဲမျိုချသော အကျင့်ကို ကျင့်ပြီး အတင်း မျိုချရလေသည်။ ခွေး လေး၊ ငါး၊ ခြောက်ကောင်ကို မွေးသောသူသည် သူ၏ခွေးများအား ဤသို့ ဆံလုံးတီးများကို ကျို၍ကျွေးမည် မဟုတ်ပေ။ ဟင်းကျပြန်တော့လည်း အဆီထုတ်ထားသော ပဲရေလုံပြုတ်၊ ခရမ်းသီး ရေလုံပြုတ်မျှသာ ဖြစ်လေသည်။

ဤကား အကျဉ်းသားများ စားရသော ထမင်းတည်း။

အအိပ်အနေတွင်ကော။ ဘယ်လိုတုံး။ အကျဉ်းသမား တစ်ဦး လျှင် အောက်မှာခင်းအိပ်ရန် အလျား ၅ တောင်၊ အနံ ၁ တောင်ခွဲ လောက်ရှိသော ဂုံအိပ်ပိုင်း တစ်ပိုင်းရသည်။ ခြံရံအတွက် အမွှေးစုတ်ဖွား နှင့် စောင်ကြမ်းတစ်ထည် ရသည်။ ခေါင်းအုံးကို ကားမရပေ။ ကြမ်းခြံ

တွင် အသေရိုက်ထားသော ခေါင်းအုံးသဏ္ဍာန် သစ်သားတုံးပေါ်တွင် အိပ်ရသည်။

အကျဉ်းသားများ အိပ်ရသော အိမ်ထောင်သည် နှစ်ထပ်တန်း လျားကြီး ဖြစ်သည်။ ထိုတန်းလျားကြီးကို အခန်းကြီး လေးခန်းလောက် ကာထား၍ တစ်ခန်းလျှင် အကျဉ်းသားပေါင်း ငါးဆယ်လောက် အိပ်ရသည်။ ထောင်ဥပဒေအတိုင်းဆိုလျှင် အားလပ်သည့်နေ့များတွင် ကိုယ့်အိပ်ထောင်မှတစ်ပါး အခြားနေရာများကို မသွားရချေ။

အကယ်၍ ခေါင်းတုံးအကျဉ်းသားတစ်ယောက်သည် ပျင်းလွန်းသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လည်လျှင်၊ လမ်း၌တွေ့သော ထောင်ပျာတာ တစ်ယောက်ယောက်က ၎င်းကိုဖမ်း၍ 'ရုံးတင်' နိုင်သည်။ ရုံးတင်သည်ဆိုသည်မှာ ထောင်ပိုင်ထံသို့ ပို့သည်ကိုခေါ်သည်။ ဤကား အကျဉ်းသားများ၏ အအိပ်အနေတည်း။

သူတို့ကို ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင်များကကော ဘယ်လို သဘောထားကြသနည်း။ သားအရွယ်လောက်ရှိသော ထောင်မှူးကလေးကလည်း သူ့အဖေအရွယ်မက အဘိုးအရွယ်လောက်ရှိသည်ပင် ဖြစ်စေကာမူ။ အကျဉ်းသားများအား 'ဟေ့ကောင်ကြီး'၊ 'ခွေးမသားကြီး'၊ 'မင်း'၊ 'ငါ' အစရှိသော နင်ပဲငဆ စကားများကို ရက်ရက်ရောရော အသုံးပြုကြလေသည်။ ဤသို့ ပြောရမည်လောဟု အပြောခံရသူ အကျဉ်းသားသည် ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဝံ့။ ထောင်ထဲတွင် ထောင်မှူးရင်းမကြီးကို မဆိုထားဘိ၊ ဦးထုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ပြန်ပြောမိသည့်အပြစ်ပင် နှယ်နှယ် အပြစ်မဟုတ်ပေ။

ယခုအခါ ထောင်များသည် ယဉ်ကျေးလျက်ရှိပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ရှေးဦးစွာ ဒူးတိုက်လောက်နှင့် ကိစ္စတုံးလျှင် ကုသိုလ်ကောင်းလှပြီ၊ ဒူးတိုက်ခံရပြီးလျှင် ထောင်ပိုင်ထံသို့ မရောက်မီ 'တိုက်ပိတ်' ခံရဦးမည်။ တိုက်ပိတ်သည်ဆိုသည်ကား အလျား ၁၀ ပေ။ အကျယ်

၆ ပေလောက်ရှိသော အခန်းကလေးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ပိတ်ခံနေရခြင်းကို ဆိုသည်။ တစ်နေ့လုံး ၂၄ နာရီ ရှိသည့်အနက် တစ်နာရီလောက်သာ အပြင်သို့ထွက်၍ အညောင်းဖြေ ရေချိုးရလေသည်။ ထောင်ပိုင်ထံသို့ ရောက်သည့်အခါ ရက်ဖြတ်ခံရမည်။ (ရက်ဖြတ်ခံရမည်ဆိုသည်မှာ သူ့ရထားသော တစ်လလျှင် ၄ ရက် လျှော့ရက်များထဲမှ ၁၀ ရက်တန်သည် အရက် ၂၀ တန်သည် ဖြတ်ပစ်ခြင်းကို ခေါ်သည်။ ရက်ဖြတ်ပြီးမှ တစ်လ နှစ်လတန်သည် တိုက်ပြန်ပိတ်ခြင်းကို ခံချင်လည်း ခံရတတ်သည်။ ဂျုံရုံ၊ ဆန်ရုံသို့ အလုပ်ချထားခြင်းကိုလည်း ခံရတတ်သည်။ နှစ်ခုစလုံး အပြစ်ခံရချင်လျှင်လည်း ခံရတတ်သည်။

တစ်လလောက် တစ်နေ့လုံး နေပူကြဲကြဲတွင် ရေဆွဲနေရသော အပြစ်ဒဏ် အစရှိသည်တို့ကိုလည်း တစ်ခုခုသော်လည်းကောင်း၊ အကုန်လုံးကိုသော်လည်းကောင်း ခံရတတ်သေးသည်။ အပြစ်ဒဏ် ကြီးသည် ငယ်သည်မှာ ကြူးလွန်ခဲ့သော အပြစ်များအပေါ်တွင် မတည်။ ရုံးတင်သော ထောင်မှူးပေါ်တွင် တည်လေသည်။ ထိုထောင်မှူးကပင် ဝအောင်ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက် ကန်ကျောက်ပြီး အကျဉ်းသားက သူ့ကို ကျူးလွန်စော်ကားပါသည်ဟု အကြီးအကျယ် ရေးထားလျှင် ထောင်မှူး အရေးကောင်းသလောက် အကျဉ်းသား ခံရသည်။

အပြစ်ပေးရာ၌ ထောင်ပိုင်သည် အရမ်းအပြစ်ပေးသည် မဟုတ်။ သက်သေများကို စစ်ပြီးမှ အပြစ်ပေးလေသည်။ သို့ရာတွင် အကျဉ်းသားနှင့် ထောင်မှူး အချင်းများရာ၌ သက်သေများအားလုံးသည် ထောင်မှူး၏ သက်သေများသာ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ထောင်အရာရှိဆိုလျှင် အဖမ်းစား အလွန်ကြမ်းသဖြင့် အောက်ဆုံးထစ် ပျာတာကအစ မှားသည်ဖြစ်စေ မှန်သည်ဖြစ်စေ၊ အကျဉ်းသား နင်းပြားများသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဝံ့ကြပေ။

ဤသည်ကား အကျဉ်းသားတို့၏ ဘဝပင်တည်း။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ထိုပတ်ဝန်းကျင်အတွင်းရှိ လူပေါင်း၏ စိတ်ဓာတ်ကို လွှမ်းမိုးနိုင်လေသည်။ ဤစကား မှန်ကန်ကြောင်းကို 'တံငါနားနီး တံငါ၊ မုဆိုးနားနီး မုဆိုး' ဟူသော ဗမာစကားပုံက များစွာ ထောက်ခံလျက်ရှိသည်။ သို့ဖြစ်လေရာ ဤသို့အကျဉ်းသားများ မဖြစ်ကြလျှင် မည်သို့အကျဉ်းသားများ ဖြစ်ကြမည်နည်း။

ဤအဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ထားပြီး ဘယ်အကျဉ်းသားသည် သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးနိုင်ပါတော့အံ့နည်း။ ဤထမင်းဟင်းများကို စားပြီး ဘယ်အကျဉ်းသားသည် သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးနိုင်ပါတော့အံ့နည်း။ ဤကဲ့သို့ မထီမဲ့မြင် အထင်ကြီးနိုင်ပါတော့အံ့နည်း။

လူတို့သည် လူတစ်ကိုယ် ထင်တစ်လုံးနှင့် နေကြသောသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးသောစိတ်ဓာတ်များ ကုန်ခန်းသွားသည့်နေ့တွင် လူ့အဖို့မှာ မည်သည့်မကောင်းမှုကို လုပ်ရန်မှ မခက်ခဲတော့ပေ။ ထောင်ထဲတွင် တစ်ယောက်မကျန် အားလုံးသော ထောင်သားများ၏ စိတ်ဓာတ်သည် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်၏ အမျိုးမျိုးဖျက်ဆီးခြင်းကို ခံရသောကြောင့် မရှုမလှ ပျက်စီးလျက်ရှိပြီ ဖြစ်ရကား ဤသို့ ပျက်စီးမှုသည် အလွန်စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသော ယောက်ျားချင်းချင်း ကျင့်သည့် အလုပ်ဆိုးကြီး၏ ရေသောက်မြစ်ကြီးပင် ဖြစ်တော့၏။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဤအလုပ်ဆိုးကြီးသည် ထောင်တိုင်းတွင် ထွန်းကားနေသည်မှာ ထောင်အုပ်ချုပ် စီမံသူများလည်း တာဝန်မကင်းပေ။ ဤအရင်းခံ အကြောင်းကြီးများကိုကား ရန်ရှင်းသည် ထိုအချိန်တွင် အနည်းငယ်မျှ မစဉ်းစားမိပေ။

အကျဉ်းထောင်သည် အကျဉ်းထောင်မျှသာ ဖြစ်သည်။ အကျဉ်းသားများကိုညှာလျှင် အားလုံး ပျက်စီးကုန်မည်ဟု ထောင်အုပ်ချုပ်

သူများက ဆင်ခြေပေးကောင်းပေးလိမ့်မည်။ ဤဆင်ခြေမျိုးသည် အလွန်မှားသည့် ဆင်ခြေများဖြစ်ကြသည့်အကြောင်းကို အနောက်နိုင်ငံများရှိ ထောင်ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး စနစ်များက ထောက်ခံလျက် ရှိကြလေသည်။

ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သောသူများကို ရှေးဦးစွာ လေ့လာကြည့်ပါ။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်တွင် တစ်သောင်းလျှင် ကိုးထောင့်ကိုးရာ ကိုးဆယ့်ကိုးယောက်မျှသော အကျဉ်းသားတို့သည် လူဆင်းရဲ အတန်းစားထဲကမှ ဖြစ်လေသည်။

လူချင်းအတူတူ လူချမ်းသာထဲမှ အဘယ်ကြောင့် ထောင်အကျ နည်းပါသနည်း။ သူတို့က ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ချင်သည့် စိတ်ဓာတ်များ နည်းပါး၍ပင်လော။ ဤသို့ မဟုတ်ပါ။ အမှုဖြစ်လျှင် ငွေလိုက်နိုင်သော ကြောင့်လည်း ထောင်အကျ နည်းသည်။ ၎င်းပြင်လည်း အခြားအကြောင်းတစ်ခု ရှိသေးသည်။ လူချမ်းသာများသည် ကိုယ့်စည်းစိမ်နှင့် ကိုယ် ဟန်ကျ၍နေသူများ ဖြစ်သောကြောင့် ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်စရာ ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် မကျူးလွန်မီ ဆယ်ကြိမ်လောက် စဉ်းစားကြသည်။

ဤသို့ စဉ်းစားနေသည်နှင့်ပင် တော်ရုံတန်ရုံ အပြစ်များကို မကျူးလွန်မိပေ။ လူဆင်းရဲများကား လူလောကကြီးနှင့်တကွ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပါ စိတ်နာရမည့်ဘဝသို့ ကျရောက်နေကြသူများ ဖြစ်သောကြောင့် မပြောပလောက်သော ကိစ္စကလေးများ၌ပင် 'ဟာ... မထူးတော့ပါဘူးကွာ...' ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် မစဉ်းစားဘဲ ရာဇဝတ်မှုများကို ကျူးလွန်တတ်ကြပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ စိတ်ပျက်လာကြသူများကို ထောင်ထဲမှ ထပ်၍ ဖျက်ဆီးပေးလိုက်ရာ ထိုသူများ လွတ်သွားလျှင် ရာဇဝတ်မှု မကျူးလွန်ရန် ခဲယဉ်းပါဦးတော့မည်လော။

ဤကဲ့သို့ ရာဇဝတ်မှုများ တိုး၍သာနေလျှင် ထောင်ချရသည့် အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကြီးလည်း ပြည့်ဝပါဦးတော့မည်လော။

ဤအကြောင်းအရင်းကြီးအပြင် ဤအကျင့်ဆိုး၏ အခြား အကြောင်းငယ်များလည်း ရှိပေသေးသည်။ ဤအကြောင်းမှာ အခြား မဟုတ်။ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်အား ကာမရာဂ စပ်ယှက်ခွင့်မပေးဘဲ နှစ်ရှည်လများကြာစွာ ထောင်ချထားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ လူတို့တွင် ကာမရာဂစိတ်သည် အပြင်းဆုံးသော စိတ်တစ်စိတ်ဖြစ်၏။ ဥပမာပြရ လျှင် ဤစိတ်သည် တောင်ပေါ်မှ အရှိန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းလာသော ရေလုံးနှင့် တူသည်။

ဤရေလုံးသည် ချောမောစွာ စီးဆင်းခွင့်မရဘဲ ရှေ့မှ ကာဆီး နေသော တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ထိမိခိုက်မိလျှင် ထိခိုက်မိသမျှကို လွင့်စင်ကုန် အောင် တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်လေသည်။ ရှေ့မှ ကာဆီးထားသော အရာ သည် ရေအချိန်တန်ခိုးထက် ပို၍ ခိုင်ခံ့ပါလျှင်လည်း ရေလုံးသည် ဘေးဘက်သို့ အားသွန်၍ လျှံထွက်ကုန်ကြသည်။ ထိုနည်းတူစွာပင် ကာမရာဂစိတ်များသည် ပြင်းထန်လာသည့်အခါတွင် တိုက်ခတ်ပစ်၍ ရလောက်လျှင် တိုက်ခတ်ပစ်တတ်သည်။ သို့ကြောင့်ပင် မုဒိမ်းမှုများ ဖြစ်ကြသည် မဟုတ်ပါလော။

ထောင်ထဲသို့ ရောက်နေသဖြင့် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ တိုက်ခတ်ပစ် ခွင့်မရလျှင် ရေလုံးသည် ဘေးသို့ လျှံထွက်ကုန်သကဲ့သို့ အကျဉ်းသား တို့၏ ကာမရာဂစိတ်သည်လည်း တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဖြေဖျောက်မှုကို ရှာကြမည်မှာ ဓမ္မတာပင်ဖြစ်တော့၏။ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မစီးဘဲနှင့် ရပ်ထား၍ရမည် မဟုတ်ချေ။

ဤအချက်ကို သိသဖြင့် ရပ်ရှားပြည်ရှိထောင်များတွင် အကျဉ်း သမားများကို တစ်လနှစ်ကြိမ် အိမ်ပြန်ခွင့်ပေးလေသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ထောင်သည် ထောင်မဟုတ်တော့ဘဲ ပျော်ပွဲစားရုံကြီးနှင့်သာ တူတော့သည် ဟု တစ်ဘက်က ပြောကြပေလိမ့်မည်။ ထောင်ထဲတွင် ယောက်ျား အချင်းချင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကျင့်ကြသည့် အကျင့်ဆိုးကြီး

ကို ခွင့်ပြုထားသည်ထက် တစ်လနှစ်ကြိမ် တရားသဖြင့် ကာမရာဂ စပ်ယှက်မှုကို ခွင့်ပြုထားသည်က သာ၍ ကောင်းပေလိမ့်ဦးမည် မဟုတ် ပါလော။

‘ဆံတစ်ပင်တင်း ချစ်ခြင်းမယား’ ဆိုသော စကားကဲ့သို့ အိုးစား မွေးသူတို့သည် သူတို့၏ မယားများအတွက် အလွန် မွန်တတ်ကြလေ သည်။ မွန်မည်ဆိုလျှင်လည်း မွန်လောက်ပေသည်။ အပြင်ဘက်တွင် ယောက်ျားများသည် မိမိတို့၏ မယားများအတွက် ရှာဖွေကျွေးဘိသကဲ့သို့ သူတို့လည်း အိုးစားခေါ် သူတို့၏ မယားများကို အစစအရာရာ ရှာဖွေ၍ ထောက်ပံ့ကြလေသည်။ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို အကြံအဖန် လုပ်၍ရလျှင် သူတို့မယားများအတွက် ယူလာပြီး ကျွေးရသည်။ ဆေးလိပ် ကိုလည်း အချိန်နှင့် ရှာပေးရလေသည်။

အကယ်၍ သူတို့မယားများသည် ဘိန်းဂျူ ဘိန်းစားတတ်လျှင် လည်း ထောင်ဈေးတွင် ၁၂ ရာသီ ပေါ်လျက်ရှိသော ဘိန်းကို အလျဉ်မီ အောင် ဝယ်ပေးရလေသည်။ သူတို့၏ ယောက်ျားများက သွားလာနေစဉ် မယားများက ဘိန်းဂျူတတ်ကြသည်။ ဤဖိမ်သည် သူတို့အတွက် အလွန် ကြီးကျယ်သော ဖိမ်ဖြစ်လေသည်။

အုတ်တံတိုင်းကြီး ၄ ခုသည် လူ့စိတ်ကို ပြုပြင်ရာ၌ မည်ကဲ့သို့ စွမ်းသည်မသိ။ ယောက်ျားဖြစ်သူနှင့် သူ့အိုးစားတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တကယ့်လင် တကယ့်မယားဟု သဘောထားကြသည်အထိ သူတို့ စိတ်ထားများ ပြောင်းသွားကြလေသည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူက သူ့အိုးစား ကို သားမယားပြောပြော၍ သူ့အိုးစားကလည်း သူ့ယောက်ျားကို ‘မောင်... မောင်...’ နှင့် တစ်မောင်တည်း မောင်လျက် ရှိကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့၏ ကြင်ယာတော်များသည် မျောက် မွေးကြလျှင် မျောက်မွေးသူရော ကြာခိုသူပါ မသက်သာလှပေ။ မယား ဖြစ်သူက စင်စစ် မျောက်မမယား ဖြစ်သော်ငြားလည်း လင်ဖြစ်သူ

သဝန်ကြောင်လျှင် မယားနှင့် လူစိမ်းတစ်ဦးဦး စကားပြောသည်ကို မြင်သည်နှင့် ရမ်းတတ်ပေးသေး၏။ ဤကိစ္စမျိုးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခုတ်ထစ်သတ်ဖြတ်ကြသည်အထိ ကြီးကျယ် သွားတတ်သည်ကိုလည်း ထောင်အုပ်ချုပ်သူများသည် ကောင်းစွာ အသိ ဖြစ်လေသည်။ တချို့ကလည်း သူတို့စွဲလောက်သည့် အပျိုနှင့်တွေ့လျှင် အပြင်ဘက်မှာလို ငွေကုန်ကြေးကျခံကာ အောင်သွယ်များထား၍ နှူးတတ်ကြသေးရာ အောင်သွယ်များက တစ်ပတ်ရိုက်လိုက်သဖြင့် ခုတ်ကြ ထစ်ကြပေးသေး၏။ အချို့ကလည်း မိမိတို့ ပိုး၍မရဘဲ အခြား တစ်ဦးက စွန့်၍သွားလျှင် မစားရသောအခဲ သဲနှင့်ပက်သည့် သဘောမျိုး ဖြင့် ကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း လူငှား၍သော်လည်းကောင်း အရိုက် အနက် အထိုးအကြိတ် ခိုင်းတတ်ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဘိုးသောင်ကြီး ယနေ့ ရိုက်ပေးရမည့်ကိစ္စသည် အထူးအဆန်းမဟုတ်ဘဲ ထောင်ထဲတွင် နေ့စဉ်ဖြစ်ပျက်နေသော အဖြစ် အပျက် တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

ထောင်နာရီစင်မှ နေ့လယ် ၁၂ နာရီ ထိုးလေပြီ။ ရန်ရှင်းသည် မိမိ၏ တွေးလိုရာများကို ဆက်လက်၍ တွေးတောခြင်း မပြုနိုင်တော့ဘဲ သူ၏အဖော်များဖြစ်သော ဘိုးသိုးနှင့် ဘိုးသောင်ကြီးအတွက် လည် တဆန့်ဆန့် ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုနေ့အဖို့တွင် အကျဉ်းသားများသည် ဦးထုပ်သမားနှင့် ခေါင်းတုံးဟူ၍ ကွဲပြားခြားနားခြင်းမရှိဘဲ အိပ်ထောင်များကို တစ်ထောင်မှ တစ်ထောင် ကူးချင်တိုင်း သန်းချင်တိုင်း ကူးသန်းလျက် ရှိကြလေသည်။ အိပ်ထောင်တိုင်းတွင် ဖဲဒိုင်ခံလျက် ရှိသူများက ပိုက်ဆံစု၍ ပေးထားသော ကြောင့် ထောင်ပြာတာ ကုလားများလည်း အထူး သဘောကောင်းလျက် အကျဉ်းသားများ ကူးသန်းချင်တိုင်း ကူးသန်းသွားလာနေကြသည်ကို ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ခွင့်ပြုထားကြလေသည်။ ထိုကုလားများထက်

အိပ်ထောင်များကို စောင့်ရှောက်ရသော မင်းဂျေးထောင်မှူးက ပို၍ သဘောကောင်းသေး၏။ ဖဲတစ်ဝိုင်းမှ ငွေတစ်ကျပ်ရပြီးထားသဖြင့် ထောင်ထဲကိုပင် ဝင်မလာတော့ပေ။

ပုသိမ်ထောင်တွင် အိပ်ထောင်များ ၅ ခု ရှိသည့်အနက် အိပ်ထောင်နံပါတ် ၃ သည် လူအစည်ဆုံး ဖြစ်လေသည်။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအိပ်ထောင်တွင် ထောင်၏ မျက်နှာကြီးများ ဖဲရိုက် လျက်ရှိသဖြင့် အခြားအိပ်ထောင်များထက် ကြေးကြီးသောကြောင့်တည်း။ ထောင်နာရီစင်မှ ၁၂ မောင်းတီးပြီး၍ ကွမ်းတစ်ရာညက်လောက် ရှိသော အခါ ထိုအိပ်ထောင်၏ ဝင်းအတွင်းမှ အကျဉ်းသားတစ်အုပ် ပြေးထွက် လာကြပြီး မင်းဂျေးတစ်ဝိုက်တွင် ခရာမှုတ်သံ၊ အော်ဟစ်သံ၊ ပြေးကြ လွှားကြသည့် အသံတို့ဖြင့် ဆူညံသွား၏။

“အင်း... ဘာတစ်ခုခုရယ်လို့သာ မပြောတတ်တယ်။ တစ်ခုခု တော့ဖြစ်ပြီ” ဟု ရန်ရှင်းသည် သူတစ်ကိုယ်တည်း ပြောလျက်ရှိလေ သည်။

များမကြာမီ မင်းဂျေးထောင်မှူးသည် အပြေးအလွှား ရောက် လာသည်။ သူ့နောက်မှ ထောင်မှူးကြီး ရောက်လာသည်။ ၎င်းတို့နှစ်ဦး ခေါင်းဆောင်၍ ထောင်ပျာတာ ကုလားများ၊ မင်းဂျေးပုလိပ် ခေါ် အကျဉ်းသား ထောင်ပုလိပ်များသည် နံပါတ် ၃ ထောင်ထဲသို့ စွတ်ဝင် သွားကြလေသည်။ ကွမ်းနှစ်ရာညက်လောက် ရှိသောအခါ ထောင်မှူး ကြီးနှင့် မင်းဂျေးထောင်မှူးတို့သည် စံအေးကြီးကို အလယ်မှထား၍ နံပါတ် ၃ အိပ်ထောင်ထဲမှ ထွက်လာကြသည်။

စံအေးကြီး တစ်ကိုယ်လုံးတွင်လည်း သွေးများဖြင့် ချင်းချင်းနီ လျက် ရှိ၏။ သို့သော် စံအေးသည် အရယ်မပျက် ခြေလှမ်းမပျက်ဘဲ လျှောက်၍ လာလျက်ရှိသည်။ အလွန် အသည်းကောင်းသော အကောင် ကြီးပေတည်း။ သူတို့၏နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဘိုးသောင်ကြီးကို

ထောင်ပျာတာ ကုလားနှစ်ယောက်က လက်ကိုကိုင်၍ ခေါ်လာကြသည်။
ဘိုးသောင်ကြီးသည် ဤပွဲတွင် သူ့ဘက်ကလည်း အသိုင်းအဝိုင်း ကောင်း
လွန်း၍သာ ခံနိုင်ပေတော့သည်။ သာမညနှင့်ဆိုလျှင် စံအေးကြီး၏
အသိုင်းအဝိုင်းအတွင်း အသက်ပင် ပျောက်သွားနိုင်လေသည်။

စံအေးကို ဆေးရုံထဲပို့၍ ဘိုးသောင်ကြီးကို တိုက်ပိတ်ထားရန်
အတွက် မိုးကြိုးတိုက်ခေါ် တိုက်တန်းလျားသို့ ပို့ရမည်ဖြစ်ရာ သူတို့
လူနှစ်စုသည် မင်းဂျေးနားတွင် ခွဲရတော့မည်ဖြစ်သည်။ စံအေးကြီး
သည် တိုက်ဘက်သို့ သွားနေသော ဘိုးသောင်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်
ပြီး...

“ဘိုးသောင်ကြီးရေ စိတ်သာချသွား၊ ငါ အမှု မလုပ်ဘူးဟေ့”
လှမ်းအော်လိုက်ရာ ဘိုးသောင်ကလည်း...

“ကျေးဇူးပဲကွယ် သူငယ်ချင်းရယ်” ဟု ပြန်အော်လိုက်လေ
သည်။

အခန်း (၁၂)

ဤနေ့သည် တနင်္လာနေ့ဖြစ်သဖြင့် ထောင်ပိုင်သည် ထောင်ထဲ
သို့ ဝင်၍ကြည့်မည် ဖြစ်သောကြောင့် ထောင်သားများသည် တန်းစီရ
မည့်နေ့ ဖြစ်လေသည်။ ထောင်နာရီစင်မှ ၈ နာရီနှင့် နှစ်မောင်း တီးပြီး
လေပြီ။ ထောင်ပိုင်လာချိန် နီးပြီဖြစ်သဖြင့် ထောင်တစ်ခုလုံး အတော်
ထိတ်၍သွားလေသည်။ တအောင့်မျှ ကြာသောအခါ နံပါတ် ၁
အိပ်ထောင်မှ...

“နံပါတ်ကြီးကို ဖြန့်ပြ”

ဟူသော အသံကြီးသည် စူးရှစွာ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ရန်ရှင်းတို့နေသော အိပ်ထောင်မှာ နံပါတ်နှစ်ဖြစ်၍ ထိုထောင်ရှိ
အကျဉ်းသားအားလုံးတို့သည် ထောင်ပိုင်အလာကို တထိတ်ထိတ် မျှော်
လျက်ရှိကြသည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာသော် ထောင်ပိုင်သည် အိပ်ထောင်
နံပါတ် ၂ သို့ ဝင်၍လာလေသည်။ ထောင်ပိုင်၏ရှေ့မှ ရှေ့တော်ပြေး
အဖြစ်နှင့် ၈ မှတ် တစ်ယောက်သည် နံပါတ်တုတ်ကို ထမ်း၍ လျှောက်ရ
သည်။ ထောင်ပိုင်၏နောက်မှ ဆေးထောင်ပိုင်၊ ထောင်ပိုင်ကလေး၊
ထောင်မှူးကြီး၊ မင်းဂျေးထောင်မှူးတို့ ကပ်၍ လိုက်လာကြသည်။

သူတို့နောက်မှ ထောင်ပျာတာကုလားတို့၏ အကြီးအကဲ ဖြစ်သော 'ဥင်းနီ' ခေါ် ပျာတာကုလားကြီး၊ ထိုကုလားကြီးနောက်မှ ဝါးရင်းတုတ်ရှည်ကြီးများကို ထမ်း၍ထားသော ပျာတာကုလားများ၊ ထိုပျာတာကုလားများနောက်မှ ထောင်ပိုင်ကြီး၏ ဘာယာ၊ ထောင်ပိုင် ကလေး၏ ဘာယာ၊ မင်းဂျေးထောင်မှူး၏ ဘာယာနှင့် အကျဉ်းသား ထောင်ပုလိပ်တို့လည်း သူ့ရာထူးနှင့်သူ လျော်အောင် အဝတ်အစား အပြည့်အစုံ ဆင်ယင်ကြလျက် နံပါတ်တုတ်များကို ထမ်းပြီး လိုက်လာ ကြလေသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ ထောင်ပိုင်ကြီး၏ အဆောင်အယောင်မှာ သေးလှသည်မဟုတ်၊ အလျားအားဖြင့် ဆယ်လံလောက်ပင် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရပေသည်။ ထောင်အရာရှိများလည်း သူတို့အကြောင်းကို သူတို့ သိကြသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်နာကြည်းနေသော ထောင်သားတစ်ဦးဦးက သော်လည်းကောင်း၊ စုပေါင်း၍သော်လည်းကောင်း တန်းစီရသည့် အချိန် ကဲ့သို့ ထောင်အရာရှိများ တစ်စုတစ်ဝေးတည်းရှိသည့် အချိန်ကောင်းတွင် ပြန်၍တွယ်ကြမည်ကို များစွာ သတိထားကြရလေသည်။ တန်းစီသည့် နေ့တွင် ဤမျှကြီးကျယ်သော တပ်တောင်တာ ဗိုလ်ထုကြီးနှင့် ချီတက် လာရခြင်းမှာလည်း ထိုရန်ကို ကာကွယ်ရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

အိပ်ထောင်ပြာတာလည်း ထောင်ပိုင် ဝင်လာမည့်အချိန်နှင့် မှန်း၍ ထုံးစံအတိုင်း...

“နံပါတ်ကြီးကိုကိုင် မတ်တတ်ထ နံပါတ်ကြီး ဖြန့်ပြ”

ဟု အော်လိုက်ရာ အိပ်ထောင်ဘေးတွင် ညီညီညာညာ ဒူးစီ၍ ရပ်နေကြရသော အကျဉ်းသားတို့သည် မိမိတို့၏ ခြေဖျားတွင် ချထား သော နံပါတ်ကြီးကို ကောက်ယူကြပြီး ရင်ဘတ်နှင့် တည့်တည့်နေရာတွင် လက်နှစ်ဖက်နှင့် နံပါတ်ကြီးကို ဖြန့်ပြကာ ငြိမ်၍နေကြရလေသည်။

တန်းစီရခြင်း၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်သည် အကျဉ်းသား၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို စစ်ဆေးရန်နှင့် ထောင်ပိုင်ထံတွင် တစ်ခုခု လျှောက်စရာရှိက လျှောက်နိုင်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ လျှောက်သည်ဆိုသော် လည်း အရမ်း မလျှောက်ကြရ၊ တန်းမစီမီ တစ်နေ့လောက်က ကြိုတင်၍ မိမိတို့ဆိုင်ရာ ထောင်မှူးထံတွင် အကြောင်းကြားရသည်။ ထိုထောင်မှူး က စာရွက်ပုံစံတစ်ခုပေါ်တွင် အကျဉ်းသား လျှောက်ထားလိုသောနေ့တွင် ထိုပုံစံစာရွက်ကို ကြည့်ပြီး ထောင်ပိုင်သည် အကျဉ်းသား၏ လျှောက် ကြားချက်ကို ခွင့်ပြုလိုလျှင် ထိုစာရွက်ပေါ်၌ပင် သူ့လက်မှတ်ထိုးသွား သည်။ ခွင့်မပြုလိုသော် ခေါင်းခါပြပြီး ထွက်သွားလေသည်။

အကျဉ်းသားသည် မကျေနပ်၍ လျှောက်ကြားလိုလျှင် နှုတ်ဖြင့် ၃-၄ ခွန်းလောက် လျှောက်ကြားနိုင်သေးသည်။ ဤသို့ လျှောက်ကြား ၍မှ ထောင်ပိုင်သည် ခေါင်းခါမြဲ ခါနေလျှင် အနည်းဆုံး တိုက်ပိတ်ခံရ မည်။ အထက်ပါပုံစံ စာရွက်မရှိသူများမှာ တန်းစီရာတွင် ကိုယ့်သဘော နှင့် ဘာတစ်ခုမျှ မပြောရ။ ပြောမိသည်ရှိသော် အထက်ပါနည်းအတိုင်း အနည်းဆုံး တိုက်ပိတ်ခံရမည်။ သို့ရာတွင် ထောင်ပိုင် အရှင်ဘုရားကြီးက မေးမြန်းစုံစမ်းလျှင် မေးသလောက်သာ ပြန်၍ ဖြေကြားနိုင်ခွင့်ရှိလေ သည်။

အကျဉ်းသား ငနေဒွန်းတွင် ထောင်ပိုင်ကြီးကို လျှောက်ရန် ကိစ္စတစ်ခု ရှိလေသည်။ ထောင်ပိုင်သည် အကျဉ်းသားများကို လျှောက်၍ ကြည့်ရင်း ငနေဒွန်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ပြထားသော စာရွက်ပုံစံ ကို ရပ်၍ ဖတ်လေသည်။ ဖတ်ပြီးသည့်နောက် 'နီး...၊ နီး...' ဟု ခေါင်းခါ၍ ပြလေသည်။ ငနေဒွန်း၏ လျှောက်ကြားချက်မှာ သူ၏ သားမယားများသည် မြင်းခြံ ဒီစကြိတ်တွင် ရှိသောကြောင့် သူ့ကို မြင်းခြံထောင်သို့ ပို့ပေးရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထောင်ပိုင်ခေါင်းခါနေသည့် ကို မြင်သောအခါ ငနေဒွန်းသည် အရဲစွန့်၍...

“အရှင်ဘုရားကြီးဟာ ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ အမိအဘပါပဲ၊ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ သားမယားများလည်း ဒီမှာဆိုတော့ အင်မတန်ကြီးဝေးနေပါတယ်”

အစရှိသဖြင့် ထောင်ပုံစံလျှောက်နည်းဖြင့် အစချိ၍ လျှောက်လိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင်...

“ထောင်မှာ ပိုက်ဆံမားရိုးဘူး၊ ဒီမှာပဲ ခေါင်းခေါင်းနေတာ”

ဟု ဗမာလို မပီတပီနှင့် ထောင်ပိုင်သည် ပြန်ပြောပြီး ခေါင်းခါပြလေသည်။ ထောင်ပိုင် ထွက်အသွားတွင် နေဒွန်းသည် ထပ်၍ လျှောက်ဦးမည်ဟု ဟန်ပြင်လိုက်ရာ ထောင်မှူးကြီးက လက်ကာပြသဖြင့် ရပ်ထားလိုက်ရသည်။

ထောင်ပိုင်တို့လူစုသည် လူတန်းအဆုံးသို့ ရောက်ခါနီးတွင် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်၏အသံကို ကြားလိုက်ရာ ထိုအသံကြားရာဘက်သို့ အားလုံး လှည့်ကြည့်ကြလေသည်။ ထိုအသံထွက်သူမှာ ခွေးပုဖြစ်လေသည်။ သူ့မှာ ထောင်ပိုင်ကို လျှောက်စရာ တစ်ခုရှိ၏။ သို့ရာတွင် သူလျှောက်ချင်သောအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်လျှင် ထောင်မှူးသည် သူ့ကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ပုံစံစာရွက် ရေးပေးမည်မဟုတ်ဟု အတပ်သိသောကြောင့် ပုံစံစာရွက်ကို မတောင်းဘဲ ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထောင်ပိုင်သည် ပုံစံစာရွက် မတွေ့သောကြောင့် ထောင်မှူးကြီးဘက်သို့ လှည့်ပြီး...

“ဘယ်နှယ့်လဲ၊ ဒီကောင်မှာ ပုံစံစာရွက် ဘာဖြစ်လို့ မရှိသလဲ”

ဟု အင်္ဂလိပ်လို မေးလေသည်။ ထောင်မှူးကြီးကလည်း ဆိုင်ရာထောင်မှူးကလေးကို တစ်ဆင့် မေးပြန်သည်။ ထောင်မှူးကလေးသည် နောက်မှ ရှေ့သို့ ကပျာကသီ ထွက်လာပြီး...

“ဒီကောင် ကျွန်တော်တို့ကို ဘာမှ မပြောဘူး၊ ခုမှသာ သူ့ဟာ သူ လျှောက်တာပါ”

ဟု ထောင်ပိုင်ကို ရိုသေစွာ ပြန်၍ပြောလေသည်။ ၎င်းနောက် ထောင်မှူးသည် ငခွေးပုဘက်သို့ လှည့်၍...

“ဟေ့ မင်းလျှောက်ချင်ရင် မနေ့က ဘာဖြစ်လို့ ငါ့မပြောသလဲ...” ဟု မကျေနပ်သော အမူမရာဖြင့် မေးလေသည်။

ငခွေးပု ။ ။ (ထောင်ပိုင်သို့) “ကျွန်တော်မျိုး ထောင်မှူးကို ပြောနေရင် ခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်လို့ သခင်ကြီးကို တိုက်ရိုက်လျှောက်ရပါတယ်”

ထောင်ပိုင် ။ ။ “မောင်မင်း၊ ဘာပြောချင်တယ်”

ငခွေးပု ။ ။ “ကျွန်တော်မျိုးကို ဂျုံရုံမှာ မဲလီက အင်မတန် နှိပ်စက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်မျိုး ကြိတ်နိုင်တာထက်၊ ဂျုံတွေကို ပိုပေးပြီး မကြိတ်နိုင်ရင် နံပါတ်တုတ်နဲ့ ထိုး၊ ဘေးကို ဒူးနဲ့ တိုက်ပါတယ်”

ထောင်ပိုင် ။ ။ (ခေါင်းခါလျက်) “နိုး... နိုး...၊ ဒီမှာ အားလုံး လူဂျိုးနဲ့ထားတယ်၊ သူးဒိုးနဲ့ ခေါင်းခေါင်း အလုပ်လုပ်ဘာ”

ငခွေးပု ။ ။ “ကျွန်တော်မျိုး ပိုက်ဆံမပေးနိုင်လို့ ညှဉ်းတာပါ၊ ပိုက်ဆံပေးတဲ့လူကျတော့ ဘာမှ မလုပ်ရဘူး၊ တစ်နေ့လုံး ထိုင်နေရတာပဲ”

ထောင်ပိုင် ။ ။ “လူဂျိုးစကားကို နားထောင်ပါ၊ စိတ်ကောင်းကောင်းထားပါ” ဟု ပြောပြီး ထွက်သွားရာ ငခွေးပုသည် ဒေါသထွက်လာပြီးလျှင်...

“ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် ကျွန်တော်မျိုးကို စက်တိုင် တစ်ခါတည်း တင်လိုက်ပါ” ဟု အော်၍ ပြောလိုက်မိလေသည်။

ထောင်ပိုင်လည်း ထောင်မှူးကြီးဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင်...
“ဒီကောင့်ကို တိုက်ပိတ်ထားလိုက်” ဟု အင်္ဂလိပ်လို အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ထောင်မှူးကြီးမှတစ်ဆင့် သူ့တပည့် လက်မရွံ့ အာဏာသားများကို အမိန့်ပေးလိုက်ရာ သူတို့သည် မျှော်လင့်နေသော ဆုလာဘ်ကြီးတစ်ခုကို ရဘိသကဲ့သို့ ငွေပုကို လူတန်းထဲမှ ဝမ်းသာအားရနှင့် ဆွဲထုတ်သွားကြလေသည်။

တိုက်သို့သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း ထိုလက်မရွံ့ အာဏာသားတို့၏ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါတ်ကြောင့် ငွေပုသည် တိုက်ကို မည်ကဲ့သို့ ရောက်လာသည်ကို မသိလိုက်ရ၊ ခြေထောက် မြေထိဘဲနှင့် ရောက်လာသည်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရတော့၏။ ငွေပု၏ ကံကြမ္မာကို မြင်ရသော အကျဉ်းသမားများသည် သူတို့၏ရင်ထဲတွင် အကတ်အသတ်မျှ ကျန်ရှိနေသေးသော မှန်တာကို ပြောချင်သည့် စိတ်အပိုင်းအစကလေးများကို အပြင်းအထန် တွန်းလှန်ဖြိုဖျက်လျက် ရှိကြကုန်၏။

တန်းစီပြီးသောအခါ မနေ့က ဖြစ်ပွားခဲ့သော စံအေး-ဘိုးသောင်အမှုကို ထောင်ပိုင်သည် ကောက်၍စစ်လေသည်။ စံအေးသည် လူဆိုးပီသပါပေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် လူဆိုးတို့မည်သည် သူဦးသူလုပ်၊ ကိုယ်ဦးကိုယ်လုပ်ရမည် ဖြစ်သည်။ ခံရသောအခါတွင် တခြား တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တိုင်ကြားနေလျှင် ယောက်ျားမပီသဟု အယူရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆေးရုံသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း သူ့တပည့်တစ်ယောက်ကို ဘိုးသောင်ကြီးထံသို့လွှတ်၍ ထောင်ပိုင်မေးလျှင် မရိုက်ဘူးဟုကွယ်ရန် အပြောခိုင်းလေသည်။

ထောင်ပိုင်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါလည်း စံအေးသည် သူ့ခေါင်းက ဒဏ်ရာသည် သူ့ဟာသူ တိုင်နှင့် ဆောင့်မိခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောလေသည်။ ထောင်မှူးကြီးနှင့် ဆိုင်ရာထောင်မှူးကိုလည်း ဘိုးသောင်ကြီး၏

အသိုင်းအဝိုင်းများက ပေးတန်ပေး၊ ဆို့တန် ဆို့လိုက်ရာ ကြိုးကျရမည့် အမှုကြီးသည် ဒဏ်ငွေလောက်နှင့် ပြီးသွားရသကဲ့သို့ ဖြစ်ရလေသည်။

အမှုပြီးသွားသော်လည်း ဘိုးသောင်ကြီး၏ လူစုတို့သည် စံအေးကြီး၏ သတ္တိကို သိပြီးဖြစ်သောကြောင့် ထောင်မှူးကြီးနှင့် ကပ်ပြီး ကြံလိုက်ရာ စံအေးကြီးသည် ဆေးရုံကအဆင်းတွင် တစ်ခါတည်း ရန်ကုန်ထောင်သို့ ပြောင်းသွားရလေသည်။

စံအေးကြီးသည် အပြုံးမပျက်ဘဲ...

“ဒါတော့ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် လက်ဦးရင် နိုင်တာပဲ”

ဟု ဒုတိယအကြိမ် သတိလစ်သွားသည်ကိုသာ နောင်တရလျက် ရန်ကုန်ထောင်သို့ လိုက်ပါသွားရလေသည်။

အခန်း (၁၃)

မိုးကျလာပြီဖြစ်သဖြင့် ရှမ်းစုရွာကလေးသည် စိမ်းစိမ်းစိုစို ပြန်ဖြစ်လာပြန်လေသည်။ ရောဂါဖြစ်စဉ်က ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေကြ သော ရွာသူရွာသားများသည်လည်း တစ်စတစ်စနှင့် အတော်ပြန်ရောက် ကြလေပြီ။ ပြန်ရောက်ကြသူများထဲတွင် ငွေခင်နှင့် ဒေါ်တုတ်တို့လည်း ပါကြသည်။ ရွာသို့ ပြန်ရောက်ကတည်းက ငွေခင်သည် သူ့အိမ်တွင် မနေဘဲ ဒေါ်တုတ်နှင့်အတူ သွား၍နေသည်။ တစ်နေ့ နံနက်ခင်းအချိန်တွင် ငွေခင်သည် မီးဖိုထဲတွင် ထမင်းချက်နေစဉ် ၇ ရက်မှ တစ်ကြိမ် လာလေ့ရှိသော မြို့မှ စာပို့ကုလားသည် ငွေခင်၏အမည်နှင့် စာတစ်စောင် လာပေးလေသည်။

စာအိတ်ကို ဖောက်၍ဖတ်ရာ၊ လက်ဝဲထောင့်တွင်...

ဦးဘမြစ်

အိမ်နံပါတ် (၃၉)၊ ကမ်းနားလမ်း

ပုသိမ်

ကျကျနန ပုံနှိပ်ထားသော စာရေးစက္ကူပေါ်တွင် အောက်ပါ အတိုင်း စာရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် ၆ ရက်
မငွေခင်...

မငွေခင်၏ယောက်ျား ကိုရန်ရှင်းသည် ဝါခေါင်လပြည့်ကျော်
၄ ရက်နေ့က အူအတက်ပေါက်သောရောဂါကြောင့် ထောင်ဆေးရုံတွင်
တင်၍ ဝမ်းကိုခွဲပြီး ကုရပါသည်။ အားလုံး ချောချောမောမော ပြီးသွားပါ
သည်။ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါ။ သို့ရာတွင် ခွဲထားသည့် အရှိန်ကြောင့်
အနည်းငယ် အားနည်းနေပါသေးသည်။

မငွေခင်ကိုသာ တလျှောက်ရှိပါသဖြင့် ယခု စာကို ရေးလိုက်ရပါ
သည်။ လာလျှင် ဒေါ်တုတ်ဆိုသူကို အဖော်ခေါ်ခဲ့ပါဟု ကိုရန်ရှင်းက
ပြောပါသည်။

ပုသိမ်သို့ရောက်လျှင် အခြား တည်းခိုစရာမရှိက ကျွန်တော်၏
အိမ်၌ပင် တည်းခိုနိုင်ပါသည်။ အခြားမှာ တည်းခိုရန် ရှိသည့်တိုင်အောင်
ထောင်ထဲသို့ ကိုရန်ရှင်းနှင့် ဝင်တွေ့ဖို့ စီစဉ်ပေးရန်အတွက် ပုသိမ်သို့
လိုက်လာလျှင် ကျွန်တော့်ထံသို့ အထက်ပါ လိပ်စာအတိုင်း သံကြိုးရိုက်ပြီး
အကြောင်းကြားပါ။

ဘမြစ်

ထောင်မှူး၊ ပုသိမ်ထောင်

ငွေခင်သည် စာကိုဖတ်ပြီးနောက် စိုးရိမ်သော မျက်နှာနှင့်
စာကို ဒေါ်တုတ်ထံသို့ လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။ ဒေါ်တုတ်သည် စာကို
သေချာစွာဖတ်ပြီး...

“စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူးအေ၊ အားသာ နည်းနေတယ်လို့
ရေးထားတာပဲ၊ ဆယ့်လေးငါးရက်ကြာရင် ပျောက်သွားမှာပေါ့”

ဟု အားပေးစကား ပြောကြားပြီးလျှင် နောက်တစ်နေ့တွင်
ပုသိမ်သို့ လိုက်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြလေသည်။

ပုသိမ် အမြန်သင်္ဘောသည် ဝါးခယ်မမှ နံနက် (၆) နာရီ
ထွက်သဖြင့် ငွေခင်နှင့် ဒေါ်တုတ်တို့သည် ဝါးခယ်မသို့ ထိုနေ့ကပင်
သွား၍ နေကြရလေသည်။ ဝါးခယ်မတွင် ဒေါ်တုတ်၏ အသိဖြစ်သူ
ပဲလှော်ချောင်ထံနေ ဦးသိုက်၊ ဒေါ်ရှင်တို့၏အိမ်၌ တစ်ညအိပ်၍ နောက်
တစ်နေ့နံနက် ပုသိမ် အမြန်သင်္ဘောကို စီးပြီး လိုက်ခဲ့ကြလေသည်။

တစ်လမ်းလုံးတွင် ငွေခင်သည် သူ့လင်တော်မောင်တစ်ယောက်
ဘယ်လိုများနေပါသနည်းဟု တွေးတောရင်း စိတ်မအေးဘဲ ရှိလေသည်။

နေ့လယ် နာရီပြန် ၂ ချက်ခွဲလောက်တွင် ပုသိမ်အမြန်သည်
ပုသိမ်ဆိပ်ကမ်းသို့ ကပ်သည်။ ဒေါ်တုတ်နှင့် ငွေခင်တို့သည် မိမိတို့ကို
လာရောက်ကြိုဆိုမည့် သူများကိုသာ လည်တဆန့်ဆန့်နှင့် လူအုပ်ထဲတွင်
ရှာလျက်ရှိလေသည်။ အတော်ကလေးကြာသော် သားသားနားနား
ဝတ်စားထားသော အသက် ၂၅ နှစ်အရွယ် သူငယ်တစ်ယောက်နှင့်
သူ့နောက်မှ အသက် ၃၅ နှစ်အရွယ်ရှိ လူတစ်ယောက်သည် ငွေခင်နှင့်
ဒေါ်တုတ်တို့ရှိရာသို့ ရှေးရှုရောက်လာကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူငယ် ။ ။ “ဒေါ်တုတ်နှင့် မငွေခင်ဆိုတာ အဒေါ်တို့ပဲ ထင်တယ်”

ဒေါ်တုတ် ။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်၊ သူငယ်က ဘယ်သူပါလိမ့်”

သူငယ် ။ ။ “ကျွန်တော်က ထောင်မှူး၊ ဦးဘမြစ်ရဲ့တူပါ”

ဒေါ်တုတ် ။ ။ “သံကြိုးပို့လိုက်တာ ရတယ် မဟုတ်လား”

သူငယ် ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်၊ ဦးလေးတော့ အလုပ်ဆင်းရမှာနဲ့
ကို ဒီမလာနိုင်ဘူး၊ ဒါထက် ဒေါ်ဒေါ်တို့အိမ်မှာပဲ တည်းကြ
ပါ၊ အားလုံး အဆင်သင့် လုပ်ထားပါတယ်”

ဒေါ်တုတ် ။ ။ “ဟုတ်တယ်၊ တည်းရမှာပဲ၊ တခြားမှာလည်း တည်း
စရာ မရှိပါဘူး”

သူငယ် ။ ။ (ပြုံး၍) “ဟုတ်ကဲ့... ဒီလိုပေါ့ခင်ဗျာ၊ ခုမှ တွေ့ကြရ ပေတဲ့လည်း ဆွေတွေမျိုးတွေလို ခင်ခင်မင်မင်ပေါ့”

ဟု ပြောကြပြီးလျှင် ဒေါ်တုတ်တို့ကို အသင့်စောင့်နေသော မော်တော်ကားပေါ်သို့တင်၍ စက်တော်ရာ ဘုရားဘက်သို့ မောင်းနှင်လာ လေ၏။ လိပ်ဟိုတယ်အလွန်တွင် လူပြတ်သောနေရာ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ မော်တော်ကားသည် စက်ပျက်၍သွားသဖြင့် မော်တော် ကားပေါ်မှ လူများကို အောက်သို့ ခေတ္တအဆင်းခိုင်းပြီး ထိုင်ခုံများ အောက်မှ စက်ပြင်ရန် တန်ဆာပလာများကို ထုတ်ယူ၍ ပြင်စရာရှိသည် များကို ပြင်လိုက်ရာ မကြာမီ စက်ကောင်းသွားလေ၏။ ဒေါ်တုတ်နှင့် ငွေခင်သည်လည်း မော်တော်ကားပေါ်သို့တက်ရန် ပြောသံကြားသဖြင့် ဒေါ်တုတ်က ရှေ့မှ ငွေခင်က နောက်မှ မော်တော်ကားပေါ်သို့ တက်မည် အပြုတွင် သားသားနားနား ဝတ်ထားသော သူငယ်နှင့် ပါလာသည့် ၃၅ နှစ်အရွယ်ရှိသော လူသည် ဒေါ်တုတ်၏လက်ကို တအားစောင့်ဆွဲပြီး တွန်းပစ်လိုက်ရာ ဒေါ်တုတ်လည်း လမ်းဘေးသို့ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားလေသည်။

ငွေခင်လည်း အံ့အားသင့်လျက်ရှိစဉ် သားသားနားနား ဝတ်ထားသော သူငယ်သည် အလွန်လျှင်မြန်စွာ ငွေခင်ကို မော်တော်ကား ပေါ်သို့ တွန်းတင်လိုက်လေ၏။ ငွေခင်သည် အံ့အားသင့်ရာမှ သတိရပြီး အော်မည်အလုပ်တွင် ဒေါ်တုတ်ကို ဆွဲပစ်လိုက်သော သူသည် နောက်တန်း နှင့် ရှေ့တန်းကြားရှိ ခြေချသောနေရာသို့ ငွေခင်ကို ဆောင့်ဆွဲချပြီးလျှင် အသင့်ယူလာသော စောင့်များဖြင့် အပေါ်က ဖုံးလိုက်လေသည်။ အားလုံး ကောင်းစွာတိုက်ထားသဖြင့် မော်တော်ကား မောင်းသမားသည် ဒေါ်တုတ် ကို ကားပေါ်တက်ရန် ဟန်ပြင်ကတည်းက စက်နှိုး၍ မောင်းသွင်းထား ပြီးဖြစ်ရာ ဒေါ်တုတ်သည် ဆွဲပစ်ခံရ၍ လန့်နေရာမှ သတိရပြီး အော်မည် အလုပ်တွင် မော်တော်ကားသည် အတော် အလှမ်းဝေးသွားလေပြီ။

ဒေါ်တုတ်လည်း ကြောက်အားလန့်အားနှင့်... “ကယ်တော်မူကြပါ၊ လာကြပါဦး၊ ငွေခင်ကို လှသွားပြီ” အစရှိသဖြင့် အသံကုန်ဟစ်၍ နေလေသည်။ သို့ရာတွင် အတော် လူပြတ်နေသဖြင့် ကယ်မည့်သူသည် ရုတ်တရက် ပေါ်မလာချေ။ ဒေါ်တုတ်သည် အနည်းငယ် အော်ပြီးနောက် ဤမျှလူပြတ်သောနေရာတွင် အော်ဟစ်နေ၍ အကြောင်းထူးမည်မဟုတ်ဟု သတိရစပြုလာသဖြင့် ကယ်မည့်သူ တွေ့လိုတွေ့ငြား ခြေဦးတည့်ရာသို့ စီးဆင်းနေသော မျက်ရည်များနှင့် နှာရည်များကိုသုတ်ရင်း ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လျက် ရှိလေ၏။

အတော်ကလေး သွားမိရာ၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မိမိဘက်သို့ တူရူ လျှောက်လာနေသော လူတစ်ယောက်နှင့် ၎င်းတို့၏နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်း မှ လူနှစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဒေါ်တုတ်သည် အားတက်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းကို ခပ်ပြင်းပြင်း ပို၍လှမ်း လေ၏။ ခွဲခြား၍ မြင်နိုင်သောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်ရသူမှာ ဟိန္ဒူကုလားကြီး ဖြစ်နေသောကြောင့် အားငယ်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် မေးပါများ စကားရဟူသော နည်းအရ ဒေါ်တုတ်သည် ကုလားအဘိုးကြီးကို ခေတ္တရပ်စေ၍...

“ဒီမှာ အရာကြီး...၊ လမ်းမှာ မော်တော်ကားတစ်စင်းကို မတွေ့မိဘူးလား၊ ဒီက ညီမလေးကို မော်တော်ကား တင်ပြေးသွားလို့”

ဟု မေးလေသည်။ ဟိန္ဒူကုလားကြီးသည် ဒေါ်တုတ်ကို အံ့အားသင့်သော မျက်နှာ ဖြင့် သေချာစွာကြည့်ပြီးနောက်

“ကုလား နားမလည်ဘူးအမား...” ဟု ပြန်ဖြေလေသည်။ မကျေနပ်သေး၍...

“မော်တော်ကားတစ်ခုလေ၊ ဟို... ဘူ... ဘူလေ... (မော်တော်ကား ဟွန်းသံကို ဆိုပြရင်း လက်ကလည်း တွန်းနှိပ်သလို လုပ်ပြသည်။) အဲဒါကို မတွေ့ဘူးလား...”

ဟု ဒေါ်တုတ်သည် ထပ်၍ မေးပြန်လေသည်။ ကုလား အဘိုးကြီးလည်း ဒေါ်တုတ်ကဲ့သို့ပင်...

“ဘူ... ဘူ... ကောင်းဒယ်အမာ” ဟု ခေါင်းညိတ်ကာ ပြောပြီး သူ့လမ်းကိုသူ ဆက်သွားလေ၏။

ဒေါ်တုတ်သည် ဘယ်မှလည်း မသွားတတ်၊ ဘယ်နေရာကို ရောက်နေသည်ဟူ၍လည်း မသိ၊ မိန်းမသားဖြစ်နေ၍ ဘာကိုမှလည်း မကြံဖန်နိုင်။ ရေသဖန်းပင်ပေါ်မှ သားငယ်သည် ပင်လယ်ထဲသို့ ကျပြီး ရေနစ်သေဆုံးသွားရာ ကြံရာမရဖြစ်သဖြင့် ပင်လယ်ရေ အကုန်လုံးကို မိမိ၏အမြီးနှင့် ပက်၍ထုတ်ရန် လုံ့လပြုနေသော ရှဉ့်မကဲ့သို့ ဒေါ်တုတ်သည် သေချင်လျှင်လည်း သေစေတော့ သေသည်ကပင် ကောင်းသေးသည်ဟူသော စိတ်ထားဖြင့် တစ်နာရီလျှင် မိုင် ၄၀ ကျော် ပြေးနေသော မော်တော်ကားနောက်သို့ ခြေလျင်လိုက်လျှက် ရှိလေသည်။

အတန်ကလေးကြာသော် ကုလားကြီးနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လျှောက်လာနေသော လူနှစ်ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့နေလေ၏။ ထိုနှစ်ယောက်မှာကား ဗမာများဖြစ်ကြ၍ ဒေါ်တုတ်သည် တအားတက်သွားပြန်လေ၏။ သဲကန္တာရထဲတွင် လမ်းစရှာမတွေ့သော လူတစ်ယောက်သည် အိုအေစစ်ခေါ် စိမ်းစိုရွှင်လန်းသော မြက်ခင်းပြင်ရှိရာ အရပ်နှင့် တွေ့သည့်အခါ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဝမ်းသာသွားလေသည်။ ထိုနှစ်ဦးသည် လူဆိုးလော၊ လူကောင်းလော၊ ကယ်ဆယ်မည့်သူများလော၊ ရေနစ်သူကို ဝါးကူ၍ နှစ်မည့်သူများလော၊ အစရှိသည်တို့ကို ဘာမျှမတွေးမိ။ မိမိ၏ ဆန္ဒရှိတိုင်း အားကိုးရန်လောက်ကိုသာ တွေးတောလျက်ရှိလေသည်။

ဒေါ်တုတ်သည် မိမိ၏ သနားစရာကောင်းပုံကို ထောက်ထား စာနာမည့်သူများ တစ်ယောက်မျှ အနီးအနားတွင် မရှိသောကြောင့် ‘ကယ်ကြပါ၊ ကယ်ကြပါ’ အစရှိသော ငိုကြွေးသံတို့ကို ခဏလေးသာ အော်ပြီး အောင့်ထားခဲ့ရာမှ၊ ထိုလူနှစ်ယောက်ကို မြင်သောအခါ အောင့်ထားသော စိတ်တို့ကို တားမနိုင် ဆီးမရတော့ဘဲ တအားသွန်၍ အော်ဟစ် ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ဆင်းရဲသား လယ်သမားများဖြစ်ကြ၍ ဒေါ်တုတ်၏ဒုက္ခမျိုးကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မြင်တွေ့နေကြရသူများ ဖြစ်ကြသဖြင့် ဒေါ်တုတ်ထံမှ အကြောင်းမျိုးစုံကို ကြားရပြီးသော အခါ ရိုးတွင်းချင်ဆီထဲကပါ နာကြည်းလျက် ရှိကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်တုတ်သည် ဤကဲ့သို့သာ ခြေလျင်လျှောက်၍ လိုက်နေပါလျှင် မိုးမဆုံး မြေမဆုံး ရှိတော့မည့်အကြောင်းကို ပြောပြပြီး ထိုလယ်သမားနှစ်ဦးသည် ဒေါ်တုတ်ကို ကိုးသိန်းဌာနာသို့ ခေါ်လာကြလေ၏။

ဂါတ်စာရေးသည် ဒေါ်တုတ်ထံမှ တိုင်ချက်ကို ယူထားလိုက်လေသည်။ လယ်သမားနှစ်ဦးသည် ပုလိပ်၏ အေးတီအေးစက်နိုင်ပုံကို မကျေနပ်သောကြောင့် တို့ဗမာအစည်းအရုံးသို့ ဒေါ်တုတ်ကို ခေါ်သွားကြလေသည်။ အစည်းအရုံးသို့ ရောက်သောအခါ ဒေါ်တုတ်သည် သူ့အဖြစ် အပျက်များကို အတွင်းရေးမှူးသို့ ပြန်ပြောပြလေ၏။

အတွင်းရေးမှူးလည်း အရေးကြီးသောကိစ္စ ဖြစ်သဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌထံသို့ ပြေး၍ တိုင်လေသည်။ ဥက္ကဋ္ဌသည် ရာဇဝတ်ဝန်ထံသို့ ကိုယ်တိုင် သွား၍ ဤအမှုသည် အလွန် မတရားလွန်းသဖြင့် အထူး အရေးယူရန် အပြင်းအထန် တိုက်တွန်းပြန်လေ၏။ ရာဇဝတ်ဝန်လည်း ‘ကောင်းပါပြီ’ ဟု ဝန်ခံ၍ ပုသိမ်မြို့ပေါ်ရှိ ဂါတ်အားလုံးသို့ စကားပြော ကြေးနန်း ဆက်လေသည်။ ရာဇဝတ်ဝန်၏ အမိန့်ဖြစ်သောကြောင့် မည်သည့်ဂါတ်ကမျှ အေးစက်စက် မလုပ်ဝံ့တော့ပေ။ သူတို့နယ်ထဲရှိ မော်တော်ကား

မောင်းတတ်သူများ၊ နာမည်ပျက်ရှိသူများကို လိုက်လံစစ်ဆေးကြရလေသည်။ မသင်္ကာသူများကို ဖမ်းပြီး တန်းစီပြရသေးသည်။

ဒေါ်တုတ်က မဟုတ်ဘူးဆိုမှ လွတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ မော်တော်ကားကို ပြုပြန်တော့လည်း ဒေါ်တုတ်သည် မော်တော်ကားကို ကောင်းစွာမြင်ဖူးသူ မဟုတ်ရကား မျက်စိရိုင်းနေသေးသဖြင့် မည်သည့် မော်တော်ကားကိုမျှ သေချာစွာ မစွပ်စွဲနိုင်ချေ။

“ဒါနဲ့တူတယ်၊ ဒါပဲထင်ပါရဲ့”

အစရှိသည့် အဖြေများကိုသာ မော်တော်ကားများ ပြတိုင်း ဒေါ်တုတ်သည် အဖြေပေးနိုင်သည်။ သို့အတွက် ပုလိပ်များလည်း များစွာ ခရီးမတွင်ဘဲ လက်မှိုင်ချရမလောက် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ငွေခင်ကို မော်တော်ကား တင်ပြေးသွားသော မျက်တိုတို့ဘက်သို့လည်း အင်စပိတ် တော်ကိုယ်တိုင် လိုက်လံ စုံစမ်းသေးသည်။ သို့ရာတွင် အချည်းနှီးသာ တည်း။ ထောင်တွင် စုံစမ်းပြန်သောအခါလည်း ဦးဘမြစ်ဟူသော နာမည် နှင့် ထောင်မှူးသည် ပုသိမ်ထောင်တွင် တစ်ယောက်မှ မရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဦးဘမြစ် လိပ်စာအဖြစ်နှင့် စာရွက်ပေါ်တွင် ရိုက်ထားသော လမ်းနှင့် အိမ်နံပါတ်ကို သွားရှာရာ တရုတ်ကုန်စုံဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို တွေ့ကြ ရလေသည်။ ကုန်ဆုံဆိုင်ရှင်သည် ဦးဘမြစ်ဆိုသော ထောင်မှူးကိုလည်း မသိ၊ ယခုအမှုနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဘာမျှနားမလည်သည်ကို တွေ့ကြရ လေသည်။ အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သဲလွန်စ အနည်းငယ်ရသော ဌာန၌ စာတိုက်ဖြစ်လေသည်။ ထိုနေ့ ၁၂ နာရီလောက်က ဦးဘမြစ်လိပ်စာနှင့် လာသော ဒေါ်တုတ်၏ သံကြိုးကို ဦးဘမြစ်၏ တူဆိုသူက လာ၍ လက်မှတ်ထိုးယူသွားလေသည်။ ထိုသူကိုမြင်လျှင် သံကြိုးစာရေးက မှတ်မိသည်ဟု ပြောသည်ကို ပုလိပ်က စုံစမ်းသိရှိရ၏။

ပုလိပ်များသည် ဤသို့ လက်မှိုင်ချရသည့်အတွက် အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မော်တော်ကား တင်ပြေးသည့်

ဇာတ်ထုပ်ကို နောက်မှနေ၍ ညွှန်ကြားပြသလျက်ရှိသော ဒါရိုက်တာသည် မကောင်းမှုတွင် ပါရဂူတစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ထိုပါရဂူ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ကားတင်လျှင် ပုလိပ်က ဘယ်လိုလုပ်မည်။ ထိုကဲ့သို့ လုပ်မည်ကို ဘယ်လိုလွတ်အောင် ရှောင်မည် အစရှိသည်တို့ကို သေချာစွာ တွက်ပြီးမှ ကြံစည်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ပုလိပ်များ ဒေါင်းတောက်အောင် ရှာဖွေ လျက်ရှိသည့် အချိန်တွင် ငွေခင်သည် မျက်တိုသို့သွားသော လမ်းဘေးရှိ ခြံတစ်ခြံအတွင်းတွင် ဆောက်ထားသော တစ်ထပ်အိမ်ကလေး၏ အခန်း အတွင်း၌ လုံခြုံစွာ သော့ခတ်ခံရလျက် ရှိရလေ၏။ အဆိုပါ ဒါရိုက်တာ သည် ငွေခင်ကိုထားရန်အတွက် ဤအိမ်နှင့် ဤခြံကို ရွေးချယ်လိုက်သည် မှာလည်း အလွန် အချက်ပိုင်လေသည်။ ခြံသို့ရောက်အောင် မော်တော် ကားလမ်းမကြီးမှ ဘေးသို့ ၂ ဖာလုံလောက် သွားရလေသည်။ ခြံ၏ အလျားသည် ကိုက်သုံးရာခန့်ရှိ၍ အနံမှာ ကိုက်နှစ်ရာခန့် ရှိလိမ့်မည်။ ခြံပသို့ရောက်ရုံနှင့် အိမ်ကလေးကို ရုတ်တရက် မမြင်ရသေးချေ။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအိမ်ကလေးကို ခြံ၏ အတွင်းဘက်ဆုံးနေရာ ခပ်ကျ ကျတွင် ဆောက်ထားရုံမက ဝါးရုံပင်များနှင့် သစ်ပင် ပန်းပင်များက လည်း အထပ်ထပ် ကာရံထားလျက် ရှိသောကြောင့်ပင်တည်း။ ထို့ထက် ထူးသော အချက်တစ်ခု ရှိသေး၏။ ဤအချက်သည်ကား အခြားမဟုတ်။ ဤအိမ်နှင့် ဤခြံသည် အခြားခြံများထက် အတော်ကြီး အလွမ်းကွာဝေး သော အချက်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းကို ဆောက်ထားသော ပိုင်ရှင်သည် အကြံတစ်ခုနှင့် ဆောက်ထားဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။

ငွေခင်ကို ထိုအိမ်သို့ ပို့ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မော်တော်ကား နှင့် လာပြိုကြသူများသည် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားကြလေ သည်။ ဒါရိုက်တာ၏ အစီအစဉ်အတိုင်းဆိုလျှင် မော်တော်ကားနှင့် ခေါ်လာသူများက ဤအိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နောက်ပြန်

များသို့ ငွေခင်ကို အပ်ထားခဲ့ပြီး သူတို့နေရာသို့ပြန်၍ ဣန္ဒြေမပျက်နေကြရန် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့နေရာတွင်လည်း သူတို့ရှိကြသည့်အကြောင်း သက်သေထင်ရှားရန် အားလုံး စီစဉ်ပြီးဖြစ်လေသည်။

ငွေခင်ကို လက်ခံထားလိုက်သူများမှာ အသက် (၅၀) ကျော်ရွယ် လင်မယားနှစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ငွေခင်အခန်းကို အပြင်မှနေ၍ သော့ခတ်ထားလေသည်။ ရံဖန်ရံခါ မယားဖြစ်သူသည် စားစရာသောက်စရာကလေးများကို ယူ၍ ငွေခင် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။ ငွေခင်ကို တွေ့သောအခါ 'သူငယ်မရယ် ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့၊ အဒေါ်တို့ ရှိသားပဲ' အစရှိသည့် စကားများလောက်သာ ပြောပြီး ငွေခင်၏ စကားပြန်ကို လက်မခံဘဲ အခန်းအတွင်းမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေ့ရှိလေသည်။ ငွေလုချင်၍လော၊ လူကိုပင် ကြံချင်၍လောဟု စဉ်းစား၍ မရသဖြင့် ငွေခင်သည် အကြံကြပ်လျက် ရှိလေသည်။ သူ့ကို ပိတ်ထားသော အခန်း၏ သော့ခတ်လောက်ဖွင့်သံကို ကြားရတိုင်း ရင်တဖိုဖိုနှင့် ထိတ်လျက်ရှိလေ၏။

သို့နှင့်ပင် အချိန်သည် ၂၀ ရာစုလောက် ရှိသွားလေသည်။ ငွေခင်သည် စိတ်မောလူမော ဖြစ်သောကြောင့် သူ့အခန်းထဲတွင် သူအိပ်ရန် ခင်းပေးထားသော ၂ ယောက်အိပ် ခုတင်ပေါ်တွင် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

"အိပ်လှချည်လား ခင်...၊ ထပါဦးလေ...၊ ကိုယ်လာပြီ"

ဟု နားထဲတွင် အသံကြားသလိုလို ဖြစ်ပြီး သူ့တင်ပါးကို တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ၏ လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်လျက်ရှိသလိုလို ထင်ရသဖြင့် မှိတ်ထားသောမျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ ပါးမြိုင်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေးတို့နှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် သူ့နံဘေးတွင် ထိုင်ရင်း သူ့တင်ပါးကို အသာပွတ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ငွေခင်သည် ထိုလူ့ကို မြင်ရသဖြင့် အတော်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

တကယ်မှဟုတ်ပါ့မလား။ အိပ်မက်ပဲ မက်နေရောသလားဟု မြန်းခနဲ ဝေခွဲမရသဖြင့် သူ့မျက်လုံးကိုပင် ပွတ်၍ ကြည့်လေသည်။ ပါးမြိုင်းမွှေးဆရာလည်း ငွေခင်ကို ဖြိုးစပ်စပ်နှင့်ကြည့်ပြီး...

"နိုးပြီလားခင်၊ ကိုယ်ဒီမှာ ထိုင်နေတာ အတော်တောင်ကြာသွားပြီ" ဟု ထပ်ပြောလေ၏။

ထိုအခါမှ သူ မြင်နေရသော သဏ္ဍာန်သည် သူ့ရဲလည်း မဟုတ်၊ တစ္ဆေလည်း မဟုတ်၊ အိပ်မက်ထဲကလူလည်း မဟုတ်၊ လူသားစင်စစ် ဖြစ်ကြောင်းကို ငွေခင်သည် ကောင်းစွာသိရ၏။ သိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကပျာကယာထ၍ ခုတင်အောက်သို့ ဆင်းပြေးမည်ပြုရာ ပါးမြိုင်းမွှေးဆရာသည် အလွန်မြန်သော လျင်မြန်ခြင်းဖြင့် ငွေခင်၏လက်ကို ဆွဲထားသောကြောင့် ငွေခင်သည် မထနိုင်ဘဲ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရပြန်လေ၏။ ပါးမြိုင်းဆရာလည်း ညာလက်ဖြင့် ငွေခင်၏ ညာလက်ဆစ်ကို ခပ်တင်းတင်းကိုင်ထား၍ ဘယ်ဘက်လက်ဝါးဖြင့် ငွေခင်၏ လက်ဝါးကို အသာပွတ်ရင်း...

"ခင်ကလည်းကွယ် ကိုယ်ကတော့ ချစ်လိုက်ရတာ၊ ခင်က ကိုယ့်ကို နည်းနည်းကလေးမှ ပြန်မချစ်တော့ဘူးလား" ဟု စပ်ဖြိုးဖြိုး မေးလေသည်။

ငွေခင်သည် ပါးမြိုင်းဆရာ၏ အလစ်တွင် သူ့လက်ကို တအားဆောင့်၍ ဆွဲလိုက်ရာ လွတ်ထွက်သွားလေ၏။ လွတ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခုတင်ခေါင်းရင်းဘက်ဆီသို့ နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်နှင့် တဖြည်းဖြည်း ထိုင်လျက် ရွေ့သွားလေသည်။

"ခင်ကလည်းကွယ် သိပ်နောက်တာပဲ၊ ဒီကိုလာပါ"

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ပါးမြိုင်းဆရာသည် ခုတင်ပေါ်သို့တက်ပြီး ငွေခင်ကို ဆွဲမည်လုပ်ရာ...

“သနားပါရှင် ကျွန်မ အပျိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ယောက်ျားနဲ့ပါ ရှင်” ဟု ငွေခင်သည် ခုတင်တိုင်ကို တအားဖက်ထားရင်း ပြောလေ၏။

“ခင်ကလည်းကွယ် ဒါတွေကို မေ့ထားလိုက်ပါတော့လို့ ဆိုနေမှပဲ၊ ကိုယ်တော့ မပြောချင်ဘူး၊ ချစ်တာသာ ပတာနရယ်လို့ ဆိုချင်ပါတယ် ဒီသီချင်းကို ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား အဲဒီအတိုင်းပေါ့ ခင်ရဲ့”

ဟု ပြောပြီး ငွေခင်ဆီသို့ တင်ပါးတစ်ရွှေစာလောက် တိုးလာလေ၏။

ငွေခင်သည် ပါးမြိုင်းဆရာ၏ လက်တွင်းမှ ပြေး၍ မလွတ်နိုင်တော့ပြီဟု ကောင်းစွာသိလေသည်။ သို့ရာတွင် သတ္တဝါတို့မည်သည် ဘေးနှင့်တွေ့လျှင် သေခါမှ သေရမည်။ မသေမီကား ပြေးနိုင်သမျှ ပြေးကြသေးသည်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့အတွက် တဒင်္ဂပင် လွတ်စေကာမူ လွတ်စေတော့ဟူသော သဘောနှင့်ပင် ပါးမြိုင်းဆရာရှေ့သို့ တိုးအလာတွင် ခုတင်ခေါင်းရင်းမှ ခုန်ချထွက်ပြေးရန် ငွေခင်သည် မတ်တတ်ထလိုက်လေ၏။ ပါးမြိုင်းဆရာလည်း ငွေခင်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရာ သီသီကလေး လွဲသွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ပါးမြိုင်းဆရာလည်း ငွေခင်ကို အမိဖမ်းရန် ရှေ့သို့ အတင်းတိုး၍ လိုက်လေသည်။ ငွေခင်လည်း ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်သဖြင့် မမိလိုက်ချေ။ သို့ရာတွင် ငွေခင်၏ ခုန်ချခြင်းသည် သူ့အတွက် ကောင်းစွာအခွင့်အလမ်း မဟုတ်ပေ။ အဘယ်ကြောင့် မကောင်းသနည်းဟု အကဲခတ်နိုင်ရန်အတွက် အခန်းနှင့် ခုတင်၏ အနေအထားကို သိရန်လိုလေသည်။ အခန်းသည် စတုရန်း ၁၀ ပေလောက် ကျယ်ဝန်းသည်။ အခန်းအတွင်းသို့ဝင်ရန် တံခါးပေါက်သည် မြောက်ဘက်တွင် ရှိသည်။ ထိုအပေါက်မှဝင်လျှင် ခုတင်သည် အခန်း၏ အနောက်ဘက်နံရံတွင် ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။ ခုတင်၏ ခေါင်းရင်းတန်းနှင့် အခန်း၏ တောင်ဘက်နံရံတို့သည် သုံးပေလောက် ခြားလျက်ရှိသည်။

ငွေခင်သည် ခုတင်၏ အနောက်တောင်ထောင့်မှ အထက်ပါ အကြားထဲသို့ ခုန်ချလိုက်ရာ ပါးမြိုင်းမွေးဆရာသည် သူ့နောက်သို့ဆက်၍ လိုက်မသွားဘဲ ခုတင်ပေါ်က ပြန်ဆင်းလာပြီး ခုတင်၏ အရှေ့တောင်ထောင့်တွင် ရပ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ငွေခင်သည် ဘယ်ကိုမှ မထွက်နိုင်ဘဲ ချောင်ထဲတွင် ပိတ်၍ အမိခံနေရလေ၏။ သို့ရာတွင် ငွေခင်ကား အားမလျှော့သေး။ ပါးမြိုင်းဆရာသည် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ဆန့်၍ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း တိုးအလာတွင် ငွေခင်သည် ပါးမြိုင်းဆရာ၏ ဘယ်ဘက်လက်မှ ထုပ်ဆီးတိုး ကစားရာတွင် အတင်းတိုး၍ ထွက်လာသလို ထွက်လိုက်လေ၏။ အလွန် ကျင်လည်ပြီးသားဖြစ်နေသော ပါးမြိုင်းဆရာသည် သူ့ကိုယ်ကို ဘယ်ဘက်မှ တစ်ပတ်လှည့်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ညာဘက်လက်နှင့် လှမ်း၍ဖက်လိုက်ရာ ငွေခင်၏နောက်မှနေ၍ ငွေခင်၏ ရင်အုံပေါ်တွင် သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ပြီးသား ဖြစ်နေလေ၏။

ငွေခင်သည် ရန်ရှင်းနှင့် ခွဲနေသည်မှာ ၄ လ နီးပါးမျှရှိလေပြီ။ အောင့်ထားခဲ့ရသောစိတ်သည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ယမ်းပုံမမာကဲ့သို့ ပျံ့နှံ့လျက် ရှိလေသည်။ သို့အတွက် မီးပွားနှင့်တူသော ပါးမြိုင်းဆရာ၏ လက်သရမ်းတို့နှင့် ထိတွေ့ကြသောအခါ ကိုယ်တွင်း၌ ပေါက်ကွဲသည့် အရှိန်သည် ပြင်းလွန်းလှ၍ ခြေထောက်ပင် ကောင်းစွာ မထောက်နိုင်ဘဲ ပါးမြိုင်းဆရာ၏ လက်ထဲတွင် ပျော့ခွေကျသွားပြီးလျှင် တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ပူးသလို တဆတ်ဆတ်နှင့် တုန်လျက်ရှိလေ၏။

ပါးမြိုင်းဆရာသည် ခုတင်ပေါ်သို့ ငွေခင်ကို အသာဆွဲ၍ တင်လိုက်ပြီး သူ့ညာဘက်လက်နှင့် ငွေခင်အပေါ်မှ ခွထားလိုက်လေသည်။ ငွေခင်သည် ဘယ်ဘက်သို့ စောင်းလိုက်မည်အလုပ်တွင် လျင်မြန်သော ပါးမြိုင်းဆရာ၏ ဘယ်ဘက်လက်သည် ငွေခင်၏ ညာဘက်ပခုံးကို ဖိထားလိုက်သဖြင့် ငွေခင်သည် မစောင်းနိုင်တော့ပေ။ သို့ရာတွင် ငွေခင်သည် ရှက်လွန်း၍ မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားလေသည်။

“ဘယ့်နှယ်လည်း ခင်ရယ် စိမ်းကားလှချည်လား၊ ဒီက ချစ်ရတဲ့လူများကို ညာတာထောက်ထား အသနားဖက်တဲ့ စိတ်ကလေး ကိုလည်း မွေးဦးမှပေါ့၊ ခုတော့ တစ်စိမ်းပြင်ပြင် ကျနေတော့တာပဲ၊ ခင်ဟာ ကိုယ့်အပေါ်မှာ သိပ်ဆိုးတာပဲကွယ်”

ဟု ပြောပြီး တကယ်တိုက်ပွဲသို့ ဝင်လေသည်။

ငွေခင်သည် အစွမ်းကုန် ရုန်းရင်းကန်ရင်းနှင့် ရင်ဝကို ဓားတော့ ခံရသောသူကဲ့သို့ ချက်ကောင်းကို အမိခံရသဖြင့် မလှုပ်နိုင်ရှာတော့ဘဲ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို မိမိမျက်နှာပေါ်သို့ ဖုံးလျက် ငြိမ်သက်သွားရရှာလေ သည်။ ပါးမြိုင်းမွေးဆရာလည်း စစ်နိုင်သော စစ်ဗိုလ်၏ ရွှင်ပြုံးခြင်းဖြင့် များစွာ ပီတိဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။ ပါးမြိုင်းဆရာသည် အနူးတွင် အံ့ခွနေသူဖြစ်ရကား အချက်ပိုင်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငွေခင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဖုံးထားသော ခေါင်းအုံးကြီးကို အသာဆွဲပစ်လိုက်ပြီး လျှင် ဘယ်ဘက်သို့ မျက်နှာကိုလှည့်ထားသဖြင့် အလောတော်ဖြစ်နေ သော ငွေခင်၏ ညာဘက်ပါးမို့မို့ကလေးကို အသာနမ်းရင်း...

“ခင်ကို ကိုယ် သိပ်ချစ်တာပဲကွယ်” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်လေ၏။

များမကြာမီ ဘူးသီးနုနုပေါ်တွင် သပြေသီးမှည့် တင်ထားသည် နှင့်တူသော ငွေခင်၏ ရင်သားများကို အလွန်ကျေနပ်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် စူးစိုက်လျက်ရှိစဉ် ပါးမြိုင်းဆရာလည်း တဖြည်းဖြည်း အားပျော့ လာပြီးလျှင် ငွေခင်၏ရင်ဘတ်ပေါ်၌ပင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ ဤပါးမြိုင်းဆရာသည်ကား အခြားမဟုတ် ရုပ်ဖျက်ထားသော ရှေ့နေ ဘဝင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

ဘဝင်း၏ လပေါင်းများစွာ အောင့်ထားခဲ့ရသော ဆန္ဒကြီး သည် ကျေနပ်မှုကို ရသွားလေပြီ။ ဤဆန္ဒကြီးသည် ဤကဲ့သို့ ကျေနပ်မှု

ကို ရရှိသွားသည်အတွက် ဘဝင်းတွင် မည်မျှ အကျိုးခံစားလိုက်ရပါ သနည်း။ စက္ခုအာရုံနှင့် ဖောဋ္ဌမ္မအာရုံတို့သည် တစ်မိနစ်ခန့်သာ အရသာ ရှိသွားရုံမှတစ်ပါး အခြားအကျိုးကျေးဇူးများ မရှိပေ။

ဘဝင်း၏ စက္ခုအာရုံနှင့် ဖောဋ္ဌမ္မအာရုံတို့သည် တစ်မိနစ်ခန့် အရသာ ခံစားလိုက်ရသည့်အတွက် ငွေခင်မှာမူကား သူ့ကျေးဇူးရှင် ရန်ရှင်းအတွက် အသက်ပေး၍ စောင့်ရှောက်ခဲ့ရသော အိန္ဒြေတို့သည် ရေစုံတွင် မြော၍ပါရရှာလေ၏။ ဘဝင်းသည် ဤမျှအကျိုးကလေးနှင့် ဤလိုလုပ်ရက်သည်မှာ အတော်ကြီးပင် ရက်စက်ရာကျပေသည်။

အုတ်တံတိုင်းကြီး ၄ ခုအတွင်းတွင် နေရရှာသော ငွေခင်လင် ရန်ရှင်းမှာမူကား သူ၏ အသက်ဘူး ငွေခင်သည် သူနှင့် တစ်မြို့တည်း၏ တစ်နေရာတွင် ဤညက ဤသို့ အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်နေရရှာ သည်ကို နည်းနည်းကလေးမျှ မသိရှာပေ။ သိများ သိသွားပါမူကား အဘယ်မျှ ရင်ကျိုးအောင် နာကြည်းလိမ့်မည်နည်း။

အခန်း (၁၄)

နောက်တစ်နေ့တွင် ဘဝင်းသည် အိမ်စောင့်အဘိုးကြီးနှင့် အမယ်ကြီးများကို မှာစရာရှိသည့်စကားများ မှာကြားပြီးလျှင် အမြန် သင်္ဘောဖြင့် ဝါးခယ်မသို့ ပြန်လိုက်သွားလေ၏။ ငွေခင်မှာမူကား မြေပူရာ ကင်းမှောက်ဟူသော စကားကဲ့သို့ အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်ရသည့် အထဲတွင် ပါးမြိုင်းမွေးဆရာသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို ဝေခွဲမရ သဖြင့် စိတ်အိုက်လျက် ရှိလေသည်။

ထိုအတောအတွင်း ငွေခင်သည် ရန်ရှင်း၏ရုပ်ကို မကြာခဏ မြင်ယောင်လျက် ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် ယခုမြင်ရသော ရန်ရှင်း၏ရုပ် သည် အရင်ကမြင်ရသော ရန်ရှင်း၏ရုပ်နှင့်မတူ အမူကွဲပြားလျက်ရှိ၏။

အရင်က ရန်ရှင်း၏ရုပ်ကို မြင်လျှင် ရွှင်ရွှင်ပြုံးပြုံးနှင့် သူ့ကို ယုယပိုက်ထွေးနေသလို မြင်ရသည်။ ယခုမူကား ရန်ရှင်းသည် သူ့အပေါ် တွင် သုန်သုန်မှုန်မှုန် ဖြစ်နေသလို တွေ့ရ၏။ သူသည် ရန်ရှင်းအနားသို့ ကပ်သွားသောအခါများ၌လည်း ရန်ရှင်းသည် သူ့ကို စကားမပြော ခေါင်းကို တခြားဘက်သို့ လှည့်နေလေသည်။ စကားပြောပြန်ပါသော် လည်း ထန်ထန်မန်မန် ဖြစ်နေလေသည်။ ရှေးအခါများကမူကား ငွေရေ... ခင်ရေ... အစရှိသော စကားလုံးများဖြင့် မိုးမွန်လျက် ရှိလေသည်။

ယခုမူကား 'ခပ်အေးအေး တခြားသွားနေစမ်းကွာ၊ ငါ့စိတ်တွေ မကောင်းဘူးနော်၊ မင်းသတိနဲ့သာ ကောင်းကောင်းနေ' အစရှိသော စိမ်းကားသည့် စကားလုံးများကိုသာ တွင်တွင်ကြီး သုံးလျက် ရှိလေသည်။ ရန်ရှင်းသည် မြောင်းမြထောင်သို့ ပြောင်းရကားနီး သင်္ဘောပေါ်တွင် ပြောသွားသော...

“လူတွေက သိပ်မကောင်းတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ကိုယ်က ဘယ်လို ကောင်းအောင်နေပေတဲ့ ဘေးက အဖျက်အဆီးနဲ့တွေ့တော့ မခံနိုင်ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့လည်း လူဆိုတာ အသက်နဲ့ လူလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အရှက်နဲ့ လူလုပ်တာ၊ နာမည်မှာ မှည့်တစ်ပေါက် စွန်းသွားတယ်ဆိုရင် သေပစ်လိုက်ဖို့သာ ကောင်းတော့တာပဲ”

ဟူသော စကားလုံးများကို ရန်ရှင်းသည် ငွေခင်အား လက်ညှိုး တငေါက်ငေါက်နှင့် ပြောနေဟန်ကိုလည်း ငွေခင်သည် မကြာခဏ မြင်ယောင်လျက် ရှိလေသည်။

လူတို့၏စိတ်သည် အလွန်ထူးဆန်းသည်၊ သူ့ကိုနိုင်အောင် ထိန်းနိုင်မှ တော်ရုံကျသည်။ သူ့ကိုမနိုင်လျှင် ကိုယ်မွေးတဲ့မျောက် ကိုယ့်ပြန်ချောက်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် တစ်ခါတစ်ရံ ညဘက်တွင် တိုင်ငုတ်တစ်ငုတ်ကို သူရဲဟုထင်လိုက်လျှင် ထင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုတိုင်ငုတ်သည် ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း အရပ်ရှည်၍ လာသည်ကို တွေ့ရသည် မဟုတ်ပါလော။ ထိုမျှမကသေး ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ထိုသဏ္ဍာန်ကြီးသည် မျက်လုံးကြီးများ ပြူးပြီး လျှာထွက်၍ပင် လာသေးသည် မဟုတ်ပါလော။ ကိုယ့်စိတ်သည် ကိုယ့်ကို ဤမျှမကပင် ခြောက်လှန့်နိုင်ပေးသေး၏။

ငွေခင်လည်း ရန်ရှင်းကို ဤသို့မြင် ဤသို့ကြားလျက်ရှိသည်မှာ သူ့စိတ်၏ လှည့်ပတ်ချောက်လှန့်မှုပင် ဖြစ်တော့၏။ ရန်ရှင်းသည် သူ့ကို

ချစ်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးဟူသော စိတ်ဓာတ်က သွေးဆောင်တိုင်း ရန်ရှင်းသည် သူ့ကို စိတ်ဆိုးနေသည့်ပုံ၊ စိမ်းကားနေသည့်ပုံ၊ မျက်လွှာ ချနေသည့်ပုံတို့နှင့် ကြင်ကြင်နာနာ မရှိသော စကားများကိုသာ မြင်ယောင်ယောင် ကြားယောင်ယောင် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

ငွေခင်လည်း အလွန် စိတ်ပင်ပန်းလွန်းလှသဖြင့် ဤအရိပ်များနှင့် အသံများကို မြင်ရကြားရခြင်းမှ ကင်းလွတ်လို ကင်းလွတ်ငြား စောင် တစ်ထည်နှင့် သူ့ခေါင်းပတ်ပြီး မှောက်၍ အိပ်လိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအသံနှင့် အရိပ်များသည် ပတ်ထားသောစောင်ထဲမှ ဖောက်ထွင်း၍ ငွေခင်ကို နှောင့်ယှက်မြဲ နှောင့်ယှက်လျက် ရှိကြပြန်လေ၏။

ငွေခင်လည်း အလွန်စိတ်ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် ကိုယ်လည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှလေပြီ။ ဤသို့ စိတ်ပင်ပန်း ကိုယ်ပင်ပန်းဖြစ်နေရသော ဘဝမှ လွတ်မြောက်ရန်အတွက် ဘယ်လိုမှ မကြံတတ်သဖြင့် ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုနေရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်၍ သွားလေသည်။ အိပ်ရာက နိုးသောအခါ ငွေခင်သည် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာရလျက် ရှိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ လက်ငင်းခံနေရသော ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ရန် လမ်းကြီးကို ဖြောင့်တန်းစွာ တွေ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် တည်း။

ငွေခင်သည် အိမ်စောင့်အမယ်ကြီးကို ခေါ်လိုက်ရာ အမယ်ကြီး လည်း တံခါးဖွင့်၍ လာလေသည်။ ငွေခင်သည် ရေချိုးချင်သည့်အကြောင်း ကို အမယ်ကြီးအား ပြောပြရာ အမယ်ကြီးက အသင့်ရှိကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ခေါင်းကို သပ်ရပ်စွာ ဖြီးလိမ်းပြီးလျှင် ငွေခင်သည် အမယ်ကြီးနှင့် အတူရေချိုးရန် လိုက်သွားလေသည်။ ရေချိုး ပြီး၍ အခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အဆင်သင့်ပိုထားသော သနပ်ခါးခွက်ထဲမှ သနပ်ခါးများကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး လိမ်းလျက် ရှိလေ၏။

ငွေခင် ။ ။ “အဒေါ်တို့ ကြည့်ရတာ အတော်ဆင်းရဲတာပဲ”

အမယ်ကြီး ။ ။ “ဟုတ်တယ်အေ... တော်တော်ပဲ ဆင်းရဲတာပဲ”

ငွေခင် ။ ။ “နို့... အဒေါ်ဆရာက မကြည့်ဘူးလား”

အမယ်ကြီး ။ ။ “ကြည့်ပါရဲ့၊ ဒီလိုပဲ တစ်ခေါက်လာတဲ့အခါ ငါးကျပ်မျိုး၊ တစ်ဆယ်မျိုးဆိုတာလို ပေးသွားတာပဲ”

ငွေခင် ။ ။ ((ပြုံး၍)) “ဒီလောက်ပေးတာနဲ့ ဘယ်ကလာ ကြည့်တာ ဟုတ်မလဲ အဒေါ်ရဲ့၊ ကျွန်မပြောနေတာက ငါးရာမျိုး တစ်ထောင်မျိုး ပြောနေတာပါ”

အမယ်ကြီး ။ ။ “အမလေး... ဒီလောက်တော့ တစ်ခါမှ မရဖူးပါဘူး တူမကြီးရယ်...”

ငွေခင် ။ ။ “အဒေါ်တို့ ကြည့်ရတာ ဆင်းရဲလွန်းလို့ ရင်းနှီးစားကြဖို့ အဒေါ်တို့ ဆရာဆီက နောက်တစ်ခေါက်လာလျှင် ငွေတစ်ထောင်လောက် တောင်းပေးမယ် ကြံနေတယ်၊ (အမယ်ကြီးသည် အလွန်ရှင်လန်းသောမျက်နှာဖြင့် ငွေခင်အနားသို့ တိုး၍လာလေသည်။) သို့ပေမယ့် အဒေါ်တို့ ဆရာက ပေးမှ ပေးနိုင်ပါ့မလားလို့လည်း ကျွန်မ စဉ်းစားနေတယ်”

အမယ်ကြီး ။ ။ “အစ်မာ ရှေ့နေရင့်မကြီးပဲကွယ်၊ ပေးမယ်ဆို ဒီလောက် ငွေကလေးကို ဘာအရေးထားမလဲ”

ငွေခင် ။ ။ ((သနပ်ခါးခွက်ထဲမှ သနပ်ခါးများကို လက်ခုပ်ထဲသို့ ထည့်ယူပြီး ခြေထောက်များကို သနပ်ခါးလူးနေရင်း)) “အဒေါ် သိမှ မသိသေးဘဲကိုး၊ ခုကာလ ရှေ့နေတွေက သူတို့ ထမင်းမှန်မှန် စားဖို့တောင် အနိုင်နိုင်ရယ် အဒေါ်ရဲ့”

အမယ်ကြီး ။ ။ အနားသို့ ထပ်ပြီး တိုးလာပြန်၍ ခပ်တိုးတိုး ပြောလေသည်။ “ငါ့တူမကြီးရဲ့လူကတော့ သိပ်မရှိပါဘူး...၊ သို့ပေမယ့် သူ့သူဌေးကလေးက သူ ပြောလိုက်ရင် ပြီးရော၊ သူသာပြော၊ တစ်ထောင်ဆိုလည်း မနုမော့ဘူး၊ ငါးရာဆိုလည်း မနုမော့ဘူး”

ငွေခင် ။ ။ ((သနပ်ခါးခြောက်အောင် ယပ်ခတ်ရင်း)) “ဘယ်သူလဲ သူ့သူဌေးက...”

အမယ်ကြီး ။ ။ “ငါ့တူမကြီးကို ချစ်လွန်းလို့ ပြောတာ၊ အဒေါ် ပြောတယ်လို့လည်း မပေါက်ကြားလိုက်ပါနဲ့၊ သူဌေးကလေးက ဝါးခယ်မက ကိုစိန်ဦးဆိုတာပေါ့ တူမကြီးရဲ့”

သူဌေးဦးစိန်ဦး၏ နာမည်ကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ငွေခင်သည် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံးကို အစမှ အဆုံးအထိ တစ်ခါတည်း ပြေး၍ မြင်လိုက်လေသည်။ “ဪ” ဟုဆိုပြီး အနည်းငယ် သတိလစ်သွားသလိုလို ရှိသွားရာမှ သတိပြန်ထားပြီးလျှင် အမယ်ကြီးနှင့် စကားဆက်ပြောပြန်လေ၏။

ငွေခင် ။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့...၊ သူတို့သာ ပေးမယ်ဆိုရင် ငွေတစ်ထောင်လောက် ဘာများသလဲ...၊ ကိုဘဝင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း နာမည်ကြီးပဲ၊ သူ့သူဌေးကို မပြောဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင်က ပေးမယ်ဆိုလည်း ပေးနိုင်ပါတယ်”

အမယ်ကြီး ။ ။ “ဒါကြောင့် ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ သို့ပေမယ့် တူမကြီးရယ်၊ ဒါတွေကို အဒေါ်ပြောတယ်လို့လည်း မပေါက်ကြားလိုက်ပါနဲ့၊ သိသွားရင်တော့ အဒေါ် အသေပဲ၊ တကယ် သတ်ပစ်မှာပဲ”

ငွေခင် ။ ။ ((ပြုံး၍)) “မတော်တာဘဲ အဒေါ်ကလည်း ပြောပျံ့မလားလို့၊ အဒေါ်တို့ကို ချမ်းသာစေချင်လွန်းလို့မောင်”

ငွေတောင်းပေးဖို့ ကျွန်မ စိတ်ကူးနေသေးတယ် မဟုတ်လား လို့”

အမယ်ကြီး ။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ အေးကွယ်...၊ ငါ့တူမကြီးပဲ အဒေါ်တို့ကို ကြည့်ပြီး မစ စမ်းပါဦး”

ငွေခင်သည် ဘေးတွင်ချထားသော မိမိ၏ ချွေးခံအင်္ကျီ အိတ်ထဲ မှ ငွေစက္ကူ ၅ ကျပ်တန် နှစ်ရွက်ကိုထုတ်ပြီး အမယ်ကြီးသို့ လှမ်းပေး လိုက်သည်။ အမယ်ကြီးလည်း ငွေစက္ကူများကို လှမ်း၍ယူလိုက်ပြီး အလွန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သဖြင့် သူ့အဘိုးကြီးထံသို့ ငွေစက္ကူများကို ပြေး၍ပြလေသည်။ ပြရုံသာမဟုတ် ငွေခင်က သူတို့လင်မယားများကို မမည့်အကြောင်းများကိုပါ ဟုတ်သည်ထက်ပို၍ ချဲ့ထွင်ကာ ပြောလျက် ရှိလေသည်။ အတော်ကလေး ကြာသောအခါ လင်မယား နှစ်ယောက် စလုံးသည် ငွေခင်ရှိရာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြပြန်၏။ ထိုအချိန်တွင် ငွေခင်သည် အဝတ်အစားများပင် လဲ၍ ပြီးနေလေပြီ။

အမယ်ကြီး ။ ။ “ငါ့တူမကြီးက သိပ်ချောတာပဲဟေ့... ၊ ဒါကြောင့် လည်း သူ့လူက မက်တာပဲ”

ငွေခင် ။ ။ ((ပြုံး၍)) “မြောက်လှချည်လား အဒေါ်...၊ အဒေါ်တူမ ဒါလောက်ပဲ ချောသလား”

အမယ်ကြီး ။ ။ “ဘုရား စူးရပါစေရဲ့အေ...၊ မြောက်တာ မဟုတ်ပါ ဘူး၊ အဟုတ်ကို ကိုယ့်တူမကြီးက သိပ်ချောတာပဲ”

ငွေခင် ။ ။ “အဒေါ် ဒီမှာ ထောင်ဆိုတာ ရှိသလား”

အမယ်ကြီး ။ ။ “ရှိတာပေါ့ တူမကြီးရဲ့”

ငွေခင် ။ ။ “ခဏလောက် သွားကြည့်ရအောင် အဒေါ်”

အမယ်ကြီး ။ ။ ((ငွေမျက်နှာကြောင့် ငွေခင်၏လူ ဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်လျက်)) “အေး...သွားမယ်၊ ဘုရားတွေကိုလည်း လျှောက်ဖူးတာပေါ့”

အဘိုးကြီး ။ ။ “လည်လို့ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး လှသင်းရဲ့”

ငွေခင် ။ ။ “အမလေး၊ ဦးကလည်း စိုးရိမ်စရာ မရှိတာကို စိုးရိမ် နေပြန်ပါပြီ။ အစက ဘယ်သူတွေမှန်း ဘယ်ဝါတွေမှန်း မသိလို့သာ ကျွန်မ ငြင်းနေတာပါ။ ခုတော့ အဒေါ်ပြောလို့ အကုန် သိပြီးပါပြီ။ ကျွန်မကလည်း ငြင်းစရာ မလိုပါဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်မ စိတ်ပျော်အောင် လိုက်ပို့တဲ့အတွက် ကိုဘဝင်းသိရင် ဦးတို့ကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ပြီး တစ်ထောင် လောက် မ၊စချင်တာ ထောင့်ငါးရာ၊ နှစ်ထောင် ဖြစ်သွား နိုင်တာပဲ”

အမယ်ကြီး ။ ။ “ဟုတ်သားပဲ၊ တော်က အဘိုးကြီး မသိရင် အေးအေး နေ၊ ခုကာလသားသမီးတွေက သူတို့ဟာနဲ့သူတို့ ရွတ်ရှက်ဆို ပြီးသွားတာပဲ”

ဟု ပြောပြီး အဝတ်အစားလဲရန် ထွက်သွားလေ၏။ အဘိုးကြီး လည်း ဟုတ်သလိုလို ထင်ပြီး မတားနိုင်တော့ဘဲ...

“မြန်မြန်ပြန်ခဲ့ကြကွာ” ဟုသာ ပြောလိုက်လေ၏။

ငွေခင်နှင့် အမယ်ကြီးသည် ထောင်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့သည် ကြာသပတေးနေ့ ဖြစ်သဖြင့် ထောင်ဝင်စာ တွေခွင့်မရပေ။ ထောင်ဝင်စာတွေ့သောနေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် ထောင်ဝင်စာ တွေ့လိုသူများ၏ လျှောက်လွှာများကို ထောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် သစ်ပင်အောက်တွင် အေယူ၍ ရေးပေးနေသော ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းယာသည် ကိုကံသာ၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ရန်ရှင်းကို လာမည့်တနင်္ဂနွေနေ့တွင် တွေ့ရန် လျှောက်လွှာတစ်စောင်ရေး၍ ကိုကံသာ၏ လက်တွင်းသို့ ထည့်ခဲ့လေ သည်။ ပိုက်ဆံတစ်မတ် ရသောကြောင့်...

“စိတ်သာချသွားပါ။ တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုရင် ဆက်ဆက်တွေ့ရမယ်။ ကျွန်တော် အားလုံး လုပ်ထားလိုက်မယ်”

အစရှိသော စကားလုံးများဖြင့် ကံသာလည်း အာဝဇ္ဇန်းရွှင်လျက် ရှိလေသည်။

ငွေခင်သည် လမ်းမှာတွေ့ကြသော လူတွေထဲမှ သူ့ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်လျှင် သူ့အကြောင်းကိုသိ၍ ကြည့်သည်ဟုထင်၏။ သူတို့ဘာသာသူတို့ ရယ်ကြလျှင်လည်း သူ့ကိုရယ်သည်ဟုပင် ထင်၏။ စကားတိုးတိုး ပြောနေကြလျှင်လည်း သူ့အကြောင်းကိုပင် ပြောသည်ဟု စိတ်ယနမကင်း ဖြစ်ပြီးလျှင် ‘ငါတော့ ဘဝဆုံးကို ရောက်ပြီ၊ ဘယ်ကိုပဲသွားသွား၊ ငါ့ကို လူတွေက ဒီလိုပဲ မေးငေါ့ကြတော့မှာပဲ’ ဟူ၍ သူ့လိပ်ပြာသည် သူ့ကို လှန့်လျက်ရှိ၏။ ဤသို့ လိပ်ပြာလှန့်လျက်ရှိသဖြင့် ထောင်အနီးရှိ ရွှေမုဋ္ဌောဘုရားခြေရင်းသို့ ရောက်ပြီးမှ ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်သို့ တက်၍ မဖူးတော့ဘဲ နေမကောင်းဘူးဟု အကြောင်းပြပြီးလျှင် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ တထိတ်ထိတ်နှင့် မျှော်နေရသော အဘိုးကြီးလည်း ငွေခင်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါမှ စိတ်အေး၍ သွားလေသည်။

အခန်း (၁၅)

ငွေခင်သည် သူ့ကို ထောင်ဝင်စာတွေ့ရန် လာသည်ဟု ထောင်ဝင်စာရုံးမှ သတင်းရသည့် အချိန်ကစ၍ ရန်ရှင်းသည် ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။ ဝမ်းသာသည့်အချက်များကား ရေငတ်နေသူသည် ရေတွင်းထဲကျသကဲ့သို့ သူ့ အလွန်တမ်းတလျက်ရှိသော ငွေခင်နှင့် တွေ့ရမည့်အတွက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဝမ်းနည်းသည့် အချက်များကား မြင်ရုံသာမြင်ရ မကြင်ရမောင့်ကိုယ် ဆိုသကဲ့သို့ တွေ့ရုံသာ တွေ့ရမည် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ထိုသို့ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်လျက် နေ့များကုန်လာခဲ့ရာ စနေနေ့ညသို့ ရောက်လာလေ၏။ ထိုညတွင် ရန်ရှင်းသည် ငွေခင်ကို အရင်နေ့တွေကထက်ပို၍ သတိရလေသည်။ ‘ငွေခင်ဟာ ခုနေ့ဆိုရင် ငါ့ကို လွမ်းတာနဲ့ ပိန်များနေသလား၊ သိပ်ပြီးတော့လည်း ပိန်သွားမယ် မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ငါ ထောင်ကျလာတာလည်း ကြာမှ မကြာသေးဘဲ၊ မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျားနဲ့ ၇ ရက်ကွဲနေရင် ဖောက်ပြန်တတ်တယ်လို့ ပြောသံကြားဖူးတယ်၊ သို့မေမယ့် ငွေခင်ကတော့ ဒီအစားထဲက မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပဲလေ၊ မိန်းမတွေဆိုတာ အားလုံး အတူတူချည်းပဲ ထင်ပါရဲ့...၊ ဟာ... ဘယ်နည်းနဲ့မှ ငွေခင်ဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊

သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ၊ ပဒုမမင်းသားဟာ ငါ့ထက် တောင် ကောင်းသေးတာပဲ။ သူ့လက်မောင်းသွေးကိုတောင် ဖောက်ပြီး တိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့်... ဟယ်... ဒါပေမယ့် ငွေခင်တော့ ဘာမှမဖြစ် နိုင်ဘူး။ ငါ ယုံတယ်ကွာ' အစရှိသဖြင့် ရန်ရှင်းလည်း စိတ်ရှူးပေါက်တိုင်း လျှောက်၍ တွေးနေလေ၏။ ထို့နောက် ထောင်မကျမီက သူနှင့် ငွေခင်တို့ ကျီစယ်ခဲ့ကြသော အဖြစ်အပျက်များသည် သူ့ရှေ့တွင် ရုပ်ရှင်ပြသကဲ့သို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထင်ရှားစွာ ပေါ်ပေါက်လာကြ ၏။

ထိုကားများကို အားရအောင် အာရုံခံပြီးနောက် သူသည် ထောင်ကထွက်သွားလျှင် ငွေခင်ကို ဘယ်လိုစမည်၊ ဘယ်လိုနောက်မည်၊ ဘယ်လိုကျီစယ်မည် အစရှိသည်တို့ကိုလည်း မြန်ရေရှက်ရေ ဆက်၍ တွေးနေပြန်လေ၏။ ထိုနေ့ညအဖို့တွင် တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်၍ တွေးပြီး ရန်ရှင်းလည်း အလွန် အရသာတွေ့လျက် ရှိလေ၏။

ရန်ရှင်း တွေးနေသည်ဟူ၍ အချိန်သည်ကား ရန်ရှင်းကို စောင့်နေခြင်း မရှိ။ ထောင်နာရီစင်မှာလည်း ၁၅ မိနစ် တစ်ကြိမ်ကျ ခပ်မှန်မှန် တီး၍လာလေရာ နာရီပြန် ၁ ချက်နှင့် ၂ မောင်း ရှိသွားလေ သည်။ ညဉ့် ၈ နာရီ အချိန်မှစ၍ ထောင်နာရီစင်မှ နာရီတီးတိုင်း ညဘက် ထောင်ပြာတာ ကုလားများသည် တစ်ထောင်လုံး ဆူညံသွား အောင် အော်ကြ ဟစ်ကြရလေသည်။ ရန်ရှင်းလည်း စိတ်ကူးမည်မျှ ကောင်းသနည်းဆိုသော် ဤမျှ ဆူညံနေသော ကုလားသံများကို တစ်ခါတလေမျှသာ ကြားမိလေ၏။

ရန်ရှင်းသည် ထိုနေ့ညအဖို့ စိတ်ကူးသာ ကောင်းသည်မဟုတ်၊ ဆေးလိပ်သောက်၍လည်း အလွန်ကောင်းလျက် ရှိလေသည်။ ထောင် ဘီတီ ဆေးလိပ်ကလေးများကို တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ် ညှိ၍ သောက် လျက်ရှိလေ၏။ (ထောင်ဥပဒေအရ ထောင်ထဲတွင် ဆေးလိပ်မသောက်ရ၊ သို့ရာတွင် အကျဉ်းသားတိုင်း ဆေးလိပ်သောက်လျက် ရှိကြ၏။ ဤသို့

သောက်နေကြသည်ကို ထောင်မင်းကြီးမှအစ အောက်ဆုံး အိပ်ထောင် ပျာတာအထိ ကောင်းကောင်းသိကြ၏။ ဥပဒေတစ်ခုထားပြီး ထိုဥပဒေ အား ချိုးပစ်နေကြသည်ကို ခပ်အေးအေး လက်ပိုက်၍ ကြည့်နေသည် ထက် ထိုဥပဒေကို ပြင်ဆင်၍ပေးသည်က ပိုမို၍ကောင်းပေ၏။)

ယခုမူကား ထောင်ထဲတွင် ဆေးလိပ်မသောက်ရဟူသော ထိုဥပဒေ ရှိနေသည့်အတွက် ထောင်ထဲတွင် ဆေးလိပ် အသောက်မပျက် ဘဲ ဆေးလိပ်ကုန်ကို တိတ်တိတ်ကူးနေသော ထောင်ပျာတာကုလားများ သာ အကျိုးရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုကုလားများသည် ထောင်ထဲသို့ အတားအဆီးမရှိဘဲ ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်သည် ဖြစ်ရကား၊ ဆေးလိပ် ထုပ်များကို သူတို့၏ အင်္ကျီများထဲတွင် ထည့်၍ ထောင်ထဲသို့ ယူလာတတ် လေသည်။

ထောင်ထဲတွင် ဗိုလ်လသာဆေးလိပ်ကို လူကြိုက်အတော်များ သည်ဟု စုံစမ်းသိရှိရလေသည်။ ပျာတာကုလားများက တစ်ထုပ်လျှင် ဗိုလ်လသာဆေးလိပ် ၄ လိပ်ပါသော ဆေးလိပ်ထုပ် ၁၀ ထုပ်ကို တစ်ကျပ်ဈေးနှင့် သွင်းကြသည်။ လက်လီ ဝယ်လိုသူများက တစ်လိပ်ကို ၂ ပြားဈေးနှင့် ဝယ်၍ သုံးကြရလေသည်။

ထောင်ထဲတွင် ဆေးပြင်းလိပ်ကို အလိပ်လိုက် သောက်နိုင်သူ များမှာ အတော်ဗိုလ်ကျသူများ ဖြစ်လေသည်။ များသောအားဖြင့် ဆေးပြင်းလိပ် တစ်လိပ်ကို ခပ်ထက်ထက် သွေးထားသည့် အကျဉ်းသမား များ ဆွဲရသော နံပါတ်သံပြားကလေးများဖြင့် ပါးပါးလှီး၍ အလော တော် ဖြတ်ထားသော ကွီနိုင်ထုတ်သည့် စက္ကူနှင့်လိပ်၍ သောက်ကြရ သည်။ ဤနည်းဖြင့် လိပ်၍သောက်ပါမူ ဗိုလ်လသာဆေးပြင်းလိပ် တစ်လိပ်လျှင် ထိုဆေးလိပ်ကလေးများ ၃၂ လိပ် ထွက်သည်။ ၎င်းတို့ကို ထောင်ဘီဒီဟု ခေါ်သည်။ ချွေချွေတာတာ သောက်လျှင် အကျဉ်းသမား တစ်ယောက်သည် တစ်နေ့ကို ဘီဒီ ၁၂ လိပ်နှင့် လောက်နိုင်သည်။

ဆင်းဆင်းရဲရဲ အကျဉ်းသားများမှာမူကား ဆေးပြင်းလိပ်အနီး သို့ မကပ်နိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် နင်းပြားများကို အပြင်မှ သွင်းရသည်။ နင်းပြားဆိုသည်မှာ သောက်ပြီး ပစ်ထားခဲ့သော ဆေးပြင်းလိပ် အတိုများကို ခေါ်သည်။ ထိုဆေးပြင်းလိပ်များကို မြို့ထဲတွင် လျှောက်ကောက်ပြီး လျှင် 'တောင်ယာကြီး' အလုပ်သမားခေါ် ထောင်အပြင်ဘက်ရှိ ထောင်ဥယျာဉ်တွင် အလုပ်ထွက်လုပ်ရသော အကျဉ်းသမားများကို ရောင်းရသည်။ ထိုအကျဉ်းသမားသည် ထောင်တံခါးပေါက်တွင် စောင့်နေသော ထောင်ပျာတာ ကုလားများနှင့် အချိတ်အဆက် လုပ်ထားပြီး နင်းပြားများကို ထောင်ထဲသို့ သွင်းလေသည်။ နင်းပြားတို့၏ ဈေးနှုန်းမှာ ၂၈ အောင်စဝင် နို့ဆီဘူးကြီးနှင့် တစ်ဘူးလျှင် နှစ်ပြား ပေးရသည်။ ၎င်းတို့ကို ပါးပါးလှီး နေပူ အနည်းငယ်လှန်းပြီး ဘီဒီလိပ်၍ သောက်ကြရလေသည်။ နင်းပြားတို့မှာ လူပေါင်းစုံသောက်သော ဆေးလိပ်တိုများ ဖြစ်ကြပြီး လမ်းကြီးလမ်းကြားတို့မှ ကောက်လာကြရသောကြောင့် ၎င်းတို့နှင့်အတူ ရောဂါပေါင်းစုံလည်း ထောင်ထဲသို့ လိုက်လာကြလေသည်။

တဒဂံအာသာကိုလည်း မနှိမ်နင်းနိုင်။ ဗိုလ်ကျသူများ သောက်သည်ကို အနံ့ရသဖြင့်လည်း သွားရည်ယိုလျက်ရှိကြသူ အကျဉ်းသား နင်းပြားတို့သည် နောင်ဖြစ်မည့်ရောဂါကို မကြောက်နိုင်ရှာဘဲ ထိုဆေးလိပ် နင်းပြားများကိုသာ မြိန်ရေရှက်ရေ သောက်ကြရလေသည်။

ထောင်ထဲတွင် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပိုက်ဆံအဖြစ်နှင့်လည်း အသုံးပြုနိုင်သည်။ ဥပမာ ထောင်မှပေးသော ရေလုံပြုတ်ကို မစားနိုင်လျှင် ထောင်ညနေဈေးတွင် ဟင်းရွက်ဟင်းသီးကြော်၊ ကြက်သား၊ အမဲသား၊ ငါး အစရှိသော ဟင်းများကို ဆေးတစ်လိပ်ဖိုး၊ နှစ်လိပ်ဖိုး ဝယ်၍စားနိုင်သည်။ ညောင်း၍ အနှိပ်ခံချင်သော် ဆေးတစ်လိပ်လောက် ပေးလျှင် ခပ်ကောင်းကောင်း အနှိပ်သည်ကို ရနိုင်သည်။ နှစ်လိပ်လောက်ပေးလျှင် အပြင်ဘက်တွင် တစ်ခါနှိပ် တစ်ကျပ်တန်လောက်ကောင်းသော ပထမ

တန်းစား အနှိပ်သည်ကို ရရှိနိုင်လေသည်။ ဤသို့ပင် အလိုရှိသည့် ထောင်ထွက်ပစ္စည်းများကို ဝယ်လိုလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ အကျဉ်းသားများကို တစ်စုံတစ်ခု စေခိုင်းချင်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ဆေးလိပ်ကို ငွေအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆေးလိပ်ကို ကုလားနှင့် သွင်းနိုင်သူတို့ကလည်း ကုလားနှင့် သွင်းသည်။ အချို့အကျဉ်းသား လူစွမ်းကောင်းများကလည်း ကိုယ်တိုင် သွင်းကြသည်။ သူတို့သွင်းနည်းမှာ သူတို့၏ စအိုထဲတွင် ထည့်၍ သွင်းလာသောနည်းများ ဖြစ်လေသည်။ အချို့ တကယ်စွမ်းသူများသည် တစ်ကြိမ်လျှင် ဆေးပြင်းလိပ် ၇၅-၈၀ လောက်အထိ သွင်းလာနိုင်လေသည်။ သွင်းနည်းမှာ ဤသို့ပင် ဖြစ်သည်။ ဆေးပြင်းလိပ် ၁၆ လိပ်ကို ကျစ်နေအောင် ကြိုးနှင့်စည်းထားသည့် အစည်း ၄ စည်း၊ ၅ စည်းကို အရှည်လိုက် တစ်စည်းပေါ်တစ်စည်း ဆင့်၍ စီရသည်။ ထို့နောက် ၎င်းအစည်းများကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ကြိုးနှင့်ဆက်၍ ချည်ပြီးနောက် မီးအုံထား၍ ပျော့နေသော ငှက်ပျောရွက်နှင့် ပတ်ရသည်။ ၎င်းအတောင့်ကို စအိုထဲသွင်းပြီး အလိုရှိသောအခါ ဆွဲထုတ်ရန်အတွက် ကြိုးစတစ်ခုကို စအိုထဲတွင် အသာ ထုတ်ထားရလေသည်။

ဤနည်းသည် လွယ်သည်ဟူ၍ မထင်လေနှင့်။ တစ်ခါက အကျဉ်းသားတစ်ယောက်သည် အထဲတွင် ဆေးလိပ်စည်းသည့်ကြိုး ပြတ်ထွက်သွားသဖြင့် အသက် ထွက်သွားရရှာဖူးလေပြီ။

ဤကား စကားချပ်တည်း။

အခြားသောညများတွင် ရန်ရှင်းသည် ဘီဒီ နှစ်လိပ်လောက် ဆိုလျှင် ကောင်းစွာလုံလောက်သည်။ ထိုနေ့ညမှာမူကား ဗိုလ်လသာ တစ်လိပ်မှ လိပ်ထားသော ဘီဒီ ၁၂ လိပ်စလုံး ကုန်အောင် သောက်ပစ်မိ၏။

ထောင်သားများကို အိပ်ထောင်အတွင်း၌ အခိုင်အမာ အလုံတံခါး နှစ်ထပ်ဖြင့် သော့ခတ်ထားရုံနှင့် မကျေနပ်သေးဘဲ ဦးထုပ်သမားများကလည်း တစ်ယောက်လျှင် ၄ နာရီကျစီ အလှည့်နှင့် စောင့်ရသေးသည်။ ဥပဒေအရဆိုလျှင် ဦးထုပ်သမားတိုင်း ညဘက်တွင် အလှည့်ကျစောင့်သွားရမည်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်ကျသော ဦးထုပ်သမားများသည် ညဘာယာများကို စီစဉ်ပေးရသော ထောင်မှူး၏ဘာယာကို ပိုက်ဆံသုံးမူး ပေးထားလျှင် တစ်လအတွက် ညမစောင့်ရဘဲ အသက်သာခိုနိုင်သည်။

ထိုဘာယာများ စောင့်ရုံနှင့် မကျေနပ်သေး၊ အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်မှလည်း ထောင်ပျာတာ ကုလားများက အိပ်ထောင်တစ်ခုလျှင် တစ်ယောက်ကျစီ စောင့်ရသေး၏။ ထိုပျာတာကုလားသည် အချိန်မရွေး အိပ်ထောင်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး 'ဟေ့ ဘာယာ...' ဟု ခေါ်လိုက်လျှင် 'အားလုံး ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျား' ဟု အကျဉ်းသားဘာယာက ပြန်ပြောရလေသည်။ အလှည့်ကျဘာယာအား အိပ်ပျော်နေသည်ကို ထောင်ပျာတာကုလားက မိသွားလျှင် ထိုဘာယာကို ရုံးတင်နိုင်လေသည်။ ရုံးတင်ခံရလျှင် အလှည့်ကျဘာယာသည် အနည်းဆုံး ဦးထုပ်ပြုတ်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်မတ် ငါးမူးလောက် ကုလားလက်ထဲ ကြိတ်ပြီး ထည့်လိုက်လျှင် အမှုကို လျှော်ပစ်လိုက်လေသည်။ ဤသို့ ရမှန်းသိသဖြင့် တချို့ ခပ်ညစ်ညစ် ပျာတာကုလားများသည် ဘာယာကိုယ်တိုင်က တကယ်မအိပ်ဘဲနှင့် အိပ်သည်ဟု အတင်းစွပ်စွဲပြီး ရုံးတင်ရန် ခြောက်လှန့်တတ်လေသည်။

ရန်ရှင်းလည်း ဟိုဟိုဒီဒီတွေးတောရင်း တဖြည်းဖြည်း အိပ်မောကျသွားလေ၏။

အခန်း (၁၆)

“လှမင်း၊ စိန်သွင်၊ အေးမောင်၊ ရန်ရှင်း”

အစရှိသဖြင့် ထောင်ဝင်စာတွေ့ရမည့် လူများ၏ စာရင်းကို ဘာယာတစ်ယောက်သည် အိပ်ထောင်နံပါတ် ၂ အနီးတွင် အော်၍ ဖတ်လျက် ရှိလေသည်။ ရန်ရှင်းလည်း ထိုခေါ်သံများကို မျှော်လင့်စောင့်စားလျက်ရှိရာ အဆင်သင့် ထလိုက်သွားလေ၏။

တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်လျှင် ထောင်ဝင်စာ တွေ့ကြသူများမှာ အနည်းဆုံး ၃၀ လောက် ရှိသည်။ ထိုလူများကို လေးယောက်တစ်တွဲ ငါးယောက်တစ်တွဲ တွေ့ခွင့်ပြုသည်။ ထောင်ထဲသို့ ဝင်လိုသောသူများသည် တံခါးသုံးဆင့် ကျော်လွန်ပြီးမှ ထောင်ထဲသို့ရောက်သည်။ တံခါးများ၏ အကျယ်မှာ ဆယ်ပေခန့်ရှိလိမ့်မည်။ ထောင်ဝင်စာ တွေ့ခြင်း၊ ထမင်းပို့ခြင်း အစရှိသော သာမန်ကိစ္စများနှင့် လာကြသူများသည် ပထမတံခါးကိုသာ ဝင်ခွင့်ရလေသည်။ ထောင်ဝင်စာတွေ့ရမည့် အကျဉ်းသားများလည်း တတိယတံခါးကိုသာ ထွက်ခွင့်ရလေသည်။ ထောင်ဝင်စာတွေ့သောအခါ ဒုတိယတံခါးတွင် ဟိုဘက်နှင့်ညီဘက် တွေ့ကြရသည်။ တံခါးသည် သံတိုင်တံခါးဖြစ်၍ သံတိုင်များပေါ်မှ သံဆန်ခါထပ်၍ အုပ်ထားရာ ထောင်ဝင်စာတွေ့သူနှင့် အကျဉ်းသားတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် အတော်ဂရုပြု၍ ကြည့်မှသာ မြင်ကြရသည်။

သံဆန်ခါထပ်၍ အုပ်ထားရခြင်းသည် အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ ထောင်ဖောက်ရန် စူး၊ ဆောက်၊ စတီး အစရှိသော တန်ဆာပလာများနှင့် ထောင်ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်သော ဆေးလိပ်များ၊ အစားအသောက်များ၊ ငွေစများကို ထောင်ဝင်စာတွေ့သူများက အကျဉ်းသားတို့အား ပေးလိုက်မည်ကို စိုးသောကြောင့်တည်း။

ထိုသို့ မလုပ်နိုင်ရန်အတွက် သံဆန်ခါ ကာရံနှင့် မပြီးသေး။ ထောင်ဝင်စာ တွေ့သူတို့ကို စောင့်ရန်အတွက် ထောင်မှူးတစ်ယောက်၊ တံခါးမှူး၊ ကုလားပျာတာ တစ်ယောက်တို့ကိုလည်း ထောင်ဝင်စာ တွေ့သူတို့ဘက်၌ အစောင့်ချထားသေးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အပြင် ထောင်မှူးကြီး၏ ဘာယာလည်း အကျဉ်းသားများဘက်မှ အပိုစောင့်လျက် ရှိသေးသည်။ သို့ရာတွင် ထောင်မှူးကြီး ဘာယာသည်ကား ထောင်ဝင်စာ တွေ့သူများကို စောင့်ကြည့်ရန်မဟုတ်၊ ထောင်ဝင်စာ တွေ့သူများထံမှ အကျဉ်းသားများထံသို့ ပေးလိုသော ငွေများနှင့် အစားအသောက်များကို ဆွဲပေးရန် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ငွေနှင့် အစားအသောက် သွင်းလိုသူများသည် ထိုဘာယာနှင့် ကြိုတင်၍ ကြိုတင်ထားရလေသည်။ သူ့ကိုဆိုလျှင် စောင့်နေသော ထောင်မှူးနှင့် တံခါးမှူးကုလားများက မဖမ်းကြပေ။ ဆွဲပေးသော ငွေနှင့် အစားအသောက်တို့ကို ထိုဘာယာသည် တစ်ဝက်ဖြတ်၍ ယူလေသည်။ ဥပမာ တစ်ကျပ်သွင်းလျှင် အကျဉ်းသား ငါးမူး၊ ထိုဘာယာ ငါးမူး ရသည်။ ထောင်ဝင်စာတွေ့သည့်နေ့ တစ်နေ့လျှင် သွင်းသော ငွေများသည် အစိတ် သုံးဆယ်ထက် မနည်းရာ၊ ထိုဘာယာသည် ထိုဋ္ဌာနတစ်ခုတည်းမှ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်လျှင် တစ်ဆယ်၊ ဆယ့်ငါးကျပ်ထက်မနည်း စီးလေသည့် ထိုငွေထဲမှ တံခါးမှူး၊ ပျာတာကုလား အစရှိသော သူ၏ ပါတနာများအတွက် နုတ်ပြီးသည့်တိုင်အောင် သူ့အတွက် ငါးကျပ်ထက်မနည်း အသာတင်ကျန်သေးသည်။ တနင်္ဂနွေ

အပတ်တိုင်း အစားအသောက်များကိုလည်း လှိုင်အောင် စားရပေသေး၏။

ရန်ရှင်းတို့လူစု ဒုတိယတံခါးအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထောင်အပြင်ဘက်တွင် ထောင်ဝင်စာတွေ့ရန် စောင့်နေကြသော သူများကို ထောင်ထဲမှ ဟစ်၍ခေါ်လေသည်။ များမကြာမီ လူတစ်စုသည် ပထမတံခါးကြီး၏ ညာဘက်တံခါးရွက်တွင် ခေါက်ထားသော တံခါးငယ်မှ ငုံ့၍ ဝင်လာကြသည်ကို ရန်ရှင်းတို့သည် သံဆန်ခါ အပေါက်ကလေးများမှ မြင်ကြရလေ၏။ ရန်ရှင်းသည် ငွေခင်ကို လူစုထဲတွင် လိုက်ရှာလျက်ရှိရာ များမကြာမီ တွေ့လေသည်။

ဝိုးတိုးဝါးတား မြင်ရသော အမြင်အားဖြင့် ငွေခင်သည် ရန်ရှင်းထင်သလောက် 'ကျ' ၍မသွား၊ သူ ထောင်ကျစဉ်က တွေ့ရသကဲ့သို့ပင် ထင်ရ၏။ မျက်နှာမှာသာ ကြည်ကြည်လင်လင်မရှိဘဲ အနည်းငယ် ညှိုးနေပုံ ပေါ်လေသည်။ ငွေခင်သည် ဘယ်နေရာသို့ သွားရမှန်းမသိ။ ဟိုကြည့် သည်ကြည့်နှင့်ရှိစဉ် ရန်ရှင်းသည်

“ငွေခင်ရေ... ငွေခင်...၊ ဒီဘက်ကိုလာ၊ ဒီဘက်ကိုလာ”

ဟု လှမ်း၍ခေါ်လေသည်။

ငွေခင်လည်း လူကို မမြင်ရသေးဘဲ အသံကြားရာဘက်သို့ မှန်း၍သွားလေသည်။ ငွေခင်သည် ရန်ရှင်းနှင့် တည့်တည့်နေရာတွင် ထိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်...

“ငွေခင်...၊ မင်း တစ်ယောက်တည်းလား၊ ဘယ်သူတွေ

ပါသေးသလဲ” ဟု ရန်ရှင်းသည် လှမ်း၍ မေးလေ၏။

ငွေခင်သည် သံဆန်ခါကြားမှနေ၍ ရန်ရှင်းကို မတွေ့ တွေ့အောင်ရှာရာ ရန်ရှင်း၏ မျက်လုံးနှင့် ငွေခင်၏ မျက်လုံးများသည် ဆုံမိကြလေ၏။ ဤသို့ ဆုံမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပေါက်လွှတ်ဘလဘွာ ကန်ကျိုး၍ ကျလာသလို မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများသည် ငွေခင်၏

ပါးပေါ်သို့ အသွင်သွင် စီးကျ၍လာလေ၏။ ငွေခင်သည် သူ့အပူကို သူ့သာသိ၏။ သို့ရာတွင် ငွေခင် ငိုသည်မှာ သူ ထောင်ကျနေသည့်အတွက် ငိုသည်ဟု ထင်သောကြောင့်...

“ငွေခင် ကိုယ် လွတ်တော့မယ်၊ ၉ လခွဲဆိုပေမယ့် ၇ လခွဲ တည်းသာ နေရမယ်၊ လျှော့ရက် တစ်လခွဲ ရမယ်၊ ခု လေးလခွဲ ရသွားပြီ၊ နောက်ကို ၃ လနေရင် လွတ်ရော” ဟု ရန်ရှင်းသည် ငွေခင်ကို အားပေးလေ၏။

ငွေခင်သည် ရင်ထဲတွင် ဆို၍နေသောကြောင့် ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင် ‘ကိုရန်ရှင်း ရှင်မသိဘူးနော်’ ဟု ပြောနေသော မျက်ရည်ရွဲနေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာခါလျက် ရန်ရှင်းကို ကြည့်နေလေ၏။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း မချီတင်ကဲ ဖြစ်လာပြန်သဖြင့် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများသည် ကျလာကြပြန်လေ၏။ ငွေခင်သည် အော်ဟစ်၍သာ ငိုလိုက်ချင်၏။ သို့ရာတွင် ဤသို့ ငိုရန်နေရာ မဟုတ်သည့်အတွက် စိတ်ကို အတော် ချုပ်တည်းထားရသဖြင့် ငွေခင်သည် သူ့အသည်းနှလုံးများ ကြေမ့ကုန်ကြပြီဟု မှတ်ထင်မိလေ၏။ ဤသို့ ထင်သည့်အတိုင်း သူ့အသည်းနှလုံးများသည် တကယ်ပင် ကြေမ့၍ ရန်ရှင်း၏ မျက်စိအောက်တွင် ဘုန်းခနဲလဲသေသွားလျှင် ကောင်းလေစွဟု ငွေခင်သည် စိတ်ကူးမိလေ၏။

ငွေခင်၏ဘေးမှ ထောင်ဝင်စာ တွေ့နေကြသူများသည် ခဏကလေးတွေ့ရသည့် အတောအတွင်း သုံးလေးလ အောင့်၍ထားရသော ဝမ်းတွင်း ရှိသမျှတို့ကို အကုန်ဖွင့်၍ ကတိုက်ကရိုက် အလှအယက် ပြောနေကြလေသည်။ သူတို့ ပြောဆိုပုံများမှာ မီးရထားထွက်နေစဉ် ဘူတာရုံထဲမှ လိုက်ပို့ကြသူများနှင့် မီးရထားထဲမှ ခရီးသွားများ ကတိုက်ကရိုက် အော်ဟစ်နှုတ်ဆက် ပြောဆိုနေကြသည်များနှင့် များစွာတူလေသည်။ သို့ရာတွင် ငွေခင်သည် ထိုအသံများကို ဂရုမပြုနိုင်ချေ။ မိမိ၏

လင်တော်မောင် ရန်ရှင်းအား အလွန်အရေးကြီးသော မေးခွန်းတစ်ခု မေးရန်ကိုသာ စိတ်စောလျက်ရှိလေ၏။ ထိုစိတ်သည် အလွန်ပြင်းလွန်းသဖြင့် ‘ကိုရန်ရှင်း ရှင် ကျွန်မကို သတိသေးရဲ့လား’ ဟူသော စကားလုံးတို့သည် ငွေခင်၏ နှုတ်ခမ်းဖျားမှ ထွက်သွားလှမတတ် ဖြစ်သွားသေး၏။ ထွက်ခါနီးမှ ‘ဟာ...၊ သတိမှာမဟုတ်ပါဘူးလေ’ ဟု ငွေခင်သည် စိတ်လျှော့ပစ်လိုက်၏။

ငွေခင်လည်း ငိုရသည်မှာ အလွန်ပင်ပန်းလှလေပြီ။ ရန်ရှင်းသည် သူ့အသက်ဘူး ငွေခင်အား ယုယပိုက်ထွေးပြုစု၍ ပေးချင်၏။ သို့ရာတွင် ဘဝခြားလျက်ရှိသောကြောင့် အနားကိုပင် မကပ်နိုင်ရှာသည့်အဖြစ်ကို တွေးမိသဖြင့် ကရုဏာဒေါသော ဖြစ်နေလေ၏။ သို့ကြောင့် မျက်ရည်ချောင်းစီးနေသော ဇနီးသည်ငွေခင်ကို ကြည့်၍ သနားရင်း သူ့ရင်တွင်းတွင် ဆိုတက်လာသော အလုံးများကို အံ့ကြိတ်ကာ မျိုချလျက် ရှိလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း အချိန်စေ့သွားသဖြင့် စောင့်နေသည့် ထောင်မှူးလည်း ထောင်ဝင်စာ တွေ့သူတို့ကို နှင်လေပြီ။ ငွေခင်သည် ရောက်ကတည်းက တငိုတည်းသာ ငို၍နေသဖြင့် ဘာတစ်လုံးမျှ စကားမပြောလိုက်ရချေ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် သူ့လင်နှင့်သူ တွေ့ချင်သလောက် တွေ့နေနိုင်သည်ဟူ၍များ ထင်၍နေလေသလား မသိပေ။

“တော်ပြီ၊ သွားကြတော့”

ဟူ၍ လေး၊ ငါး၊ ဆယ်ခွန်းထပ်ပြီး အော်လိုက်သော ထောင်မှူး၏ အမိန့်သံကို ကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငွေခင်၏ရင်ထဲတွင် ‘ဒိတ်’ ခနဲဖြစ်၍ သွားလေသည်။ ရန်ရှင်းနှင့် ခွဲရတော့မည်ကို တွေးမိသဖြင့် သူ့ အူအသည်းများကို အလွန်သန်မာလှသော လက်ကြီးဖြင့် ဆုပ်၍ နယ်လိုက်သလိုဖြစ်ပြီး မျက်စိထဲတွင် ပြာ၍သွားလေ၏။ ငွေခင်သည် ‘သနားပါဦးရှင် နည်းနည်းထပ်ပြီး တွေ့ပါရစေဦး’ ဟူသော မျက်နှာ

မျိုးဖြင့် တံခါးမှူး ပျာတာကုလားကို အသနားခံလေသည်။ ငွေခင်သည် လူကဲခတ် မှားလေပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထောင်ထဲတွင် သနား၍ ကူရိုးထုံးစံ မရှိသောကြောင့်တည်း။

ထို့ကြောင့် တံခါးမှူး ပျာတာကုလားလည်း ထိုင်လျက်ပင် ရှိသေးသော ငွေခင်ကို ကြည့်ပြီးလျှင်...

“သွား၊ သွား၊ သွား၊ နောက်ကို လူတွေအများကြီးရှိသေးတယ် မြန်မြန်သွား” ဟု အော်၍ ပြောလျက်ရှိလေ၏။

ငွေခင်လည်း မတတ်သာတော့သဖြင့် ထလိုက်ရာ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသောကြောင့် အနီးရှိ အုတ်ထရံကို လက်နှင့် အသာဖေး၍ ထားရလေသည်။ ထို့နောက် စိတ်တွေ အလွန်နောက်လျက်ရှိသဖြင့် ရန်ရှင်းကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ရန် သတိမရဘဲ တံခါးဝဆီသို့ မလှမ်းနိုင် လှမ်းနိုင် လှမ်း၍ လာခဲ့မိလေ၏။ ရန်ရှင်းလည်း ငွေခင် လှည့်ထွက်သွားသည်ကို မြင်မှ...

“အေး... အေး... ငွေခင်၊ သွားတော့ကွယ်...”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ ထိုနှုတ်ဆက်သံကို ကြားရမှ ငွေခင်သည် သတိရ၍ ရန်ရှင်းရှိရာသို့ တစ်ဖန်ပြန်လှည့်ပြီး...

“ကိုရန်ရှင်းရေ ကျွန်မ သွားပြီ”

ဟု ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။ ရန်ရှင်းလည်း သူ့သက်ဝေ ငွေခင်ကို ရပ်၍ကြည့်နေရာ ငွေခင်သည် မလွယ်ပေါက်တံခါးမှ ထွက် သွား၍ ထိုတံခါးကို ‘ဂျိမ်း’ ခနဲ ပိတ်လိုက်မှ သူ့အိပ်ထောင်သို့ ခြေ လေးလေး လှမ်းပြီး ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ငွေခင်သည် မည်သို့မည်ပုံနည်းဖြင့် ထောင်အပြင်ဘက်သို့ ရောက်လာသည်ကို သူ့ဟာသူ တွေး၍မရချေ။ ထောင်အပြင်ဘက်၌ စောင့်နေသော အဒေါ်ကြီးက မေးမြန်းသည့် စကားများကိုလည်း

ကောင်းစွာ ပြန်၍မဖြေနိုင်၊ စိတ်လွင့်နေသော မျက်လုံးများဖြင့်သာ အဒေါ်ကြီးကို ပြန်ပြီး ကြည့်နေတတ်လေသည်။ အဒေါ်ကြီးလည်း သူ့ ‘ငွေတွင်း’ ကြီးကို အထူးစောင့်ကာ အိမ်အရောက် ခေါ်ခဲ့ရလေ၏။

အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ငွေခင်သည် အလွန် ပန်းလျက်ရှိ သည် ဖြစ်သဖြင့် သူ့အိပ်ရာပေါ်တွင် တုံးလုံးလှဲနေရင်း အိပ်ပျော်သွားလေ သည်။ အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးသောအခါ အမယ်ကြီးသည် ငွေခင်စားရန် အတွက် စားစရာ သောက်စရာများကို ယူ၍ လာလေသည်။

အမယ်ကြီး ။ ။ “ငါ့တူမကြီးရဲ့ အစ်ကိုက ဘာများ ပြောလိုက်လို့လဲ၊ ထောင်က ထွက်လာတုန်းက တူမကြီးကို ကြည့်ရတာ အဒေါ်တောင် အတော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်”

ငွေခင် ။ ။ “အော်... အဒေါ်ရယ်၊ မောင်ရယ် နှမရယ်လို့ အားလုံးပေါင်းမှ ဒီနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ အဲဒါကို ဒီလို ထောင်ကျနေတာ တွေ့ရတော့ ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ အဒေါ်”

အမယ်ကြီး ။ ။ “ဟုတ်တယ်လေ...၊ ဒါတော့ ဘယ်စိတ်ကောင်း မလဲ၊ သို့ပေမယ့် တရားနဲ့ ဖြေပေါ့ကွယ်”

ငွေခင်သည် အဒေါ်ကြီး ဖျော်လာသော ကော်ဖီကို သောက်နေ ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလေသည်။ ၎င်းသည် အခြားမဟုတ် ဒေါ်တုတ်ထံသို့ ထည့်ရန်စာ ဖြစ်လေသည်။ ရန်ရှင်းနှင့် ထောင်ဝင်စာ မတွေ့မီ အရင်တစ်ညက ရန်ရှင်းနှင့် ထောင်ဝင်စာတွေ့ပြီး အပြန်တွင် ဒေါ်တုတ်ထံသို့ စာတစ်စောင် ထည့်လိုသောကြောင့် ထောင်မှူးဦးဘမြစ် ဆိုသူ၏ စာကို ထမင်းလုံးနှင့်ကပ်၍ စာအိတ်လုပ်လေသည်။ ၎င်းနောက် စာအိတ်ကိုဖျက်၍ ပုသိမ်သို့ လိုက်ကာနီးတွင် ကုန်စာရင်းကို ကတိုက် ကရိုက်မှတ်ပြီး ကံအားလျော်စွာ သူ့အိတ်ထဲတွင် ပါလာသော ခဲတုံး

ကလေးဖြင့် ဖျက်ထားသော ထိုစာအိတ်ပေါ်တွင် စာရေးလေသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်တွေ အလွန်ညစ်လျက်ရှိသောကြောင့် ထောင်မှ အပြန်တွင် စာထည့်ရန် သတိမေ့လာလေသည်။ ထို့ကြောင့် အဘိုးကြီးကို ပရိယာယ်ဖြင့် သစ်သီးဝယ်ရန် လွှတ်ပြီးလျှင် စာထည့်ရန် ငွေခင်သည် စိတ်ကူးမိလေ၏။

“အဒေါ် ကျွန်မ ခံတွင်းတွေ ဖျက်နေတယ်၊ သစ်သီး စားရရင် ကောင်းမယ်၊ ဦးကို တဆိတ်လောက်လွှတ်ပြီး အဝယ်ခိုင်းပေးပါ”

ဟု ငွေခင်က ပြောလိုက်ရာ အဒေါ်ကြီးလည်း သူ့ငွေတွင်းကြီး စားရန်အတွက် သစ်သီးဝယ်ရန် အဘိုးကြီးကို ခေါ်လာ၏။ အဘိုးကြီးသည် ငွေခင်လက်ထဲမှ ငွေငါးကျပ်တန် စက္ကူကိုယူပြီး ထွက်သွားမည် အလုပ်တွင်...

“ဪ... ဒီကနေ့များ သတိတွေ လစ်လိုက်တာ၊ ဒီတစ်ခေါက် ကိုဘဝင်းလာရင် ငွေတစ်ထောင်လောက် ယူခဲ့ရအောင် သွားပြောဖို့ ကျွန်မ အဒေါ်ဆီကို စာရေးထားတယ်၊ ဒီကနေ့ ထောင်က အပြန် စာထည့်ခဲ့မလို့ဟာ မေ့သွားတယ်၊ ဦး သစ်သီးဝယ်ပြီး အပြန် စာတိုက်မှာ ဝင်ထည့်ခဲ့ပါ၊ ဒါမှ အဒေါ်တို့ ငွေမြန်မြန်ရမယ်”

ဟု ပြောရင်း သူ့ချွေးခံအင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားသော စာကိုယူ၍ အဘိုးကြီးအား လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။ အမယ်ကြီးလည်း အလွန်ရွှင်ပျသော မျက်နှာနှင့် စာကို ဂရုတစိုက်ယူပြီးသွားရန် အဘိုးကြီးအား ထပ်မှာပြီး လွှတ်လိုက်လေသည်။

အခန်း (၁၇)

ညဘက်တွင် အဘိုးကြီး နေ့လယ်က ဝယ်လာသော သစ်သီးများကို အဘိုးကြီး၊ အမယ်ကြီးနှင့် ငွေခင်တို့ သုံးဦးသား ထိုင်၍စားလျက် ရှိလေသည်။

ငွေခင် ။ ။ “အဒေါ်နဲ့ ဦးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတာ ဘယ်လောက် ကြာသွားပြီလဲ”

အမယ်ကြီး ။ ။ “မပြောပါနဲ့တော့အေ၊ အဒေါ် ၁၈ နှစ် သမီး၊ ညည်းရဲ့ ဦးက ၂၂ နှစ်သားမှာ အိမ်ထောင်ကျတာ၊ ခု အဒေါ်အသက် ၅၁ နှစ်ဆိုတော့ အနှစ်သုံးဆယ်နှစ်တောင် ရှိသွားပြီ အေရဲ့”

ငွေခင် ။ ။ “ဪ... အတော်ပဲ ကြာသွားပြီကိုး၊ ဘာလဲ လူကြီးတွေ ပေးစားတာလား၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သဘောကျလို့ ယူကြတာလား”

အမယ်ကြီး ။ ။ “ငါ့တူမကြီးက မေးလို့ရှိမှ ပြန်ပြောရဦးမယ်၊ ညည်းဦးက ဘုန်းကြီးလူထွက်အေ၊ ပဉ္စင်းဝတ်နဲ့တုန်းက ကျုပ်တို့ အိမ်မှာ အမြဲဝင်ဝင်ပြီး ဆွမ်းခံတယ်၊ အဲဒီမှာ အဒေါ်နဲ့ တွေ့ကြပြီးတော့ သူက လူဝတ်လဲပြီး အဒေါ်ကို လာခိုးတာပါပဲအေ၊ တိုတိုပြောရရင်တော့ ဒါပါပဲ၊ ကျုပ်တို့အဖေရဲ့”

ဘယ်လောက် စိတ်ကြီးသလဲဆိုရင် ညည်းဦးနု လိုက်ပြေးရ မလားဆိုပြီး သေခန်းရှင်ခန်း ဖြတ်ထားလိုက်တာ အဖေဆုံးမှ ကျုပ်တို့ အိမ်ပေါ်ကို ပြန်တက်ရတယ်”

ငွေခင် ။ ။ “အဒေါ်တို့ တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်ကြဘူးလား”

အမယ်ကြီး ။ ။ “ညည်းဦးနု ပါးစပ်ထဲကို လက်ညှိုးနဲ့ ထိုးတာတောင်မှ ကိုက်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဒေါ် ထားရာမှာ နေတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ဘယ်ကလာ ရန်ဖြစ်မလဲအေ”

ငွေခင် ။ ။ “ဒါထက် အဒေါ်ရယ်... စကားမစပ် အိမ်ထောင်ကျ ရင် ကိုယ်ငယ်ငယ်တုန်းက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ယောက်ျား ကို ပြန်မပြောရဘူးဆိုတာ ဘာကြောင့်လဲ အဒေါ်”

အမယ်ကြီး ။ ။ “ဒါကတော့ ဒီလိုအေရဲ့၊ ယောက်ျားတွေဆိုတာ သူတို့ ရဲ့ မယားတွေဟာ ထွတ်ထွတ်ထွတ်ထွတ်နဲ့ ဖြစ်နေမှ ကြိုက်တာ၊ အထီးဆိုရင် ယင်ဖိုသန်းတာတောင် မကြိုက်ချင် ဘူး၊ အဲဒီတော့ ငယ်ငယ်တုန်းက မမှားသော ရှေ့နေ၊ မသေသော ဆေးသမား ဆိုတာလို တစ်ခုခု မှားခဲ့ကြဖူးလို့ အရိုးခံသဘောနဲ့ သူတို့ကို ပြန်ပြောလိုက်ကြရင် လင်မယား ကွဲတတ်တာပေါ့”

“ယောက်ျားဆိုတာ သဝန်ကြောင်ချင်ရင် အင်မတန် ကြောင်တယ်၊ ညည်းရဲ့ဦးနု အဒေါ်နဲ့ ရန်မဖြစ်ဖူးဘူး ဆိုပေမယ့် ပြောလိုက်ရဦးမယ်၊ အဒေါ်တို့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ၅ နှစ်လောက်အကြာမှာ အဒေါ်ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် အဒေါ်တို့အိမ်မှာ လာတည်းတယ်၊ [အဘိုး ကြီးသည် အမယ်ကြီးကို မော်ကြည့်လိုက်ရာ အမယ်ကြီး လည်း အဘိုးကြီးဘက်သို့ လှည့်၍] ဘာကြည့်သလဲ ကျုပ်က မှန်တာတွေကို ပြောမှာ”

အဘိုးကြီး ။ ။ “ငါ ဘာမှ မပြောရပါလားကွာ...”

ဟု ပြောပြီး ခေါင်းပြန်ငုံ့၍ သစ်သီးများကို စားမြဲ စားလျက် ရှိလေ၏။

အမယ်ကြီး ။ ။ “အဲဒီသူငယ်ချင်းဟာ သူတို့အိမ်နဲ့ အဒေါ်တို့ အဖေရဲ့ အိမ်နဲ့ ခြေရင်းခေါင်းရင်းပဲ၊ အဲဒီတော့ သူတို့နဲ့ အဒေါ်တို့နဲ့ ဆိုတာ တစ်ယောက်ရဲ့အိမ်ကို တစ်ယောက် ဝင်ထွက်ပြီး စားစရာရှိ စား၊ သွားစရာရှိ သွားနေကြတာ၊ မောင်နှမတွေ လိုပဲ သိပ်ခင်ကြတယ်၊ အဲဒီ သူငယ်ချင်းဟာ ကွဲနေတာ အတော်ကြာပြီ၊ အဒေါ်နဲ့ ညည်းဦးနု နေတဲ့ရွာကို တစ်နေ့ တော့ ရောက်လာတယ်၊ အဒေါ်တို့အိမ်မှာပဲ တည်းတာပဲ၊ တည်းပြီးလို့ ငါးရက်လောက်ကြာတော့ ငန်းဖျား ဖျားပါ ရော၊ ပြုစုမယ့်သူ မရှိတော့ အဒေါ်ပဲ ဒိုင်ခံပြီးတော့ ဆေးကျို၊ ဆေးတိုက်၊ နှိပ်နင်းပေး အကုန်လုံး လုပ်ရတာပေါ့”

“အဲဒါကို ညည်းဦးနုက ဘာကောက်တယ် မဆိုနိုင်ဘူး၊ အဒေါ် ကို သုန်သုန်မှုန်မှုန်ကြီး လုပ်နေတယ်၊ အဒေါ်က စကားပြောလည်း ကောင်းကောင်း ပြန်မပြောဘူး၊ မေးလည်း မရဘူး”

“ဧည့်သည်ရှိတုန်းတော့ အဒေါ်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး၊ ဧည့်သည်လည်း ပြန်သွားရော အဒေါ်လည်း အိမ်ပေါ်ကဆင်းပြီး အသိ တစ်ယောက်ရဲ့အိမ်မှာ သွားနေလိုက်တာပေါ့၊ သူ လာခေါ်လည်း မလိုက် ဘူး၊ သုံးလလောက်ကြာတော့မှ လူကြီးများစုံရာနဲ့ လာပြီးခေါ်တော့မှ အဒေါ်လည်း ပြန်လိုက်လာတယ်၊ အဲဒီလို တူမရဲ့၊ ယောက်ျားဆိုတာ သဝန်မကြောင်သင့်တဲ့ နေရာမှာလည်း အရမ်းသဝန်ကြောင်ချင် ကြောင် နေတာမျိုး၊ ဒါကြောင့် ငယ်ငယ်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖွင့်မပြောလိုက်နဲ့လို့ ဆိုတာပေါ့”

ငွေခင် ။ ။ “ကိုယ်က စိတ်ပါလို့မဟုတ်ဘဲ တခြားလူက အတင်းအဓမ္မ ဖျက်ဆီးတာကို ကိုယ့်ယောက်ျား သိသွားရင်ကော”

အမယ်ကြီး ။ ။ “ဘာမှ မရပါဘူးအေ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူတို့သိရင် ဒီမယားကို လုံးလုံးအသုံးမကျတဲ့ ဘဝကိုရောက်အောင် ထင်ပစ်လိုက်တာပါပဲ”

ဤစကားကို ကြားရသောအခါ *လူတွေ သိပ်မကောင်းတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ကိုယ်က ဘယ်လိုပဲ ကောင်းအောင်နေပေတဲ့ ဘေးက အဖျက်အဆီးနဲ့တွေ့တော့ မခံနိုင်ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့လည်း လူဆိုတာ အသက်နဲ့ လူလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အရှက်နဲ့ လူလုပ်တာ၊ နာမည်မှာ မှဲ့တစ်ပေါက် စွန်းသွားတယ်ဆိုရင် သေပစ်လိုက်ဖို့သာ ကောင်းတော့တာပဲ* ဟူသော ရန်ရှင်း၏ စကားများသည် ငွေခင်၏နားထဲတွင် ထပ်၍ ပေါ်လာပြန်၏။ ပိုးဖလံကောင်များသည် မီးကြောင့် ဒုက္ခရောက်ကြရ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် သူတို့ကို ဒုက္ခပေးသော မီးအနားမှ မခွာနိုင်ကြပေ။ ဤသို့ မခွာနိုင်သည့်အတွက်ပင် သူတို့သည် သေကြေပျက်စီးကြရ၏။ ငွေခင်မှာလည်း သူ့စိတ်ကဆွဲတိုင်း လျှောက်၍ တွေးနေသော အတွေးတို့သည် သူ့အတွက် မီးနှင့်သာ တူနေပေတော့၏။

ခေတ္တ သက်သာရာရနေရာမှ ငွေခင်၏ရင်ထဲတွင် အလွမ်းပင်လယ် စ၍ဝေလာပြန်လေပြီ။ ယနေ့ ထောင်မှ ပြန်လာတုန်းကကဲ့သို့ ငွေခင်၏ အမူအရာတို့သည် ကြောင်တက်တက် အေးစက်စက်နှင့် တစ်ကြိမ် ဖြစ်လာပြန်လေသည်။ အမယ်ကြီးလည်း ငွေခင်သည် သူ့အစ်ကိုအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်လာသည်ဟု အယူရှိပြီး အတိုးကြီးကို ခေါ်၍ သူတို့အခန်းသို့ ပြန်သွားကြလေ၏။

နံနက်လင်းသောအခါ အမယ်ကြီးသည် သူ့ငွေတွင်းကြီး သောက်ရန် စားရန်အတွက် ကာဖီနှင့် မုန့်တို့ကို အသင့်ပြင်ထားလေ၏။

၎င်းတို့ကို ပြင်ပြီးနောက် ငွေခင် မျက်နှာသစ်ရန်အတွက် အမယ်ကြီးသည် ရေချိုနှင့် ဆားပန်းကန်တို့ကို ယူပြီး ငွေခင်အခန်းထဲသို့ ဝင်မိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်...

“အမယ်လေး လာကြပါဦး...”

ဟု အမယ်ကြီး၏ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သော အသံသည် တစ်အိမ်လုံး ပဲ့တင်ရိုက်သွားလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ မြင်ရသောအရာသည် ကြီးဆွဲချပြီး သေနေသော ငွေခင်၏ အလောင်းပင် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

အခန်း (၁၈)

နတ်တော်လဆန်း ၁၃ ရက် နေ့တွင် ရန်ရှင်းသည် ထောင်မှ လွတ်လေသည်။ လွတ်ခါနီး ၄၊ ၅ ရက် အတွင်း ရန်ရှင်း၏ တစ်ခု တည်းသော စိတ်သည် ပုသိမ်မှ သူ့အသက်ဖူး ငွေခင်ရှိရာ ရှမ်းစုရွာသို့ ဘယ်နည်းနှင့် အမြန်ဆုံး ရောက်အောင် သွားရမည်ဟူ၍ စဉ်းစားနေသော စိတ်ဖြစ်လေသည်။ ရိုးရိုးအတိုင်းသွားလျှင် ပုသိမ်အမြန်နှင့် ဝါးခယ်မသို့ လိုက်ရမည်။ အမြန်သင်္ဘောသည် ဝါးခယ်မဆိပ်သို့ ည ၉ နာရီ လောက်တွင် ကပ်သည်။ ဝါးခယ်မ၊ ကျုံမင်း၊ ဧရာဝတီသင်္ဘောသည် ဝါးခယ်မမှ နေ့လယ် ၂ ချက်တီးတွင် ထွက်သဖြင့် ရန်ရှင်းသည် ထိုညအဖို့တွင် ဝါးခယ်မ၌ တစ်ညအိပ်ရမည်။ ထို ၂ ချက်တီးသင်္ဘောနှင့် လိုက်သွားလျှင် ရှမ်းစုရွာသို့ ထိုနေ့ ညနေ ၃ ချက်တီးတွင် ရောက်မည်။ ဝါးခယ်မမှ ထို့ထက် စောစောထွက်သော မော်လမြိုင်ကျွန်း နေ့ချင်းပြန် ကုလားသင်္ဘောကလေး တစ်စင်း ရှိသေးသည်။

ထိုသင်္ဘောကလေးသည် ဝါးခယ်မမှ နံနက် ၆ နာရီ ထွက်ပြီး လျှင် ရှမ်းစုရွာသို့ နံနက် ၇ နာရီခွဲလောက် ရောက်သည်။ သို့ရာတွင် ဤသင်္ဘောလည်း နှေးသေးသည်။ ဝါးခယ်မတွင် တစ်ည အိပ်ရမည့် ခရီးစဉ်မှန်သမျှ မည်သည့်ခရီးစဉ်မှ ရန်ရှင်း၏ သဘောနှင့် မတွေ့ရ

ပုသိမ်မှ စီးလာသည့် ပုသိမ်အမြန်သည် ရှမ်းစုရွာနှင့် နှစ်မိုင်ခန့်ကွာဝေးသော လမ်းသမိုင်ရွာဘေးမှ ဖြတ်၍ ဝါးခယ်မသို့ လာရသည်။ ထို့ကြောင့် အမြန်သင်္ဘောသည် လမ်းသမိုင်ရွာတွင် သူ့ကို ခေတ္တရပ်ပေးက ကောင်းလေစွဟု စဉ်းစားမိလေ၏။ အကယ်၍များ သူ စိတ်ကူးသည့် အတိုင်း ရပ်၍ပေးလိုက်လျှင် ၂ မိုင်လောက်ကွာဝေးသော ရှမ်းစုရွာကလေးသို့ လယ်ကန်သင်းများကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ရန်ရှင်းသည် ဒုံးစိုင်း၍ ပြေးမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်တော့၏။

ဤသို့ တွေးတောရင်း ပုသိမ်အမြန်သည် ဝါးခယ်မဆိပ်သို့ ကပ်လေသည်။ ကပ်လျှင်ကပ်ချင်း ရန်ရှင်းသည် ကုလားသမ္ဗန်ဆိပ်သို့ သုတ်ချေတင်လေ၏။ သမ္ဗန်ဆိပ်သို့ ရောက်လျှင် ကုလားတောင်းသမျှ ဈေးကို မဆစ်ဘဲ ခပ်မြန်မြန်ပို့ရန်သာ ပြောလေသည်။ သို့ရာတွင် သမ္ဗန်ခကို ကြိုပေးထားရန် ကုလားက တောင်းသောအခါ ရန်ရှင်းသည် အကြပ်တွေ့နေလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထောင်မှထွက်သည့်အခါ ရှမ်းစုရွာသို့ အရောက်ပြန်နိုင်ရန် သင်္ဘောလက်မှတ် တစ်စောင်နှင့် ၂ ရက်အတွက် စားစရိတ် ငါးမူးကိုသာ ပေးလိုက်သောကြောင့်တည်း။ သင်္ဘောလက်မှတ်ကလည်း ဧရာဝတီသင်္ဘောကိုသာ စီးနိုင်သော လက်မှတ်ဖြစ်လေသည်။ စားစရိတ် ငါးမူးအနက် ဟိုဟာဝယ် သည်ဟာဝယ်နှင့် သမ္ဗန်ဆိပ်သို့ ရောက်သည့်အချိန်တွင် ရန်ရှင်းအိတ်ထဲတွင် ပိုက်ဆံတစ်မူးသာ ကျန်တော့သည်။

ညဘက်တွင် သမ္ဗန်ငှားစီးကြသောသူများသည် သူတို့ရွာသို့ ရောက်လျှင် သမ္ဗန်ကုလားများကို သမ္ဗန်ခမပေးဘဲ ရိုက်၍လွှတ်တတ်သောကြောင့် ကုလားကလည်း သမ္ဗန်ခ ပေးမထားလျှင် လိုက်မပို့နိုင်ဟု အကြပ်ကိုင်နေလေ၏။ ရန်ရှင်းသည် ဘယ်လိုပင်ပြောပြော ကုလားလည်း ခေါင်းခါလျက်ပင် ရှိလေသည်။ စိတ်တိုလာသဖြင့် ရန်ရှင်းသည် ကုလားကို ရိုက်တော့မည်ဟုပင် တစ်ခါနှစ်ခါ ကြံမိသေး၏။ ထိုကုလားနှင့်

အပြောမတည့်၍ အခြားကုလားများကို သွားပြီး ငှားပြန်ပါသော်လည်း ပထမကုလားကဲ့သို့ပင် သမ္ဗန်ခကိုသာ အရင်ကြို၍ တောင်းနေသောကြောင့် ရန်ရှင်းသည် ဝါးခယ်မမှ ရှမ်းစုသို့ လယ်ကွင်းတွေကို ဖြတ်၍ တစ်ညလုံး လမ်းလျှောက်ရမလိုလို ဖြစ်နေလေ၏။ အမြန်လည်း ရောက်ချင် သမ္ဗန်ငှားရသည်ကလည်း အပေါက်အလမ်းမတည့်သဖြင့် မီးခဲကို တက်ထိုင်မိသော မျောက်ကဲ့သို့ နေမထိ ထိုင်မထိ ဖြစ်နေစဉ် အကြံတစ်ခု ပေါ်လာလေသည်။ ထိုအကြံမှာကား အခြားမဟုတ် ရှမ်းစုသို့ မကြာခဏ လာဖူး၍ သူနှင့် အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်နေသော သမ္ဗန်ကုလား မောင်ကလေးကို လိုက်ရှာရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

သမ္ဗန်ဆိပ်တွင် ရှာမတွေ့သဖြင့် ညဈေးတန်းတွင် တွေ့လို တွေ့ငြား လျှောက်လာရာ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လျှောက်လာသော လူတစ်ယောက်က သူပခုံးကို ပုတ်ပြီး...

“အလို ကိုရန်ရှင်း ဘယ်တုန်းက လွတ်လာသလဲ” ဟု မေးသည်ကို ကြားရလေသည်။

ရန်ရှင်းလည်း ကုလား မောင်ကလေးကိုသာ စိတ်စောလျက် ရှိသဖြင့် ထိုသူ လျှောက်လာသည်ကို မမြင်၊ သူပခုံးကိုပုတ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်မှ ထိုသူမှာ သူ တတ်နိုင်စဉ်က မြို့သို့တက်၍ သုံးဖော် ဖြန်းဘက် တစ်ဦးဖြစ်သော ကိုတင်ဆိုသူ ဖြစ်သည်ကို သိရလေ၏။

ရန်ရှင်း။ ။ “အလို... ကိုတင်ပါလား၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ပဲ ထောင်က လွတ်တယ်၊ ပုသိမ်အမြန်နဲ့ ခုပဲရောက်တယ်”

ကိုတင်။ ။ “ခ-ဒါဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ အိပ်တာပေါ့”

ရန်ရှင်း။ ။ “နေပါစေ ကိုတင်၊ ကျွန်တော် ကနေ့ညပဲ ပြန်ချင်တယ်၊ ခု သမ္ဗန်ကုလား မောင်ကလေးကို လိုက်ရှာနေတာ”

ကိုတင်။ ။ “အမ်မာ... ဒီကုလားက အင်မတန်ခြေရှည်တာ ဒီအချိန် ဆိုရင် တစ်ချောင်ချောင်မှာ မူးနေရောပေါ့”

ရန်ရှင်းလည်း ကုလားမောင်ကလေးကို ဘာကြောင့်လိုက်ရှာရ သည်ကို ဖွင့်၍ပြောရန် လိပ်ပြာရှက်၍ နေလေ၏။ အစက အတူတူ သွားလာဘက်ဖြစ်သော်လည်း သူ့တွင် ပစ္စည်းပါသွားကတည်းက ပစ္စည်း ရှိသော သူ့အပေါင်းအဖော်များကို ရန်ရှင်းလည်း အထူးရှောင်ခဲ့၏။ သို့အတွက် ဘာမဟုတ်သော ငွေတစ်ကျပ်ခွဲ နှစ်ကျပ်ကို ဖွင့်၍ပြောရာမှာ ရန်ရှင်း၌ အထူးနှုတ်လေးလျက် ရှိလေသည်။ ဤသို့ ရှေ့ဆက်ပြောရန် စကား ရုတ်တရက်ရှာမရသဖြင့် စကားမရှိ စကားရှာဆိုသလို မောင်တင် ကပင်စ၍...

“အေးဗျာ...၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့အကြောင်း ကြားရတာ သိပ်စိတ် မကောင်းဘူးဗျာ၊ ဒီမအေတွေလည်း သိပ်ပြီး မတရားလုပ်တာပဲ၊ သူတို့ ဒီလိုလုပ်နေတာနဲ့ပဲ ကောင်ကလေးလည်း သူ့မိဘတွေ ထားပစ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကုန်မှာပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ မိန်းမ မသေခင်ရေးခဲ့တဲ့ စာအတွက်ဟာ သူတို့ ငွေတစ်သောင်းကျော်လောက် ကုန်သွားတယ်” ဟု ပြောနေစဉ် ရန်ရှင်းသည် အလွန်အံ့အားသင့်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ဘယ်စာလဲ ကိုတင်” ဟု မောင်တင်ကို မေးလေ၏။

ကိုတင်။ ။ “ခင်ဗျား မိန်းမ ပုသိမ်က ရေးလိုက်တဲ့စာလေ”

ရန်ရှင်း။ ။ “ဘယ်မိန်းမကို ပြောနေတာလဲကိုတင်”

ကိုတင်။ ။ “မငွေခင်လေ၊ သူ မသေခင်တစ်ရက်က ပုသိမ်က ရေးလိုက် တဲ့ စာလေ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ကိုရန်ရှင်း မသိသေးဘူး လား”

ရန်ရှင်း။ ။ “ဟင့်အင်း”

ကိုတင်။ ။ “နို့ သေတာကိုကော သိပလား၊ ဒါတော့ သိပြီးရောပေါ့”

ရန်ရှင်းသည် ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ခေါင်းကြီး ၍ သွားလေသည်။ ကိုတင်သည် လူများမှားပြီး ပြောနေလေလားဟု ရုတ်တရက် တွေးမိ၏။ ၎င်းနောက်မှ ကိုတင်နှင့် သူသည် လူရင်းများ ဖြစ်ကြ၍ မှားနိုင်စရာမရှိ။ ငွေခင်သည် ပုသိမ်သို့လာသည့် အချက်က လည်း ကိုတင်ပြောသည့်စကားကို ထောက်ခံလျက်ရှိသဖြင့် ဟုတ်သ လိုလို ထင်မိပြန်လေ၏။ ဟုတ်ပြန်လျှင်လည်း ဒေါ်တုတ်တို့ သခင် ဦးတေဇဝန္တတို့ ဘာဖြစ်၍ သူ့ကို အကြောင်းမကြားသနည်းဟု ရုတ်တရက် တွေး၍မရနိုင်အောင် ဖြစ်လေ၏။

ရန်ရှင်း။ ။ “ကျွန်တော် ဘာဆို ဘာမှ မသိရသေးဘူး”

ကိုတင်။ ။ “အို... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ကျွန်တော်က သိပြီးပြီမှတ်လို့”

ရန်ရှင်း။ ။ “ပြောစမ်းပါဦး၊ ထောင်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ အကြောင်းမကြားဘူး”

ကိုတင်သည် ရန်ရှင်းကို အနီးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင် သို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ည ၁၀ နာရီလောက်ရှိပြီ ဖြစ်သဖြင့် လက်ဖက် ရည်ဆိုင်မှာလည်း လူရှင်းလျက်ရှိလေသည်။ ကိုတင်နှင့် ရန်ရှင်းတို့သည် ဆိုင်ရှေ့ မြေကွက်လပ်ပေါ်တွင်ရှိသော စားပွဲခုံတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိကြသောအခါ ကိုတင်သည် အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို အမြစ်မှ လှန်ပြီး ပြောလေ၏။ နတ်တော်လသည် ချမ်းသောလဖြစ်သော်လည်း ရန်ရှင်းသည် ကိုတင်၏ စကားများကို နားထောင်ရင်း ချွေးပြန်၍လာလေ သည်။ စကားဆုံးသောအခါ...

“ကဲ ကိုတင် ကနေ့ည ရှမ်းစုအရောက် ပြန်ချင်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို သမ္ဗန်တစ်စင်း ငှားပေးလိုက်စမ်းပါ”

ဟု ရန်ရှင်းသည် ဇွတ်မှိတ်၍ ပြောချလိုက်လေ၏။ ကိုတင် လည်း ဒုက္ခရောက်နေသော ရန်ရှင်းအား တစ်ခုခု ကူညီခွင့်ရသဖြင့် သမ္ဗန်တစ်စင်းကို ပျာပျာသလဲ ငှား၍ပေးလိုက်လေ၏။

လမ်းတွင် ရန်ရှင်းသည် တောက်တခေါက်ခေါက်နှင့် ဖြစ်နေလေသည်။ ယခင်က ရှမ်းစုသို့ ပြန်ချင်သည့်ဇောသည် ငွေခင်းကို တွေ့ရန်ပင်ဖြစ်၏။ ယခု ပြန်ချင်သည်မှာ လူကွယ်ရာတွင် တစ်ယောက်တည်းနေလိုသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

“ငွေခင်... ငွေခင်၊ မင်းကုသိုလ် တယ်ဆိုးတယ်နော်၊ ထောင်ဝင်စာတွေတုန်းက ငါ့ကို ပြောပါတော့လားကွယ်၊ ဘာဒီလိုဖြစ်ရမလဲ၊ ကိုယ်က ကမြင်းလို့မှ မဟုတ်ဘဲ...”

အစရှိသဖြင့် မျက်ရည်တွေတွေ စီးကျလျက် တစ်ယောက်တည်းစဉ်းစားရင်း ပါးစပ်မှလည်း တတွတ်တွတ်နှင့် ပြောနေလေ၏။

ထို့နောက် ငွေခင်သည် ယခုအချိန်တွင် ဘယ်ဘဝကိုများရောက်နေလေသနည်းဟု သိလိုသောစိတ်များ ပေါ်လာပြန်၏။ လူသေလျှင်သူတို့၏ ဝိညာဉ်များသည် သူတို့ချစ်ခင်သောသူများ၏ အနီးတွင် ရစ်ဝဲနေသည်ဟု ရန်ရှင်းငယ်စဉ်က ကြားဖူး၏။ ထို့ကြောင့် သူမယားငွေခင်၏ ဝိညာဉ်သည် သူ့အနားမှာပင် ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်လာလေသည်။ သို့ရာတွင် ချိုးထိုးပိုးဖြစ်ပြီး နောက်လင်နှင့် ပျော်ပါးနေသော နတ်ရွာစံမိဖုရားကြီးကို လှမ်းဆွတ် တမ်းတလျက်ရှိသည့် ရှင်ဘုရင်ကြီး၏ အကြောင်းကိုလည်း ကြားဖူးသဖြင့် ငွေခင်လည်း ဒီလိုပဲနေမှာပဲ ထင်ပါရဲ့... ဟု ရန်ရှင်းသည် အားပျော့သွားပြန်၏။

“ငွေခင်ရေ... မင်းအခု ဘယ်မှာလဲ...၊ ကိုယ်ရောင်ပြနိုင်ရင် ပြစမ်းပါကွယ်...” ဟု ငွေခင်၏ဝိညာဉ်သည် သူ့အနီးတွင်ရှိပါက သူပြောသည့် စကားများကိုကြားပြီး ကိုယ်ရောင်ပြလိုပြငြား ရန်ရှင်းလည်း ယောင်ယမ်းလျက်ရှိလေသည်။ ငွေခင်၏ အရိပ်မိတ်ကလေးများလည်း ပေါ်မလာချေ။ သို့ရာတွင် ရန်ရှင်းသည် စိတ်မလျှော့သေးပေ။ ရှင်သူငိုလျှင် သေသူသည် အနီးသို့မကပ်နိုင်ဟုလည်း ကြားဖူးသေးရာ၊

သူ ငိုနေ၍သာ ငွေခင် ပေါ်မလာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်၍ “ငွေခင်ရေ ငါမငိုတော့ဘူးဟေ့...” ဟူ၍ပြောပြီး သုတ်ရင်း... ကျရင်း... ကျနေသော မျက်ရည်များကို သူ့လက်မောင်းဖြင့် ဘယ်ပြန်ညာပြန် သုတ်လျက်ရှိ၏။

ရန်ရှင်းတွင် ငွေခင်ကို တွေ့လိုသောဆန္ဒသည် အလွန်ကြီးမား၍ နေလေသည်။ ငွေခင်၏ဝိညာဉ်ကို ခေါ်လိုခေါ်၊ မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုသုတ်၊ စိတ်အငြိမ်မနေနိုင်၊ ပဟိုပဟိုဒီဒီ လှုပ်ရှားလျက်ရှိခြင်းသည် ထိုဆန္ဒကြီး၏ စေ့ဆော်မှုပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုဆန္ဒ အလွန်ကြီးမားလျက်ရှိရကား ထိုဆန္ဒ၏ လှည့်စားမှုကြောင့် မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပြီး၍ များမကြာမီ ငွေခင်၏ ဝိညာဉ်သည် အနီးသို့ ရောက်လာသည်ဟု ရန်ရှင်းစိတ်တွင် ထင်၍လာလေသည်။ သို့အတွက် စိမ်းရွှေရွှေ အနံ့ရသလိုလို ငွေခင်၏ အရိပ်အရောင်ကို မြင်လိုက်ရသလိုလို ထင်လျက် ရန်ရှင်းလည်း စိတ်ဖောက်ပြန်ရင်း တဖိန်းဖိန်း တရှိန်းရှိန်းနှင့် ကြက်သီးထလျက် ရှိလေသည်။

ငွေခင်ကို စွဲလမ်းနေရာမှတစ်ဖန် ရန်ရှင်း၏စိတ်များသည် လွင့်၍သွားကြပြန်၏။

“ဒီကောင်တွေကို အကုန်လုံး သတ်ပစ်မှ အေးမှာပါပဲ”

ဟု ပါးစပ်မှ လွတ်ကနဲထွက်ပြီး လျှောက်၍စဉ်းစားရင်း ထောင်ထဲမှာတုန်းက သူ မြင်ခဲ့ရသော စက်တိုင်နှင့် ကြီးပေးခံရတော့မည့် အကျဉ်းသားများသည် သူ့မျက်စိရှေ့တွင် ပေါ်လာရာ ထွက်နေသော ဒေါသများလည်း လွင့်စဉ်၍ ပြေးကြပြန်လေ၏။

“ဟာ... ဘာထူးသေးသလဲကွာ ဒီလောက်တောင် အစော်ကားခံပြီးမှဖြင့် အသက်ခြင်း လဲလိုက်တာပဲ အေးပါတယ်” ဟု ရန်ရှင်း၏ ဒေါသများသည် ပြန်၍ ပေါ်လာပြန်လာ၏။

ဘဝင်းတို့အကြောင်းကို စဉ်းစားရာမှ သူ့စိတ်များသည် ဒေါ်တုတ်နှင့် ဦးတေဇဝန္တတို့ဆီ သွားပြန်လေ၏။ 'သူတို့ကလည်းကွာ ဒီလောက်တောင်ဖြစ်နေတာ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အကြောင်းမကြားရတာ လဲ၊ ငါ စိတ်ညစ်မှာစိုးလို့လား၊ ဟာ... လူတစ်ယောက်လုံး သေနေမှပဲ ပြောရမယ်၊ စိတ်ညစ်ရင်လည်း ညစ်ရောပေါ့' ဟု စိတ်ဆောင်တိုင်း စဉ်းစားပြီး သူ့ပါးစပ်ကလည်း တဖျစ်တောက်တောက်နှင့် ပြောလျက် ရှိ၏။

အချိန်သည် အတော်ညည့်နက်သွားလေပြီ။ ကြယ်ရောင်များ မှတစ်ပါး တစ်လမ်းလုံး အခြားမည်သည်အရောင်မျှ မရှိပေ။ သမ္ဗန် ကုလားလည်း ခပ်မှန်မှန် ခပ်လျက်ရှိ၏။ ညည့်သည် အလွန်တိတ်လျက် ရှိသဖြင့် တဂစ်ဂစ်နှင့်မြည်သော သမ္ဗန်ခတ်သံသည် ပို၍ကျယ်သည်ဟု ထင်ရ၏။ ရန်ရှင်း၏ ဦးနှောက်များလည်း မရပ်မနားဘဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အလုပ်လုပ်နေရသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည့် လက္ခဏာများကို ပြစပြု လာလေပြီ။ ရန်ရှင်းလည်း တဝါးဝါးနှင့်သန်းရင်း တဖြည်းဖြည်း အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ သမ္ဗန်ကုလား နိုး၍ ထကြည့်လိုက်ရာ ရှမ်းစုသမ္ဗန် ဆိပ်သို့ ကပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ရန်ရှင်းလည်း ကုန်းပေါ်သို့တက်ပြီး ဘယ်ဘက်သို့ ခြေဦး လှည့်ရမှန်း မသိချေ။ ဘယ်လိုမျှ စိတ်က ဝေခွဲ၍မရမီ အိမ်လမ်းကို ကောင်းစွာသိနေသော ခြေထောက်များက တစ်စတစ်စ ဆွဲဆောင်လာ သဖြင့် ရန်ရှင်းသည် သူ့အိမ်အနီးသို့ ရောက်သွားလေသည်။ အိမ်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငွေခင်ကို ပို၍ သတိရလာလေသည်။ အရင်တုန်းကဆိုလျှင် ရန်ရှင်းသည် ခရီးမှ ပြန်လာသောအခါ ငွေခင် သည် အိမ်ဝမှထွက်ပြီး ခရီးဦးကြိုပြု၏။ လောကွတ်ပျူငှာ သာယာအေးမြ သော ငွေခင်အသံကို ကြားလိုက်ရလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ရွှင်ရွှင်ပြုံးပြုံး ဘယ်တော့မှ မမုန်းနိုင်သော ငွေခင်၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရလျှင်သော်

လည်းကောင်း၊ နေရောင်ခြည်ပေါက်လာလျှင် ဆီးနှင်းများ ပျောက်ရဘိ သကဲ့သို့ ရန်ရှင်း၏ကိုယ်တွင် ကပ်၍ပါလာကြကုန်သော ပင်ပန်းခြင်း၊ စိတ်ညစ်ခြင်း အစရှိသည့် အနိဋ္ဌာရုံတို့သည် တစ်ခါတည်း လွင့်စဉ် ပပျောက်ကြကုန်၏။ ယခုမူကား စိတ်အညစ်ကြီး ညစ်လျက်ရှိသော ရန်ရှင်းကို ဘယ်သူသည် ထွက်၍ နှုတ်ဆက်ပါမည်နည်း၊ သူ့အိမ်၏ ဖိနပ်ချွတ်တွင် အခန့်သားတက်၍ အိပ်နေပြီးလျှင် သူ့ကို ဆူညံစွာ ဟောင်လျက်ရှိသော ခွေးဝဲစားများမှတစ်ပါး အခြားကြိုဆိုမည့်သူ မရှိတော့ပေ။

သူ့အိမ်တံခါးကို သော့ခတ်ထားသဖြင့် ဘယ်နှယ်မှ မကြံတတ် သေးဘဲ တွေ့လျက်ရှိစဉ် ခွေးဟောင်သံများကြောင့် ခြေရင်းအိမ်မှ ဦးဘိုးရွှေသည် နိုးလေသည်။ ရန်ရှင်းကို သူ့ခိုးထင်မှတ်၍ ဘယ်သူလဲဟု မေးရာမှ ရန်ရှင်းမှန်း သိသောအခါ ရန်ရှင်းကို သူ့အိမ်ထဲသို့ ခေါ်သွင်း သွားလေ၏။

အခန်း (၁၉)

ရန်ရှင်းသည် ရှမ်းစုရွာသို့ ပြန်ရောက်သည်မှာ လေး၊ ငါး၊
 ခြောက်ရက်လောက် ရှိသွားလေပြီ။ ရွာသူရွာသား အားလုံးကလိုပင်
 သူ့ကို ဝိုင်း၍ သနားကြလျက်ရှိလေသည်။ ရွာတွင် အလုပ်ချိန်လည်း
 လွန်လျက်ရှိသည်ကတစ်ကြောင်း၊ လွမ်းဖျားလွမ်းနာ ကျနေသည်ကလည်း
 တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ရန်ရှင်းသည် ထိုနှစ်အတွက် ဘာအလုပ်ကိုမျှ
 စိတ်မကူးနိုင်တော့ပေ။ သခင်ဦးတေဇဝန္တနှင့် ဒေါ်တုတ်က သူ့ နေရေး
 စားရေးအတွက် ဝိုင်း၍ စောင့်ရှောက်ရလေသည်။

ငွေခင်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဒေါ်တုတ်က ရန်ရှင်းအား
 အကြောင်းကြားမည် ကြံသေးသည်။ သို့ရာတွင် ထောင်ထဲမှာ ဘာမှ
 မလုပ်နိုင်သည့် အတူတူ စိတ်ပင်ပန်းရုံသာ ရှိမည်။ အကြောင်းမကြားနှင့်
 ဟူ၍ သခင်ဦးတေဇဝန္တက တားမြစ်ထားသောကြောင့် အကြောင်း
 မကြားရသည်ကို ရန်ရှင်း သိရှိရလေသည်။

၎င်းပြင်လည်း ငွေခင်ပုသိမ်မှ ပို့လိုက်သောစာကို ရသဖြင့်
 သခင် ဦးတေဇဝန္တနှင့် ဝါးခယ်မသခင်များက ထ၍ဆူသောကြောင့်
 အမှုပေါ်လာရာ ဘဝင်းနှင့် စိန်ဦးတို့က ငွေတစ်သောင်းကျော် အကုန်ခံ၍
 အုပ်လိုက်နိုင်သောကြောင့် အမှုမှာ မြုပ်သွားရသည့် အကြောင်းကိုလည်း

ရန်ရှင်း ကြားရလေသည်။ ထိုမျှမကသေး ငွေခင်သေပြီး ဘာမှ မကြာမီ ရန်ရှင်း၏ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ အေးမောင်က မှောင်ရိပ်မှ လှံနှင့် ချောင်း၍ ထိုးသောကြောင့် ရွာသူကြီး သေဆုံးသွားရကြောင်းကိုလည်း ရန်ရှင်း၏ သူငယ်ချင်းများသည် ရန်ရှင်းကို ပြန်၍ပြောကြသေး၏။

တစ်နေ့ နေ့လယ်အချိန်တွင် ရန်ရှင်းသည် ငွေခင်ကို လွမ်းလျက် ရှိသည်နှင့် ငွေခင်မသေမီ ဒေါ်တုတ်ထံသို့ ပုသိမ်မှပို့လိုက်သော စာကလေးကို အလွမ်းပြေ ဖတ်၍နေလေသည်။ (ယခု ရန်ရှင်း ဖတ်နေသောစာသည် ငွေခင်ရေးလိုက်သောစာ၏ မိတ္တူမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ငွေခင်စာကို အမှုဖော်စဉ်က ပုလိပ်လက်သို့ အပ်လိုက်ရလေသည်။)

ဒေါ်တုတ်ရှင်။

ကျွန်မကို မော်တော်ကားတင်ပြေးတာ ဘယ်သူလက်ချက်လဲ ဆိုတာ သိရပါပြီ။ ရှမ်းစုကို ခဏခဏလာနေတဲ့ ဝါးခယ်မက ရှေ့နေ ဘဝင်းရဲ့ လက်ချက်ပါပဲ။

ကျွန်မတော့ ဒီဘဝကိုရောက်မှဖြင့် မထူးတော့ဘူး၊ သူများရဲ့ တံတွေးခွက်မှာ ပက်လက်မျောပြီ။ ကိုရန်ရှင်းလည်း ကျွန်မကို သတိတော့ မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုရန်ရှင်း ကျွန်မကို ချစ်တော့မှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်မ လူ့ပြည်ကြီးမှာနေလို့လည်း မထူးတော့ပါဘူး။

ဒီစာကို ဒေါ်တုတ်တို့ ဖတ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ကျွန်မဟာဖြင့် ဘဝ ပြောင်းသွားပြီလို့ အောက်မေ့ပြီး အမျှအတန်းကိုသာ ဝေလိုက်ပါတော့။

ဦးပဉ္စင်းနဲ့ ဒေါ်တုတ်တို့ကို ဒီကပဲ ကန်တော့လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ကြီး ကိုရန်ရှင်းကိုလည်း ကျွန်မ ကန်တော့သွားတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ထောင်ကထွက်ရင် ဆက်ဆက် ပြောလိုက်ပါရှင်။

ကျွန်မ အပြစ်များ ကျူးလွန်မိရင်လည်း ခွင့်ပြုလိုက်ဖို့ ကိုရန်ရှင်းကို ပြောလိုက်ပါရှင်၊ ဆက်ဆက် ပြောလိုက်ပါရှင်။

နောက်ပြီးတော့ ဒေါ်တုတ်အိမ်က ကျွန်မရဲ့ သေတ္တာထဲမှာ ကိုရန်ရှင်း ထောင်ကထွက်လာရင် ပေးဖို့ လက်ကိုင်ပဝါ ၆ ထည် ပန်းထိုးထားတာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလက်ကိုင်ပဝါတွေကို ကိုရန်ရှင်း လက်ထဲရောက်အောင် ဆက်ဆက် ထည့်ပေးပါရှင်။

ငွေခင်

ရန်ရှင်းသည် အိမ်ဦးခန်းတွင်ရှိသော ပက်လက်ကုလားထိုင် ပေါ်တွင်ထိုင်ပြီး ထိုစာကလေးကို အခေါက်ခေါက်ဖတ်ရင်း ငွေခင် ထားပစ်ခဲ့သော လက်ကိုင်ပဝါကလေးနှင့် စာကို ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် လက်နှင့်ဖိ၍ အိပ်ပျော်သွားသည်။ တစ်နာရီခန့်ရှိသောအခါ နိုးလာသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ခပ်လေးလေး ရှိသေးသည်နှင့် ပက်လက်ကုလားထိုင် ပေါ်မှ မထသေးဘဲ အသာမိန်းလျက်ရှိ၏။

ထိုအတောအတွင်း သူ့အိမ်ဘက်ဆီသို့ လူ ၄-၅ ယောက်ပါ သော လူတစ်စု လမ်းလျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ရှေ့ဆုံးက လူသည် ဘောင်းဘီတိုနှင့် ရှပ်အင်္ကျီကို ဝတ်လျက်ရှိသည်။ သူ့ခါးတွင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ထိုးထားသည်။ သူ့နောက်က လူတစ်ယောက် ကလည်း နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို ထမ်း၍လိုက်လာသည်။ ထိုလူနောက်က လူပိုသုံးယောက်ခန့် ပါလာသည်။

ရန်ရှင်းသည် ဘောင်းဘီနှင့်လူကို မြင်လိုက်သောအခါ သူ့ မျက်စိများသည် ပြာ၍သွားလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုလူ သည် သူ့ဌေးကလေးစိန်ဦး ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ရှမ်းစုမှ သူ့လယ်များ ပိုးကျသည်ဟု လယ်လုပ်သားတို့က လာ၍ပြောသောကြောင့် လယ်ကြည့် ရန်အတွက် စိန်ဦးသည် ရှမ်းစုသို့ လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရန်ရှင်းလည်း အိမ်ခေါင်းရင်းတွင် ထောင်ထားသော ဓားရှည်ကို ထ၍ဆွဲလေ၏။ လူတစ်ကိုယ်လုံး နတ်ပူးသကဲ့သို့ တဆတ်ဆတ်နှင့် တုန်၍နေလေသည်။ ဒေါသကြီးလွန်းသဖြင့် စက်တိုင်နှင့်တကွ ကြိုးကျခံနေသော လူများ၏ ရုပ်ပုံသည် အလျဉ်းပင် ပေါ်၍မလာတော့ချေ။

စိန်ဦးတို့လူစု သူ့အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရန်ရှင်းလည်း အတင်းထိုး၍ လိုက်လေ၏။ ရုတ်တရက် ဖြစ်နေသောကြောင့် စိန်ဦးတို့လည်း ဘာမှမကြံတတ်ဘဲ ကစဉ့်ကလျား ထွက်ပြေးကြလေသည်။ စိန်ဦးသည် ခါးထဲက ခြောက်လုံးပြူးကိုပင် သတိမရတော့ပေ။ ရန်ရှင်းလည်း စိန်ဦး၏နောက်သို့သာ အတင်းမဲ၍ လိုက်လေ၏။ စိန်ဦးသည် နဂိုကပင် သတ္တိကြောင်သူဖြစ်ရာ ဓားနှင့်လူသည် မိမိနောက်၌ ကပ်နေသောအခါ အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါတော့အံ့နည်း။ ခလုတ်တစ်ခု တိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စိန်ဦး မှောက်ရက်လဲလေ၏။ ရန်ရှင်းလည်း သူ့လက်ထဲက ငှက်ကြီးတောင်ဓားနှင့် စိန်ဦး၏ဇက်ကို တအားပိုင်းလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ဒေါသထွက်လွန်း၍ ဇက်ကိုမပိုင်းမိဘဲ စိန်ဦး၏ နဖူးကို ကန်လန်ဖြတ်ခုတ်မိလေ၏။ နဖူးမှကျလာသော သွေးတို့ဖြင့် စိန်ဦး၏ တစ်မျက်နှာလုံးမှာ သွေးချင်းချင်းနီလျက် ရှိလေသည်။ အကယ်၍ ဓားကလည်း ထက်မည်၊ ယခုလိုလည်း အပြေးအလွှား မဟုတ်ဘဲ ရပ်၍ခုတ်ရမည်ဆိုလျှင် ထိုအခါက စိန်ဦး၏ခေါင်းသည် တစ်ခြမ်းစီဖြစ်၍ သွားမည်မှာ မလွဲတော့ပေ။

ရန်ရှင်းသည် အားမရသေး၍ နောက်တစ်ချက်ဆင့်ပြီး ခုတ်မည် အပြုတွင် နှစ်လုံးပြူးသေနတ် ထမ်းလာသောလူသည် သေနတ်နှင့် ရန်ရှင်း၏ခေါင်းကို သိမ်း၍ရိုက်လိုက်ရာ ရန်ရှင်းသည် ထိုနေရာတွင် ခွေလျက်ကျသွားလေ၏။ တစ်ရွာလုံးလည်း ပြေးသံ၊ လွှားသံ အော်ဟစ်သံတို့ဖြင့် ဆူညံ၍သွားလေသည်။ များမကြာမီ ရွာသူကြီးအသစ်သည်

ရောက်လာ၍ ပိုင်းပြီးဖမ်းထားသော ရန်ရှင်းကို စိန်ဦးတို့လူစု၏ လက်ထဲမှ ခေါ်သွားပြီး သူ့အိမ်တွင် ချုပ်ထားလိုက်လေ၏။ စိန်ဦးကိုလည်း ချက်ချင်းပင် ဝါးခယ်မဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ကြရသည်။

အခန်း (၂၀)

ရန်ရှင်း၏အမှုကို သာမန်ကာလျှံကာ အပေါ်ယံကသာ ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ရန်ရှင်းသည် စိန်ဦး၏နဖူးကို ဓားနှင့်ခုတ်သော အမှုပင် ဖြစ်လေသည်။ အမှန်စင်စစ်ကား ဤသို့ မဟုတ်ပေ။ ဓနမဲ့ ရန်ရှင်းနှင့် ဓနရှင် စိန်ဦးတို့ ဖြစ်ကြသော စစ်ပွဲတည်း။ ရန်ရှင်းနှင့် တစ်လှေတည်းစီး ဖြစ်ကြရသော ဆင်းရဲသားများသည် ရန်ရှင်းက ဤကဲ့သို့ ဓားနှင့်ခုတ်ရ သည့် အခြေအနေအထိ မည်ကဲ့သို့ ရောက်သွားရသည်ကို ရန်ရှင်း၏ ဝမ်းထဲကိုဝင်၍ ကြည့်ဘိသကဲ့သို့ အထင်းသား မြင်လျက်ရှိကြ၏။ သူတို့လည်း ဓနရှင်၏ရမ်းကားမှုကို အနည်းနှင့်အများဆိုသလို တိုက်ရိုက် သော်လည်းကောင်း၊ သွယ်ဝိုက်၍သော်လည်းကောင်း ခံစားရဖူးသူများ ဖြစ်ရာ ရန်ရှင်းကို ကိုယ်ချင်းစာကြ၏။ သူတို့သာ ရန်ရှင်း၏နေရာတွင် နေရလျှင် ဤကဲ့သို့ပင် လုပ်ကြမည်မှာ မလွဲတော့ပေ။ သက်မဲ့ခလုတ်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား တိုက်ပါများလျှင် လန်၍ ထွက်လာပေးသေးသည်။

သို့ရာတွင် ဤအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဓနရှင်တို့၏ ယူဆပုံမှာကား ဓနမဲ့တို့၏ ယူဆပုံနှင့် ဖြောင့်ဖြောင့် ဆန့်ကျင်လျက် ရှိကြလေသည်။ သူတို့၏ မျက်စိထဲတွင် ကလေးကချေ ပေါက်လွှတ်ပဲစားများက လူ ဂုဏ်တန်များအား ဤသို့ ဖော်ကားခြင်းသည် ကမ္ဘာ့ဓမ္မတာကြီးကို

ဖျက်ဆီးရာကျသည်။ ထို့ကြောင့် ဤဓမ္မတာကြီးကို မဖျက်ဆီးဝံ့အောင် (၁၂) ဖျက်ဆီးဖို့ကို စဉ်းစားပင် မစဉ်းစားဝံ့အောင် အစကတည်းက တစ်ခါတည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်ပစ်လိုက်ရမည် ဟူ၍သာ မြင်လျက်ရှိကြသည်။ ဤသူများကား ကိုယ့်မျက်ချေးကိုယ် မမြင်နိုင်ကြသည်မှာ သနားစရာပင် ကောင်းလှတော့သည်။

သူတို့သာ မကသေး။ သူတို့၏ ဓနရှင်လောကကြီးကို တည်တံ့အောင် ဝိုင်းဝန်း၍ ထောက်ခံလျက်ရှိကြသော မြို့အုပ်၊ မြို့ချုပ်၊ ပုလိပ်၊ ဆရာဝန် အစရှိသည်တို့ကလည်း သူတို့၏ဆရာများ မြင်သကဲ့သို့ မြင်ပြီး သူတို့ဆရာများ ထင်သကဲ့သို့ ထင်လျက်ပင် ရှိကြသည်။

ဥပမာ- ဓနမဲ့တစ်ဦးက ဓနရှင်တစ်ဦးအား အပ်နှံထိုးလိုက်သည့် အမှုကို ပေါက်ဆိန်နှင့် ပေါက်သည့်အမှုဖြစ်အောင် ပုလိပ်က သက်သေများကို ဆင်ပေးသည်။ ဆရာဝန်က ထောက်ခံ၍ တရားသူကြီးဆိုသူက ထောင်ချပေးလေသည်။ ထိုသူများ၏ စိတ်ထဲတွင် သူတို့ဓနရှင်များ၏ ဘက်မှနေ၍ ဓနမဲ့များကို ဤသို့နှိမ်ရခြင်းသည် ကုသိုလ်ရသော အလုပ်ကြီးတစ်ခုဟူ၍များ ထင်နေပေသလား မသိ။ ဤသို့ ဓနရှင်နှင့် ဓနမဲ့ဖြစ်ရသော စစ်ပွဲတိုင်းတွင် သူတို့သည် ဘယ်အခါမှ မခွဲရဘဲ ဓနရှင်များဘက်မှသာ တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်တတ်ကြရာ ဤဓနရှင်လောကကြီးတွင် ဤဓနရှင်များနှင့် ဤဓနရှင် ရုံး၊ ဤဓနရှင် ဥပဒေ၊ ဤဓနရှင် ဂါတိ၊ ဤဓနရှင် ထောင်၊ ဤဓနရှင် ဆေးရုံတို့သည် သူတို့ဟာနှင့် သူတို့ အလောတော်ကျ၍ နေကြလေ၏။

သို့ဖြစ်လေရာ ဤအမှုတွင် ရန်ရှင်းသည် ထောင် ၅ နှစ်နှင့် ကြိမ်ဒဏ် အချက် ၃၀ အပြစ်ပေးခံရသည်မှာ အံ့ဩစရာမဟုတ်ပေ။ ထို့ထက်ပင် ကြီးလေးသော အပြစ်ရအောင် လုယက်မှုကိုပါ ဤအမှုနှင့် တွဲဖို့ စိန်ဦး၏ ဘက်တော်သားများသည် ကြံစည်ကြသေး၏။ သို့ရာတွင် သေနတ် ၂ လက်နှင့်လာသော လူငါးယောက်ကို ဓားတစ်ချောင်းတည်း

သာပါသော လူတစ်ယောက်တည်းက နေ့လယ်ကြောင်တောင်တွင် လူလယ်ခေါင်၌ လုယက်သည်ဟု အတင်းစွပ်စွဲရမည်မှာ လူသူလေးပါးကြား၍ မတော်လွန်းမက မတော်သောကြောင့် မလျှော့ချင် လျှော့ချင်နှင့် စိန်ဦးတို့သည် လျှော့၍ပေးလိုက်ရလေသည်။

သို့အတွက် သေကြောင်းကြံစည်မှုဖြင့် ရန်ရှင်းအား ထောင် ၅ နှစ်နှင့် ကြိမ်ဒဏ် ၃၀ ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ အပြစ်ပေးလိုက်သည့်အတွက် ရန်ရှင်းသည် ဝမ်းမနည်းပေ။ သို့ရာတွင် ရန်ရှင်းအတွက် ဝမ်းနည်းစရာ အချက်တစ်ချက် ရှိလေသည်။ ထိုအချက်မှာကား အခြားမဟုတ်။ ထောင်ကျရမှာချင်း အတူတူ ရှေ့နေဘဝင်းကိုပါ မခုတ်လိုက်ရသည့် အချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၂၁)

ရန်ရှင်းသည် ထောင်တစ်ကြိမ် ကျဖူးသဖြင့် လက်ကောက်ဖြစ်
 နေသောကြောင့် ယခုတစ်ကြိမ်တွင် မြောင်းမြထောင်၌ နေရလေသည်။
 ရှေ့နေဘဝင်းသည် ရန်ရှင်းကို မြောင်းမြသို့မပို့မီ တစ်ရက်ကြို၍ မြောင်းမြ
 ထောင်၌ ဆိုင်ရာပိုင်ရာတို့နှင့် တွေ့ရှိပြီးလေပြီ။ သို့အတွက် ရန်ရှင်းသည်
 မြောင်းမြထောင်သို့ရောက်လျှင် သူ့ကို မြောင်းမြထောင်က မည်သို့ပြုစု
 ရမည်ကို ဆိုင်ရာပိုင်ရာတို့သည် ကောင်းစွာသိပြီး ဖြစ်လေသည်။ ရန်ရှင်း
 လည်း ထောင်ထဲရောက်လျှင် ပေးရန်ကမ်းရန်အတွက် ငွေ ၁၀ ကို
 သူ၏ လည်ချောင်းအတွင်း သွင်း၍ ယူလာသည်။ ဘဝင်းသည် ဆိုင်ရာ
 ပိုင်ရာများကို သူ့ငွေထက် ဆယ်ဆမက ပေးပြီးသဖြင့် သူယူသွားသော
 ငွေမှာ အချည်းနှီးပင် ဖြစ်ရတော့မည်ကို ရန်ရှင်းသည် မသိရှာသေးပေ။

ထောင်ထဲသို့ ရောက်သည့်နေ့ပင် ရန်ရှင်းသည် သူနှင့် တစ်နေ့
 တည်း ရောက်လာကြသည့် ထောင်ကျများနှင့်အတူ လူသစ်ထောင်ဘက်
 တွင် ထိုင်၍နေစဉ် 'ရန်ရှင်း'၊ 'ရန်ရှင်း' နှင့် သူ့နာမည်ကို ခေါ်သံ
 ကြားလိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်ရာ ဘာယာတစ်ယောက် ခေါ်နေသည်ကို
 တွေ့ရ၏။ ရန်ရှင်းသည် ထိုဘာယာထံသို့ ထသွားရာ...

ဟေ့၊ မင်းကို ထောင်မှူးကြီး ခေါ်နေတယ်၊ လိုက်ခွဲ

ဟု ထောင်မှူးကြီးဆီကို ခေါ်သွားလေ၏။ ထောင်မှူးကြီးရုံးခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ထောင်မှူးကြီးသည် သူ့စားပွဲတွင် ထိုင်၍ စာရေးလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထောင်မှူးကြီး၏ နောက်က အကျဉ်းသားတစ်ယောက်သည် ယပ်ခတ်ပေးနေရသည်။ ထောင်မှူးကြီး၏ လက်ဝဲဘက်ဘေးက နံပါတ်တုတ်များ ကိုင်ထားသော ဘာယာ ၄ ယောက် မတ်တတ်ရပ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဘာရယ်ဟု အတပ်မပြောနိုင်သော်လည်း ထိုဘာယာများ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရသည်မှာ နိမိတ်မရှိသော အရာတစ်ခုခုကို ကြည့်ရသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ပြီး ရန်ရှင်းသည် စိတ်မကောင်းပေ။ ထောင်မှူးကြီးလည်း စာရေးရာမှ ရန်ရှင်းနှင့် ဘာယာတို့၏ ဝင်လာသောအသံကို ကြားရသဖြင့် ရန်ရှင်းကို ခေတ္တ မော်ကြည့်ပြီးလျှင် သူ့စာကို ဆက်၍ ရေးနေပြန်လေသည်။ ရန်ရှင်းသည် ပုသိမ်ထောင်မှာကတည်းက အပိုးသေပြီးသား ဖြစ်သဖြင့် ထောင်ပုံစံအတိုင်း သူ့ဒူးအိမ်ကို လက်ဝါးနှစ်ချပ်ထပ်အုပ်ပြီး ဒူးချင်းထိ၍ ထောင်မှူးကြီး စားပွဲ၌ လက်ယာဘက်ဘေးတွင် ရပ်လျက်ရှိလေ၏။ သူ့ကို လာ၍ခေါ်သော ဘာယာသည် သူ့နောက်ကကပ်၍ ရပ်နေ၏။

အတော်ကလေး ကြာသောအခါ ထောင်မှူးကြီးသည် စာရေးပြီးသဖြင့် ရန်ရှင်းကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်၍နေလေသည်။

ထောင်မှူးကြီး ။ ။ “ရန်ရှင်းဆိုတာ မင်းလား”

ရန်ရှင်း ။ ။ “ဟုတ်ပါတယ် သခင်ကြီး”

ထောင်မှူးကြီး ။ ။ “မင်း အပြင်ဘက်မှာ တယ်ဆိုးတယ်လို့ ကြားပါလား”

ရန်ရှင်း ။ ။ “မဆိုးပါဘူး သခင်ကြီး”

ထောင်မှူးကြီး ။ ။ “ငါ့ကို မလိမ်ပါနဲ့ကွ”

ရန်ရှင်း ။ ။ “ကျွန်တော် မလိမ်တတ်ပါဘူး”

ထောင်မှူးကြီး ။ ။ “အမ်မာ...မင်း...တယ်ဗိုလ်ကျတဲ့ကောင်ပါလား”

ထောင်မှူးကြီး၏ ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရန်ရှင်းနောက်က ရပ်နေသော ဘာယာသည်...

“ဟေ့ကောင် ကောင်း ကောင်းပြောကွ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ရန်ရှင်း၏နားအုံကို လက်ဝါးနှင့် တအား ရိုက်လိုက်လေသည်။ အမှတ်တမဲ့ကလည်း ဖြစ်ပြန်၊ ဒဏ်ရာကလည်း ချက်ကောင်းကို ထိပြန်သဖြင့် ရန်ရှင်း၏ မျက်စိထဲတွင် မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲ၌ မျက်နှာတည့်တည့်ကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရသလို ဖြစ်သွားလေ၏။

ရန်ရှင်းသည် ဉာဏ်စေးသောသူ မဟုတ်ချေ။ ဤတစ်ချက် ရိုက်လိုက်ရုံနှင့် ဤလက်ချက်သည် စိန်ဦး၏လက်ချက်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ပြေး၍တွေးမိလေ၏။

ထောင်မှူးကြီး ။ ။ “ဘယ့်နယ့်၊ လူတစ်ယောက်လုံးကိုတောင် ဓားနဲ့ ခုတ်ဝံ့သေးတဲ့အကောင် မဆိုးဘူးလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားကွ၊ ဘယ့်နယ့်လဲဟေ့ကောင်၊ ဆိုးသလား မဆိုးဘူးလား သေသေ ချာချာ ပြောစမ်းပါဦးကွ”

မဆိုးပါဘူးဟု ပြောမိသဖြင့် နားအုံကို အတွယ်ခံရသည်ဖြစ်ရာ ခဲမှန်ဖူးသော စာသူငယ်ကဲ့သို့ မဆိုးပါဘူးဟူ၍ပင် ထပ်၍ ဖြေဆိုရမည်ကို ရန်ရှင်းသည် လန့်လျက်ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့်...

“ဆိုးပါတယ်” ဟု ဖြေရရှာလေ၏။

ထောင်မှူးကြီးသည် ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ အလွန်ကျေနပ်သော မျက်နှာဖြင့် သူ့တပည့်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီးလျှင်...

“ဘိုးစရေ လူဆိုးလို့ ပြောနေပါရောလား၊ လူဆိုးဆိုရင် ဘယ်လို လုပ်ရသလဲကွ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အရိပ်သုံးပါး နားလည်ပြီးသားဖြစ်သော

ဘိုးစလည်း ရန်ရှင်း၏ ခါးဆီသို့ ဒူးနှင့် တအား ပစ်တိုက်လိုက်လေသည်။
ရန်ရှင်းလည်း ရှေ့ထိုး၍ လဲသွားလေ၏။

လူတို့သည် အမျိုးမျိုးရှိလေသည်။ တချို့လူများသည် မျက်နှာ
ပေါက်ဆိုးသဖြင့် သူတို့ကို မြင်ရရုံနှင့် တစ်ဖက်သားတို့သည် သူတို့အပေါ်
တွင် ဒေါသထွက်တတ်ကြလေသည်။ အချို့က အပြောဆိုးသဖြင့်
တစ်ဖက်သား အမုန်းခံရသည်။ အချို့ကမူကား အနေအထိုင် မတတ်
သဖြင့် ခြေကားယား လက်ကားယားနှင့် နေသောကြောင့် တစ်ဖက်သား
က မေတ္တာမဲ့လေသည်။ ရန်ရှင်းသည် စင်စစ်အားဖြင့် မျက်နှာပေါက်က
လည်း မဆိုး၊ အပြောလည်း မရိုင်း၊ အနေအထိုင်လည်း မရမ်းကား၊
သို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ထောင်မှူးကြီးသည် ရန်ရှင်းအပေါ်တွင် အဘယ်
ကြောင့် ဤမျှ ဒေါသဖြစ်နေရသနည်း။ သွေးရိုးသားရိုးဆိုလျှင် ဤသို့
မဖြစ်တန်ရာ။ ဘွဲ့ဖြူဘီလူးကြီး ကပ်နေသဖြင့်သာ ဤသို့ ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု
ရန်ရှင်းသည် ဝေဒနာပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရသည့်ကြားထဲမှ ဟုတ်တိုင်း
မှန်ရာ တွေးလျက်ရှိလေ၏။ ထောင်မှူးကြီး၏တပည့် ဘိုးစကလည်း
သူနှင့် ရန်ငြိုးရန်ဘက် မဟုတ်ပါဘဲလျက် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ
ရက်စက်ရပေသနည်း၊ ဤမေးခွန်းကို ဖြေရန် မခက်ခဲပေ။

သတ္တဝါတို့မည်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ထက်ပို၍ ချစ်သောသူမရှိဟု
မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောကြားတော်မူခဲ့သည် မဟုတ်ပါ
လော။ ထောင်မှူးကြီး၏ အနီးတွင်ရှိကြသော သူတပည့်များလည်း
ပုထုဇဉ်များပင် ဖြစ်ကြ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပို၍ချစ်ကြသည်မှာ ဓမ္မတာပင်
ဖြစ်လေသည်။ တစ်ဖက်သားကို သနား၍ သူတို့က မနှိပ်စက်လျှင်
သူတို့၏ဆရာ ထောင်မှူးကြီးသည် သူတို့ကို နှိပ်စက်ပေတော့မည်။
သို့ဖြစ်ရကား ကိုယ် အနှိပ်စက်မခံချင်၍ ကိုယ်က ဦးခင်အောင် သူများ
ကို နှိပ်စက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူ့ဆရာက နှိပ်စက်ချင်သောသူ

တစ်ယောက် ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် 'ဒေါသဖြစ်မှ နှိပ်စက်မည်၊
ဒေါသ မထွက်သေးသဖြင့် ခဏနေပါဦး၊ သူ့ကို ကျွန်တော် သနားလို့
မနှိပ်စက်ပါရစေနှင့် ခွင့်ပြုပါ' အစရှိသည့် စကားလုံးများဖြင့် တန်ဆာ
ဆင်နေရန် အခွင့်မရ။ စက်ရုပ်များသည် ပိုင်ရှင်များက သော့ပေးလိုက်
သည့်အခါ နေပူသေးသည်၊ ချမ်းသေးသည်၊ ညဉ့်နက်လှပြီ အစရှိသဖြင့်
ဆင်ခြေတက်ခွင့်မရဘဲ လှုပ်ရှားကြရသကဲ့သို့ သူတို့၏ သခင်ကြီး အလို
ရှိသောအခါ ထိုဘာယာများလည်း ဆင်ခြေမတက်နိုင်ရှာဘဲ သူ့ဆရာ
အကြိုက်အတိုင်း လှုပ်ရှားပြသကြရလေသည်။

“ကဲ... ကောင်းပြီ၊ ဟေ့ကောင်တွေ ခေါ်သွားကြတော့”

ဟု သူတပည့်များကို အမိန့်ပေးလေသည်။ လက်ဝဲဘက်တွင်
ရပ်နေသော ဘာယာ ၄ ယောက်အနက် ၂ ယောက်သည် ရန်ရှင်းကို
တစ်ယောက် လက်တစ်ဖက်စီကိုင်ပြီး ထူမကြလေ၏။ ၎င်းတို့ အခန်းထဲမှ
မထွက်သေးမီ...

“ဟေ့ကောင်... ကောင်းကောင်းနေနော်”

ဟု ထောင်မှူးကြီးသည် သတိထပ်၍ ပေးလေသည်။ ရန်ရှင်း
လည်း ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ အံကြိတ်လျက် လမ်းကောင်းကောင်း
မလျှောက်နိုင်သဖြင့် သူ့ဘေးက ဘာယာ ၂ ယောက်ကို အားပြုပြီး
ထော့နင်းထော့နင်းနှင့် လိုက်ပါသွားရလေသည်။

အခန်း (၂၂)

ရန်ရှင်းသည် လှောင်အိမ်တွင်းတွင် အလှောင်ခံနေသော ကျား နှင့် တူလျက်ရှိလေ၏။ သူဒေါသသည် အတိုင်းမသိ ထွက်၍နေလေ၏။ သို့ရာတွင် သူသည် ဘာကိုမျှ ပြန်မလုပ်နိုင်ပေ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆေးရုံသို့ တက်ရသည်။ ဤအခေါက် ထောင်ကျရသည်မှာ အရင်တစ်ခေါက် ထောင်ကျရသည်နှင့် မတူပေ။ အရင်တစ်ခေါက် ထောင်ကျစဉ်က သူ့ကို အထူးတလည် ဂရုစိုက်မည့်သူ မရှိပေ။ ယခုမူကား ရောက်သည့် ပထမနေ့က ထောင်မှူးကြီး၏ ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ခြင်းကို ခံရလေပြီ။ ဆေးရုံသို့ တက်ရသောအခါတွင်လည်း ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင် မကြုံစဖူး အထူးအရေးယူလျက် ရှိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရန်ရှင်း ဒူးတိုက်ခံရသည့်ညက ထောင်မှူးကြီး သည် လူသစ်ကြည့်ရသော ဆရာဝန်ကို သူ့အိမ်သို့ခေါ်၍ ညစာ ထမင်း ကျွေးပြီး ရန်ရှင်း၏အကြောင်းကို နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောပြီးလေပြီ ဖြစ်သော ကြောင့်တည်း။

ရန်ရှင်း၏ မစင်ထဲတွင် ပိုးတွေ့လေပြီ။ တွေ့သည့်ပိုးမှာလည်း ဘွဲ့ဖြူမှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်သောကြောင့် အလွန်ကြောက်စရာကောင်း သော ပိုးများဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိရလေသည်။ ဤသို့ ကြောက်စရာ

ကောင်းလျှင် ပိုးနှင့်လိုက်အောင် အဖျားယူရပေလိမ့်မည်ဟု ဆရာဝန်သည် ယူဆလေ၏။ ထို့ကြောင့် သုံးခွက်စာ စခါးကို ရန်ရှင်းအား တစ်ခွက် တည်း တိုက်ချလိုက်ရာ ရန်ရှင်းမှာ မြော့၍နေလေ၏။

အချိန်သည်ကား ညဉ့် ၁၂ နာရီလောက် ရှိလေပြီ။ ရန်ရှင်း၏ ဝမ်းသည် မရပ်နိုင်သေးပေ။ တစ်စစ်စစ်နှင့် သွားလျက်ပင်ရှိသေး၏။ အေးကလည်း အေး။ ခါးကလည်း ကိုက်။ ဝမ်းတွေကလည်း ဒလဟော သွားသဖြင့် လူကလည်း နုံးနေသောကြောင့် ဂုံအိတ်စုတ်ပေါ်တွင် ရန်ရှင်း သည် အသာကလေး ကွေးလျက်ရှိလေသည်။ သူ့အဖြစ်ဆိုးပုံကို ပြန်တွေး ပြီး ဝမ်းနည်းသဖြင့် မျက်ရည်များသည် တွေ့တွေ့စီးလျက်ရှိလေသည်။

‘သူတို့လက်ချက် ဦးနေပြီ... ဒီလိုပဲ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ငါ သေရမှာပဲ’ ဟု ရန်ရှင်းသည် တွေးတောရင်း တစ်ယောက်တည်း ပြောနေလေ၏။ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆက်၍တွေးမိပြီး ‘မထူးဘူးကွာ’ ဟု ညည်းလျက် သက်မချလေ၏။ ထို့နောက် စီးကျနေသော မျက်ရည်များ ကို ညာလက်ခုံဖြင့် သုတ်လျက် အံကြိတ်၍နေလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ ပိုးပါသူများကို ဆေးတိုက်ချိန်သို့ ရောက်လေ ပြီ။ ဆရာဝန်လည်း ထောင့်ရာဇဝင်တွင် မကြုံစဖူး သူကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်လျက် ရှိလေသည်။ ရန်ရှင်းသည် တိုက်မောင်းခေါ် ပိုးကျဆေး ကို သောက်ရပေတော့မည်။ ပိုးအများကြီးရှိသောသူဖြစ်သဖြင့် ဆေး လည်း အများကြီး သောက်ရမည်ဟု ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင်က ဖွင့်၍ မပြောသော်လည်း ဤသို့ပင်ဖြစ်ရမည်မှာ ဓမ္မတာဟု ရန်ရှင်း သိပြီးဖြစ် လေသည်။ သူ့မှာပါသမျှ ငွေတစ်ဆယ်ကို အကုန်ထုတ်၍ ပေးသည့်တိုင် အောင်ပင် ဤဘေးမှ မလွတ်နိုင်သည်ကို ရန်ရှင်း မြင်လေပြီ။ ဘယ့်နယ် လုပ်ရပါမည်နည်း။

မနေ့ကပင် ဤအရေးအတွက် ရန်ရှင်း ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်လေ သည်။ ထို့ကြောင့် ပိုးဆေးထည့်ထားသော ဖန်ခွက်ကိုယူပြီး သမံတလင်း

ပေါ်တွင် ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်လေ၏။ ဆရာဝန်သည် အလွန်အံ့အားသင့်၍ သွားလေသည်။ သူသည် ရန်ရှင်းကို ဘယ့်နယ်မှ မလွှပ်နိုင်သော ကျားသေ ကဲ့သို့ သဘောထားခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် ယခုမူကား ကျားသေသည် သူ့ကို ထ၍ကိုက်လေပြီ။

ထို့ကြောင့် သူ့အမိန့်အရ ရန်ရှင်းကို တိုက်ပိတ်ထားရန် သူတပည့်များသည် ရန်ရှင်းကို တရကြမ်းဆွဲ၍ ခေါ်သွားကြလေ၏။ လမ်းတွင် ဘာဖြစ်သည်ကို အထူးပြောစရာ မလို။ တိုက်ထဲသို့ ရောက် သောအခါ မြော့မြော့ကလေးရှိသော ရန်ရှင်းကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် လယ်ပြင် ဆင်သွားသကဲ့သို့ ထင်ရှားစွာ သိနိုင်လေသည်။

တနင်္လာနေ့တွင် ရန်ရှင်း၏အမှုကို ရုံးတင်လေသည်။ ထိုအချိန် တွင် ရန်ရှင်းသည် အတော်ကလေး အားပျော့လျက် ရှိသည်။ သို့သော် လည်း ထောင်ပိုင်၏အရှေ့သို့ ရန်ရှင်းကို ခေါ်လာသောအခါ လက်ထိတ် နောက်ပြန်ခတ်၍ ခေါ်လာလေသည်။ ဆရာဝန်နှင့်မကြီး တစ်ယောက် လုံးကို အာဏာဖိဆန်ရဲသူမှာ ကြောက်စရာလူ မဟုတ်ပေလော။ ထိုကဲ့သို့ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်လုံးကို ထောင်ပိုင်ရှေ့သို့ ခေါ်လာလျှင် လက်ထိတ် မခတ်ဘဲ ခေါ်လာ၍ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဤသို့ လက်ထိတ်ခတ်၍ ခေါ်လာသောကြောင့် အမှုမစစ်မီကပင် ရန်ရှင်းသည် လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ထောင်ပိုင်သည် တစ်ဖက်သတ် အယူသီးလျက် အပြစ်ပေးလျှင် ထိုက်သင့်သည်ထက် ပို၍ ပေးမည်ကား မလွဲတော့ပေ။

ထောင်ပိုင် ။ ။ “မင်း... ဘာဖြစ်လို့ ဆေးကိုမသောက်သလဲ”

ရန်ရှင်းသည် ထောင်တစ်ကြိမ်ကျဖူး၍ ထောင်ရည်ဝလျက် ရှိလေပြီ။ ထောင်ပိုင်ကို ဘာပြောပြောမထူး။ ထောင်များကြီး၊ ထောင်များ ကလေးတို့ ပြောသမျှစကားသာ အောင်သည်။ ထောင်သားတွေပြောသမျှ အလကားဖြစ်ရသည်ကို ကောင်းစွာ ‘နော’ ပြီးသား ဖြစ်လေသည်။

အထူးသဖြင့် ယခုအမှုတွင် ထောင်မှူးကြီး တစ်ယောက်လုံးက သူနှင့် ဓမ္မန္တရာယ်ဖြစ်နေသဖြင့် သူ ဘာပြောပြော အချည်းနှီးပင် ဖြစ်တော့မည်ကို ကောင်းစွာတွက်ပြီး ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်...

“ကျွန်တော် ဆေးမသောက်ချင်ဘူး” ဟု တိုတိုပဲ ပြန်၍ ဖြေလေ၏။ ထိုအခိုက်တွင်...

“ဒီအကောင် အပြင်ဘက်မှာ တယ်ဆိုးတယ်လို့ ကျွန်တော် သတင်းတစ်ခု ရထားတယ်” ဟု ထောင်မှူးကြီးသည် အင်္ဂလိပ်လိုဝင်၍ ထောက်လိုက်၏။

ထောင်ပိုင်ကြီးလည်း...

“ကောင်းပြီ၊ သူ့ကို နှာခေါင်းထဲကနေပြီး ဆေးအတင်းတိုက် ရမယ်၊ ပြီးတော့ တိုက်တစ်လ ပိတ်ထားလိုက်”

ဟု တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ချသွားလေသည်။ နှစ်နှင့်နှစ် ပေါင်းလျှင် လေးရမည်ကို သိနေသော ကျောင်းသားကဲ့သို့ ဤအမှုဖြစ်၍၊ ဤရုံးတင်လျှင် ဤသို့ဖြစ်ရမည်ကို ရန်ရှင်းသည် ကောင်းစွာ တွက်ပြီး ဖြစ်လေသည်။ သို့အတွက် သူ့အဖို့မှာမူကား ဤစီရင်ချက်ကြောင့် ရင်လည်းမခုန်၊ ဒူးလည်းမတုန်၊ ဘာမျှထူးခြားခြင်း မဖြစ်ဘဲ သူ့အခန်းထဲသို့ ပြန်ဆွဲခေါ်သွားသော ဘာယာ၏နောက်သို့ ခပ်အေးအေးပင် လိုက်၍သွားလေသည်။

တိုက်ပိတ်ရက် ၂၈ ရက်ရသောနေ့တွင် သူ့အမှုအတွက် အယူခံ ရှုံးသည့်အကြောင်းကို ရန်ရှင်းသည် ကြားရလေသည်။ ထိုသို့ အယူခံ ရှုံးသည့်အတွက် ဒုက္ခတစ်ခု ပို၍လာပြန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူရသောအပြစ်သည် ထောင်ဒဏ် အပြစ်သာမဟုတ် ကြိမ်ဒဏ် အပြစ်ပါ ပါသောကြောင့်တည်း။ ထို့ကြောင့် တိုက်ကလွတ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြိမ်ဒဏ် အချက် ၃၀ အရိုက်ခံရန်အတွက် ပြင်ရပြန်လေသည်။

ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင် ဂရုစိုက်သော အမှုများဆိုလျှင် ကြိမ်ရိုက် ခံရမည့်သူသည် ဆိုင်ရာပိုင်ရာတို့နှင့် ကြည့်၍ စီစဉ်နိုင်လေသည်။ အရိုက် ခံရမည့်သူသည် တတိယတန်းစားထဲကဆိုလျှင် ကြိမ်ရိုက်မည့်သူနှင့် ကြိတ်၍ စီစဉ်သည်သာ များလေသည်။ ဥပမာ ကြိမ်ရိုက်မည့်သူကို ငါးမူးလောက် ပေးလိုက်လျှင် ကြိမ်ကိုဆုပ်ထားသော လက်ချောင်း တစ်ချောင်းကို လျော့၍ ရိုက်လေသည်။ တစ်ကျပ်လောက် ပေးနိုင်လျှင် လက် ၂ ချောင်း လျော့၍ ရိုက်လေသည်။ ဤသို့ လျှော့လိုက်သဖြင့် တအားလွှဲ၍ ရိုက်သော်လည်း ကြိမ်ကျသက်သာသည်။ အရိုက်ခံရသော သူက အနည်းငယ်နာသော်လည်း ထောင်မှူး ထောင်ပိုင် ကျေနပ်အောင် တအားကုန်ဟစ်၍ အော်ရသည်။ တချို့ကလည်း တစ်ပွဲပြန် ထုံးမန်း အစရှိသည်တို့ကို အားကိုးပြီး ဘယ်သူမှ ပိုက်ဆံမပေးဘဲ အရိုက်ခံကြ သည်။ ဤသို့ အဆောင်ရှိသည့်သတင်းသည် ကြိမ်ရိုက်သူများထံ ပေါက်ကြားသွားခဲ့လျှင် သူတို့၏ကြိမ်ကို ချီးရေ၊ သေးရေနှင့် စိမ်ပြီး မရှုမလှ ပေါက်ပြဲကုန်အောင် တအား နင်းရိုက်တတ်ကြလေသည်။

ဒုတိယတန်းစားလောက်ဆိုလျှင် ထောင်မှူးကြီးကို ကပ်တတ် လေသည်။ ထိုအခါ ထောင်မှူးကြီးသည် ကြိမ်ရိုက်သူတွေကို ခေါ်ပြီး ‘ဒါ ငါ့လူဟေ့...၊ ကြည့်ရိုက်’ ဟု ပြောလိုက်လျှင် ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်သော တပည့်ကျော်များက ကြည့်ရိုက်ကြရလေသည်။ တချို့လူများသည် ဆရာကိုသာပေးပြီး တပည့်ကို အရိုးအယွင်းကလေး မျှ ပေးသောကြောင့် ကြိမ်ဒဏ် အစိတ်လောက်ရိုက်ရလျှင် မတော်တဆ လက်လွန်သွားသလိုလိုနှင့် တစ်ချက်နှစ်ချက်လောက် ခါးကိုပတ်ပြီး ရိုက်တတ်ကြလေသည်။ ဤသို့ အရိုက်ခံရလျှင် ကြိမ်ဖျားထိသည့် နေရာတွင် ပေါက်ပြဲသွားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အချို့လူများသည် ဆရာကိုပေးလျှင် တပည့်များကိုလည်း မမေ့ကြပေ။

ပထမတန်းစား လူများမှာမူကား ဆေးထောင်ပိုင်ထိပင် ရက်၍

'ကြိတ်' နိုင်လေသည်။ ထောင်ထဲတွင် ဆေးထောင်ပိုင်လည်း အတော် တန်ခိုးကြီးသူ တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်၏။ သူနှင့်ကြိတ်ထားလျှင် ကြိမ်ဒဏ် အချက်အစိတ်လောက် အရိုက်ခံရမည့်သူကို အချက် ၂၀ လောက် ရိုက်ပြီးလျှင် ကြိမ်ဒဏ်ကို ရပ်ပစ်လိုက်နိုင်သည်။ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ရိုက်ရန် အတွက်လည်း ဆေးထောင်ပိုင်သည် ဝင်၍ အမိန့်ပေးနိုင်သည်။

ရန်ရှင်း၏ အမှုတွင်လည်း ဆေးထောင်ပိုင်အထိ တက်၍ ကြိတ်ထားပြီးလေပြီ။ သို့ရာတွင် ကြိတ်ထားသူမှာကား ရန်ရှင်းမဟုတ်။ သူ၏ ရန်သူများသာဖြစ်သဖြင့် ရန်ရှင်းသည် သက်သာဖွဲ့လမ်းကို မမျှော် လင့်နိုင်တော့ချေ။

ထိုနေ့တွင် ကြိမ်ရိုက်ခံမည့် လူပေါင်းမှာ ဆယ့်တစ်ယောက် ဖြစ်၍ ရန်ရှင်း၏အလှည့်သည့် ပဉ္စမဖြစ်လေသည်။ များမကြာမီ 'အမယ် လေးခင်ဗျ၊ ကယ်တော်မူကြပါဦးခင်ဗျ၊ သေပါပြီခင်ဗျ' အစရှိသော အသံတို့ဖြင့် ရုံးခန်းတစ်ခုလုံး ဆူညံသွားလေသည်။ အချို့လူများသည် နာလွန်း၍ ငယ်သံများပင်ပါအောင် အော်ဟစ်ကြလေသည်။ အချို့မှာ ကြောက်လည်းကြောက်၊ နာလည်းနာသဖြင့် သူတို့၏ အော်ဟစ်သံတို့ သည် မပီသတော့ဘဲ လုံးထွေး၍နေသည်။ ရန်ရှင်းလည်း ပုထုဇဉ်မျှသာ ဖြစ်သဖြင့် ထိုဒုက္ခသည်များကို မြင်ရသောအခါတွင် တုန်လှုပ်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ဟန်မပျက်ဘဲ အကြိတ်ကာ စိတ်ကို တင်း၍ထား လေသည်။ မကြာမီ သူ့အလှည့်သို့ ရောက်လေပြီ။

ရန်ရှင်းလည်း သုံးမြှောင်သဏ္ဍာန်ရှိသော ကားစင်ဆီသို့ ခြေ လေးလေးနှင့် လျှောက်သွားလေသည်။ ကားစင်နားသို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ညာကြိမ်သမားသည် ရန်ရှင်း၏ လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့ မခိုင်းပြီး ကားစင်၏ထိပ်တွင် ကြိုးနှင့်တင်းကြပ်စွာ ချည်လိုက်လေသည်။ ရန်ရှင်းသည် ကားစင်နှင့်ကပ်လျက် ရှိလေပြီ။ ညာကြိမ်သမားလည်း ရန်ရှင်း၏လုံချည်ကို ချွတ်ချလိုက်ပြီးလျှင် ကားစင်၏ အလယ်တိုင်

တစ်ခုတွင် ရန်ရှင်း၏ခါးကို ပတ်၍ ကြိုးနှင့်ချည်ပြန်သည်။ လက်နှင့်ခါးကို တုတ်ရုံနှင့် ရန်ရှင်းသည် ခါးကိုပင် အလွန်သာတော့ပေ။ သို့ရာတွင် ဤမျှနှင့် မပြီးသေး။ ကားစင်၏ အောက်ဘက်ရှိ ခြေထိပ်ထဲတွင်လည်း ရန်ရှင်း၏ ခြေနှစ်ဖက်ကိုထည့်၍ ခတ်ထားလိုက်သေးသည်။

ထိုနောက် အလျားနှစ်မိုက် အနံ့တစ်မိုက်ရှိသော ပိတ်စိမ်းပါး ရေစိုတစ်စကို ရန်ရှင်း၏ တင်ပေါ်သို့ အုပ်လိုက်လေသည်။ လက်မရွံ့ အာဏာသားတို့သည် အလွန်ကျင်လည်ပြီးသား ဖြစ်ကြသဖြင့် လက်ကို ကြိုးချည်သည်မှာ ပိတ်စိမ်းပါးကပ်သည်အထိ တစ်မိနစ်မျှပင် မကြာချေ။

ထောင်ထဲတွင် ဘယ်ကြိမ်ညာကြိမ် ရိုက်သည်ဖြစ်ရာ ဘယ် ကြိမ်ရိုက်မည့်သူသည် ရန်ရှင်း၏ ညာဘက်မှနေ၍ ညာကြိမ်ရိုက်မည့် သူသည် ဘယ်ဘက်က နေလေသည်။ မရိုက်မီ တဖိုးတိုးနှင့် သူတို့၏ ကြိမ်များကို ဝှေ့နေသည့် အသံများမှာ အသံယားစရာပင်ကောင်းတော့ ၏။

သုံးလေးချက်မျှ ဝှေ့၍အပြီးတွင် ညာကြိမ်သမားက စ၍ ရိုက်လေသည်။ ပထမတစ်ချက်နှင့် ပေါက်၍သွားလေပြီ။ ရန်ရှင်း၏ တင်ပေါ်၌ အုပ်ထားသော ပိတ်စိမ်းပါးတွင် သွေးစွန်း၍လာခြင်းက ဤအချက်ကို သက်သေခံလေသည်။

တစ်ချက်၊ နှစ်ချက်၊ သုံးချက် အစရှိသဖြင့် ကြိမ်ရေသူကလည်း တင်ပေါ်ကြိမ်ကျတိုင်း မှန်မှန်ရေလျက်ရှိ၏။ အပေါ်ယံကြည့်လျှင် သက်သာသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း ကြိမ်ရိုက်ခြင်းသည် စင်စစ်မှာမူ ကား အလွန်ပင်ပန်းသော အလုပ်ဖြစ်လေသည်။ ကားစင်နှင့် သုံးလှမ်း လောက်ကွာသည့်နေရာမှ ကြိမ်ကိုဝှေ့ပြီး ကားစင်ဘက်သို့ သိုင်းကွက် နင်းသလို ခြေနှစ်လှမ်း မှန်မှန်နင်းလာရသည်။ ဘယ်ကြိမ်သမားသည် ညာခြေဖြင့် စ၍လှမ်းသည်။ ဘယ်ခြေသည် ဒုတိယခြေလှမ်းကို စ၍ လှမ်းပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ညာပေါင်တန်း၍ မြေကြီးကို ခြေဖျားဖြင့်

ထောက်လျက် ဘယ်ဒူးကို အသာကွေးလိုက်ပြီးလျှင် ထိုဒူးကို အားပြုပြီး တအားသိမ်း၍ ရိုက်ရသည်။ ရိုက်ပြီးသောအခါ မူလနေရာသို့ ခြေလှမ်း မှန်မှန် နှစ်လှမ်းနောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး ညာကြိမ်သမား၏ကြိမ် တင်ပေါ်သို့ ကျပြီးသည်အထိ ရပ်နေရလေသည်။ ညာကြိမ်သမားလည်း ဤသို့ပင် ရိုက်ရသည်။ ခြေလှမ်းသောအခါသာ ဘယ်ခြေကစ၍ လှမ်းရသည်။

ရိုက်သည့် အချက်တိုင်းလိုလိုပင် ပေါက်သဖြင့် သွေးများသည် ပိတ်စိမ်းပါးတွင် စို့ရုံသာမဟုတ်ဘဲ၊ ရန်ရှင်း၏ ပေါင်များမှပင် စီး၍ ကျလေပြီ။ ရန်ရှင်းသည် တစ်ခွန်းမျှမအော် ကားစင်ကိုသာ နဖူးနှင့် ကပ်၍ မှိန်းနေလေသည်။ ကြိမ်သမားတို့လည်း ဆိုင်ရာတို့က ညွှန်ကြား ထားသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ရန်ရှင်း မအော်သဖြင့် သူတို့ အလိုလို ဒေါသ ထွက်လာသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် အနှစ်နှစ်အလလက ညှိုးသူ ရန်ဘက်ပမာ နင်း၍ ရိုက်နေကြလေ၏။ လူစိတ်များသည် အတော် ထူးဆန်းသည်။ ဥပမာ ဖခင်ဖြစ်သူသည် သူ၏သားကို ရိုက်သည့်အခါ သားဖြစ်သူသည် 'အမလေး...၊ ကယ်ပါ... ယူပါ...၊ ကြောက်ပါ ပြီ...' အစရှိသဖြင့် နာသည်ထက် ပို၍အော်လျှင် ၅ ချက်လောက် ရိုက်ရမှာ သုံးချက်လောက်နှင့် ပြီးသွားလေသည်။ အရိုက်ခံရပြန်လည်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းသာ အရိုက်ခံရလေသည်။ ဇွဲကောင်းသည်နှင့် မအော်မငို သော သားသမီးများကိုကား မိဘတို့သည် ဒေါသထွက်ပြီး ပို၍ ရိုက်တတ် ကြလေသည်။ ရင်သွေးများကိုပင် မအော်မငိုသဖြင့် ဖိ၍ ရိုက်တတ်ကြ သေးလျှင် သူစိမ်းပြင်ပြင် ရန်ရှင်းမှာလည်း လက်မရွံ့ အာဏာသားများ ထံမှ ညာတာထောက်ထားခြင်းကို အဘယ်မှာလျှင် မျှော်လင့်ဖွယ်ရာ ရှိလာတော့အံ့နည်း။ ရန်ရှင်းအတွက်မှာမူကား သေလျှင်လည်း ပွဲထဲတွင် မြန်မြန်သေသောသူသည် မြန်မြန်အိပ်ရသကဲ့သို့ သူလည်း သူ့ဒုက္ခတွေက မြန်မြန်လွတ်ရချည်ရဲ့ဟူသော သဘောဖြင့် မအော်ဘဲနေခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

ထောင်မှူးကြီး၏အမိန့်ကို ရရှိပြီးဖြစ်သဖြင့် ရန်ရှင်းအား 'မမကြီးကျိတ်' ကို အထိုးခိုင်းလေ၏။ ဗမာပြည်ရှိ ဂျုံ ကျိတ်ရသော ထောင်များတွင် မမကြီးအမည်နှင့် ဂျုံကျိတ်ကြီးများ ရှိလေသည်။ အကျဉ်းသားတိုင်း မမကြီးကျိတ်ဆိုလျှင် ဆလံသရသည်။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော်..... ထိုကျိတ်ကြီးသည် လေးရုံမက အဆွဲမတတ်လျှင် သပ်ရိုက်ထားသလို ကြပ်နေတတ်သဖြင့် ၎င်းကို တစ်နာရီခန့်ဆွဲမိလျှင် ဗလကောင်းသောသူများပင် ပစ်၍ လဲတတ်ကြလေသည်။

ထိုကျိတ်ကြီးများကို ထားရသည့် မူလရည်ရွယ်ချက်မှာ ထောင်ထဲတွင် ထောင်ဥပဒေရိုးရိုးဖြင့် ဖိနှိပ်၍ မနိုင်သူများကို အဆွဲခိုင်းရန် ပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ကာလရွေ့လျောလာသောအခါ ထိုကျိတ် ကြီးများမှာ ပိုက်ဆံမပေးနိုင်သော လူသစ်များကိုလည်းကောင်း၊ ပိုက်ဆံ ပါသော်လည်း ဆိုင်ရာ မဲဇလီကိုမပေးဘဲနေသူများကိုလည်းကောင်း၊ ညှဉ်းရန်အတွက် အသုံးချရမည့်ပစ္စည်းများ ဖြစ်နေကြလေသည်။ အိုးစား ဆွယ်ရန်အတွက်လည်း ထိုကျိတ်ကြီးများကို အသုံးပြုတတ်ကြသေးသည်။ ဥပမာ၊ လူငယ်တစ်ယောက် ထောင်ကျလာသောအခါ ငွေမလိုက်နိုင် သဖြင့် ဂျုံရုံသို့ ရောက်လာပြီဆိုပါစို့။ ဂျုံရုံမဲဇလီသည် အိုးစားစ၍ မဆွယ်သေးဘဲ အတော်ကလေး ပင်ပန်းလာသောအခါ စိတ်ကလည်း အလွန်ညစ်၊ အလွန်ပင်ပန်းလာပြီ ဖြစ်ရကား..... နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးဟု သဘောထားကြပြီး ထိုသူငယ်များသည် အိုးစားဆွယ်သူ တို့၏ အလိုသို့ လိုက်ကြလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အနည်းငယ် ခေါင်းမာနေသော သူငယ်များကိုမူ ကား မမကြီးကျိတ်နှင့်သာ ခြောက်၍မရပါလျှင် အရိုက်အနက် အခြောက်အလှန့်ကလေးများကိုလည်း အနည်းငယ် ကူပေးရလေသည်။

ရန်ရှင်းသည် တစ်ခါဖူးမျှ ဂျုံမထိုးဖူးခဲ့သော်လည်း ပုသိမ်ထောင့် တွင်လည်း နေခဲ့စဉ်က သူ့မိတ်ဆွေများထံမှ မမကြီးကျိတ်၏အကြောင်း

ကို ကောင်းစွာ ကြားခဲ့ဖူးလေသည်။ ထို့ကြောင့် မမကြီးကျိတ်ကို မည်သို့ကိုင်ရမည်ကို သိရှိပြီး ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် လမ်းကိုပင် အနိုင်နိုင် လျှောက်နေရသည်ဖြစ်ရကား... မမကြီးလိုလေးသော ကျိတ်ကြီးများကို မဆိုထားဘိ၊ ကျိတ်ရိုးရိုးကိုပင် ထိုးနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ကျိတ်၏လက်တန်းကို ကိုင်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားသကဲ့သို့ ဝိုင်၍ ရပ်နေမိလေ၏။

“ဟေ့ကောင်...မင်း...ဘာဗိုလ်ကျနေသလဲ၊ ဆွဲလေ...”

ဟုပြောပြောဆိုဆို မဲဇလီသည် သူ့လက်ထဲက နံပါတ်တုတ်ကြီးနှင့် ရန်ရှင်း၏ နောက်ကျောကို စောင့်၍ထိုးလိုက်လေ၏။ ရန်ရှင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ရိုက်ထားသလိုနာလျက် ရှိသည့်အထဲတွင် ယခုကဲ့သို့ တုတ်ကြီးနှင့် ဆောင့်ထိုးလိုက်ပြန်ရာ၊ အနာပေါ်တုတ်ကျသည်ဆိုသည့် စကားမှာ အရင်က စာတွေ့ပင် ဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါမှာမူကား ရန်ရှင်းသည် ငါတွေ့ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

ရန်ရှင်းလည်း ကျိတ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်မြဲကိုင်လျက် မဲဇလီကို ခေါင်းဖြင့်သာ အသာလှည့်ကြည့်ပြီး...

“ကျွန်တော် ခိုနေတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဆွဲကို မဆွဲနိုင်လို့ ရပ်နေတာပါ...” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

မဲဇလီ ။ ။ “ဒါ ထောင်ကွ...။ မင်းအဖေအိမ် မဟုတ်ဘူး၊ ဗိုလ်ကျမယ်တော့ မကြံနဲ့ဟေ့...”

ရန်ရှင်း ။ ။ “ကျွန်တော် ကြိမ်ရိုက်ခံပြီးတာ သုံးရက် ရှိသေးတယ်၊ လှုပ်ကို မလှုပ်နိုင်လို့ပါ ခင်ဗျာ”

မဲဇလီ ။ ။ “ဒါတွေကို နားမလည်ဘူးကွာ မင်း ငါ့ရုံကို ရောက်လာရင်တော့ အလုပ်လုပ်ရမှာပဲ၊ ဗိုလ်ကျချင်လို့ မရဘူး”

ရန်ရှင်း ။ ။ “တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်တော့ နားပါရစေ၊ ခါးနာပျောက်တော့ ထိုးပါ့မယ်...”

မဲဇလီ ။ ။ “မရဘူး၊ ခုထိုးရမယ်၊ ဒါ ငါ့သဘောကွ...”

ရန်ရှင်းသည် ကျိတ်တန်းကို ကိုင်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို အောက်သို့ ချလိုက်ပြီး...

“ခုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မထိုးနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျား လုပ်ချင်ရာကို လုပ်တော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ခံနိုင်သလောက် ခံသွားမှာပဲ” ဟု စိတ်တွေလည်း တိုလာပြီဖြစ်သဖြင့် ခပ်တိုတိုပင် ပြန်၍ ပြောလိုက်၏။

မဲဇလီလည်း အကြိုက်တွေ့သွားလေသည်။ ဤချုံ့ကို ထွင်လိုက်ရာ ဤယုန်ထွက်လာသဖြင့် ဝမ်းသာသောသူကဲ့သို့ ဤအသိုင်းအဝိုင်းကို လုပ်လိုက်သဖြင့် ရန်ရှင်းထံမှ ဤစကားများ ထွက်လာသောကြောင့် မဲဇလီလည်း ဝမ်းသာလျက် ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှ နောက်ထပ် ပြောမနေဘဲ ရန်ရှင်းကို သူ့ဆရာဖြစ်သူ ဂျုံရုံထောင်မှူးထံသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ထောင်မှူးသည် စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် ယခု အကျဉ်းသားသည် အလုပ်လုပ်ရန် ငြင်းဆန်နေသဖြင့် ခင်ဗျားထံသို့ ပို့လိုက်ရပါသည် ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ပါသည့် စာသုံးလေးကြောင်းကို အင်္ဂလိပ်လိုရေးပြီး ရန်ရှင်းကို ဘာယာတစ်ယောက်နှင့် ထောင်မှူးထံသို့ ပို့လိုက်လေသည်။ အမှုမဖြစ်မီကပင် စီရင်ချက်ကို ကြိုတင်၍ စိတ်ကူးပြီးသားဖြစ်နေသော ထောင်မှူးကြီးသည် ရန်ရှင်းအား မည်သည့်အပြစ်ကို ပေးရမည်နည်းဟု အချိန်များစွာယူကာ စဉ်းစားနေရန်မလို ရန်ရှင်းကို တိုက်ပိတ်ရန် ချက်ချင်း အမိန့်ပေးလိုက်၏။

တနင်္လာနေ့ ထောင်ပိုင်ကြီးက ထောင်ထဲသို့ ဝင်သောအခါ ရန်ရှင်းအမှုကို ရုံးတင်လိုက်လေသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ရန်ရှင်းကို မြင်သောအခါ မြင်ဖူးသလိုလိုရှိ၍ ခေတ္တမျှ စိုက်ကြည့်နေစဉ် ထောင်မှူးကြီးက...

“ဒီကောင်ဟာ အရင်တစ်ခါ ဆေးမသောက်ဘူးလို့ ငြင်းနေတဲ့ အကောင်ဘဲ” ဟု အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါမှ ထောင်ပိုင်ကြီး

သည် သတိရပြီး ခေါင်းညိတ်လျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် ရန်ရှင်းအတွက် နှင့် ပတ်သက်၍ ထောင်မှူးကြီး ရေးထားသော အစီရင်ခံစာကိုကြည့်ပြီး။

“မင်း... မဲဇလီကို ဘာလို့ ပြန်ပြောသလဲ၊ နောက်ပြီး မင်း ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်မလုပ်သလဲ” ဟု ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ရန်ရှင်းကို မေးလေသည်။ ရန်ရှင်းက ဘာမှ မပြောနိုင်သေးမီ ထောင်မှူးကြီးက...

“ဒီကောင် တယ်ဆိုးချင်တဲ့ အကောင်” ဟု အင်္ဂလိပ်လိုဝင်၍ ထောက်လိုက်လေ၏။

ထိုမျှနှင့်ပင် လုံလောက်လေပြီ။ ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ရန်ရှင်းကို ဆက်ပြီး မမေးတော့ပေ။ တိုက်နှစ်လပိတ်၊ တိုက်ကလွတ်တော့ တစ်လ ရေဆွဲဟု စီရင်ချက်ချလေ၏။ ရန်ရှင်းလည်း ဘာပြောပြော မထူးတော့ပါ ဘူးဟူသော သဘောနှင့် ငြိမ်လျက်ရှိလေ၏။

တိုက်အထဲတွင် နှစ်လ ပိတ်ခံရသည်ကို ရန်ရှင်းသည် ၂ နှစ် လောက် ထင်မှတ်မိလေ၏။ တစ်နေ့တစ်နေ့တွင် လှည့်အိပ်လိုက် ထိုင်လိုက် နှင့် မိမိအကြောင်းကြောင်းတွေကို အဖန်တလဲလဲ စဉ်းစားရင်းသာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း သူသည် လူမှန်းသိသည့် အရွယ်မှစ၍ ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျလောက်အောင် မလုပ်ပါဖူးလျက်နှင့် အဘယ်ကြောင့် သူကိုယ်တိုင် မှာမူကား မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျရလေသနည်းဟု တွေးမိပြန်သည့် အခါ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဝမ်းနည်းလာသဖြင့် မျက်ရည်တို့သည် မဆည်နိုင် အောင် စီးဆင်းလျက်ရှိတတ်၏။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ပိတ်ခံရ လျက်ရှိသော ဘိုးသိုက်လည်း ပျင်းလွန်းသဖြင့် မကြာခဏ ရန်ရှင်းကို လှမ်း၍ စကားပြောသော်လည်း ရန်ရှင်းသည် မည်သူနှင့်မျှ စကားမပြော လိုသောကြောင့် စကားကို တစ်နည်းနည်းနှင့် ကြံဖန်ပြီး ဖြတ်လေ့ရှိသည်။

ရန်ရှင်း၏ စိတ်ထဲတွင် ဘဝင်းအပေါ်၌ အလွန်အလွန် အခဲ မကျေ ဖြစ်နေသဖြင့် သွားလေသူ ငွေခင်ကို သတိရသင့်သလောက်

မရနိုင်ရှာပေ။ မည်မျှ အခဲကြီးနေသနည်း ဆိုလျှင် ဘဝင်းကို ဓားနှင့် အတင်းလလိုက်ခုတ်နေသည်ဟု တွေးတောရင်း တကယ်ပင် ထင်မှတ်၍ လက်ကလည်း ဓားနှင့် တအားလွှဲခုတ်သလိုက်သလို ယောင်သွားပြီး ပါးစပ်မှလည်း ‘ရှုပ်ဦးကွာ၊ မှတ်ကရော့ကွာ’ အစရှိသည့် စကားတို့ကို ယောင်ပြီး ထွက်သွားတတ်လေသည်။ ထိုမျှမကသေး စိန်ဦး၊ ဘဝင်း တို့နှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားရသည်ဟုလည်း မကြာခဏ အိပ်မက် မက်တတ် ပေသေး၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် စိန်ဦးနှင့် ဘဝင်းတို့ကို သူကလည်း သတ်သည့်အခါတွင်လည်း သတ်ရရုံ သတ်ခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ အူတွေ၊ အသည်းတွေ ထုတ်၊ အသားတွေကို မွန်းပြီး သတ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ တကယ်တွေ့၍ တကယ်သတ်ရလျှင်လည်း ဤနည်းအတိုင်းပင် သတ် တော့မည်ဖြစ်ရာ စိတ်ကူးပြင်းသကဲ့သို့ အိပ်မက်ကလည်း လိုက်၍ မက်ပေးရလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့ကလည်း ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ပစ်သဖြင့် ရန်ရှင်း ခံရသည်ဟူ၍ မက်တတ်ပေသေး၏။

ရန်ရှင်းသည် ထောင်မှ အလွန်လွတ်ချင်၏။ ပုသိမ်ထောင် တုန်းက လွတ်ချင်သောစိတ်သည် သူ့ဇနီး ငွေခင်နှင့် တွေ့ရန်ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ယခုလွတ်ချင်သည်ကား အခြားမဟုတ်။ သူ့မယားကိုလည်း ဖျက်ဆီး၊ သူ့ကိုလည်း လူညွန့်တုံးအောင်လုပ်ရက်သော သူများအား ကလဲ့စားချေချင်သောကြောင့်ပင်တည်း။

လေးနှင့်ပစ်သောသူသည် နတ္ထိရုံမုဆိုး ဖြစ်သော်လည်း ဆန္ဒနှင့် ဆင်မင်းကို သတ်သူအစစ်မှာ မုဆိုးကို မြှောက်ပေးလိုက်သော စူဠသုဘဒ္ဒါ ပင် ဖြစ်သကဲ့သို့ ရန်ရှင်းကို မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျအောင် လုံလ ထုတ်သူများကား စိန်ဦး၊ ဘဝင်းတို့ လူစုဖြစ်သော်လည်း တကယ် လက်သည်မှာကား၊ ထိုသူများမဟုတ်။ လူချင်းအတူတူ လူတန်းစား အမျိုးမျိုး ကွဲပြား၍ တစ်တန်းစားက အခြားတစ်တန်းစားကို မျက်ရည် ပေါက်ကြီးငယ် ကျသည်ကအစ လူညွန့်တုံးသည့်အဆုံးထိ ညှဉ်းရန်

နိပ်စက်နိုင်အောင် ဖန်တီးပေးလျက်ရှိသော စီးပွားရေး စနစ်ဆိုးကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုမျှမကသေး၊ ဤစနစ်ဆိုးကြီးကြောင့်ပင် လူ့အန္တရာယ် စားရမည့် ထမင်းလုတ်သည် လူတစ်ယောက်နှစ်ယောက်၏ လက်ထဲတွင် သွားစုနေသဖြင့် ထိုလူအန္တရာယ်မှာ ဖောင်စီးရင်း ရေငတ်ဆိုသလို ထမင်းထုပ် ပုံကြီးများ၏ အနီးတွင်ထိုင်ပြီး ထမင်းငတ်လျက် ရှိကြရသည်။ ထိုစနစ်ဆိုးကြီးကြောင့်ပင် ရလေလိုလေ အိုတစ္ဆေကြီးများကလည်း သူတို့၏ လောဘဇော တိုက်တွန်းချက်အရ တရားသည်၊ မတရားသည် ဤနှစ်လီကို အတည်တကျ တွေးမဆနိုင်ဘဲ သူတို့ ရနိုင်သည့်နည်းလမ်းများဖြင့် ခြစ်ခြတ်၍ယူလျက် ရှိကြလေသည်။ ရန်ရှင်းသည် စ၍ ထောင်ကျရသည်မှာလည်း ထိုလောဘဇော လက်ချက်ကြောင့်ပင် မဟုတ်ပါလော။ ပစ္စည်းလုကြရာတွင် ဓနရှင်တို့၏ လက်ချက်ကြောင့် ရန်ရှင်းထက်ပို၍ မဂ္ဂမဃ ခံကြရသူများလည်း ဤလောကကြီးတွင် မရေတွက်နိုင်အောင် ရှိကြပေသေး၏။

ထိုမျှမကသေး။ အရက်သောက်မိသောသူသည် အရက်၏ မြောက်ပင့်ချက်ကြောင့် သွေးတကြွကြွဖြစ်ပြီး ဆဲလိုဆဲ၊ ရမ်းလို့ရမ်း၊ ရိုက်လိုရိုက် ၃စရိုက်မှန်သမျှကို လျှောက်လုပ်တတ်ကြသကဲ့သို့ လူတစ်ယောက်ယောက်၏ လက်တွင် ဓနတွေစုမိခဲ့လျှင် ဓန၏ မြောက်ပင့်ချက်ကြောင့် ထိုလူသည် သွေးတကြွကြွ ဖြစ်ရတော့မည်မှာ ဓမ္မတာတည်း။ လူမပြောနှင့် ဘာမှန်းမသိသော ဝိဒေဟရာဇ် ပုတ်သင်ပင်လျှင် ရွှေတစ်ပင်သား၏ မြောက်ပင့်ချက်ကြောင့် သွေးတကြွကြွ ဖြစ်ခဲ့ရဖူးသည် မဟုတ်ပါလော။ ဤသို့ အမြောက်ကို မခံနိုင်သဖြင့် ဓနရှင်ဆိုသူသည် သူထက် ပစ္စည်းချို့တဲ့သူများကိုမြင်တိုင်း ဇော်ကားရန်ကိုလည်းကောင်း၊ မိန်းမများကိုမြင်တိုင်း မယားလုပ်ရန်ကိုလည်းကောင်း ကြိုးစားအားထုတ် တတ်ကြပေသေး၏။ ငွေခင် သေရသည်မှာ ဤအချက်၏ အကောင်းဆုံး သက်သေသာဓကပင် မဟုတ်ပါလော။ ဤလောကကြီးတွင် စာရင်း

ယူလိုက်ပါက ပျက်စီးရသော မိန်းမတစ်ရာသည် ဓနရှင်များ ဖျက်ဆီး၍ ပျက်စီးရသော မိန်းမများသည် ကိုးဆယ့်ကိုးယောက်ထက် နည်းနိုင်ပါဦးတော့မည်လော။

ထို့ကြောင့် ဓနရှင်စနစ်ကြီးကို ဖယ်ပစ်လိုက်လျှင် သူဌေးစိန်ဦးဆင်းရဲသား ရန်ရှင်းတို့လည်း ပျောက်ပျက်ကုန်ပြီး ထိုနေရာများတွင် ရိုးရိုးစိန်ဦးနှင့် ရိုးရိုးရန်ရှင်းတို့သာ ရှိကြပေတော့မည်။ ထိုအခါတွင် စိန်ဦးသည် သူများ၏ထမင်းလုတ်ကို လုစားစရာမလို။ ထမင်းလုတ် လုသူမရှိ၍ ရန်ရှင်းတို့လည်း သပိတ်တားစရာ အကြောင်းမရှိ။ သပိတ်မတားလျှင် ရန်ရှင်းသည် ထောင်ကျရတော့မည်မဟုတ်။ ရန်ရှင်း ထောင်မကျရလျှင် ငွေခင်လည်း ယခုကဲ့သို့ အသေဆိုးနှင့် မသေရတော့ပေ။ ငွေခင် မသေရလျှင် စိန်ဦးကို ရန်ရှင်းက ဓားနှင့် ခုတ်စရာ လိုပါသေး၏လော။ ဓားနှင့် ခုတ်စရာမလိုလျှင် ရန်ရှင်းသည် ထောင်တွင်း၌ ယခုကဲ့သို့ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျကာ ပရိဒေဝမီး တောက်လောက်စရာ အကြောင်းလည်း အဘယ်မှာလျှင် ရှိနိုင်ပါတော့အံ့နည်း။

ဤကဲ့သို့ အရင်းခံ အကြောင်းကြီးများကို ရန်ရှင်းသည် မတွေးတောမိသဖြင့် ဘဝင်းပဲ၊ စိန်ဦးပဲဟူ၍ အကြီးအကျယ် ဒေါသဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။ အကယ်၍ ထိုအကြောင်းရင်းတရားကြီးများကို တွေးမိပါမူကား ရန်ရှင်းသည် စိန်ဦးနှင့် ဘဝင်းတို့ကို ဤမျှ ဒေါသဖြစ်စရာ မရှိပေ။ ဤမမြဲသော လောကကြီးတွင် မမြဲသော ဓနအတွက်နှင့် မမြဲသော လူအပေါင်းတို့အား ခဏကလေး အသက်ရှင်နေရသည့်အတွင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဗြဟ္မစိုရ်တရားတွေပျက်ပြီး ရိုက်ကြ နှက်ကြ၊ ထိုးကြ ခုတ်ကြ၊ သတ်ကြ ဖြတ်ကြစေခြင်းဖြင့် လူလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ကမောက်ကမ ဖြစ်ကုန်အောင် ဖန်တီးပေးနေသော ဓနရှင်စနစ်ကြီးကိုသာ ဒေါသဖြစ်ရန် ရှိပေတော့လေ၏။

ရန်ရှင်းသည် ၂ လစေ့၍ တိုက်တွင်းမှ ထွက်ရလေပြီ သို့ရာတွင် သူ့ဒုက္ခမှာ အေးပြီဟု မယူဆနိုင်သေး။ အတောင်နှစ်ဆယ်လောက် နက်သော ရေတွင်းထဲမှ ရေနံဆီပုံး ၆ ပုံးစာလောက်ရှိသော ရေပုံးကြီးနှင့် ရေအပြည့်ကို တစ်နေ့လုံး နေပူကျဲကျဲထဲတွင် စက်သီးဖြင့် တစ်လတိုင်တိုင် ဆွဲတင်ပေးရမည့်ဝတ္တရားကလည်း ရှိပေးသေး၏။ ရန်ရှင်း ဒဏ်ရာတို့သည် ပျောက်ကုန်ကြပြီဟု ဆိုသော်လည်း ၂ လ တိုက်ပိတ်ခံရသဖြင့် အညောင်း မိပြီး ခပ်ကိုင်းကိုင်း ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။

ရေဆွဲရုံမှာ အတော်ကလေး မှတ်သားဖွယ်ကောင်းလေသည်။ ရေတွင်းနှုတ်ခမ်းအနီးတွင် ဘာယာတစ်ယောက်သည် ထိုင်နေသည်။ ၎င်းအနီးတွင် သံပြားတစ်ပြားကို ဆွဲထားသည်။ ထိုသံပြားကို ထိုဘာယာ သည် 'ဂျမ်' ခနဲနေအောင် တီးလိုက်လျှင် ရေဆွဲကျနေသော အကျဉ်းသား များသည် စက်သီးကြီးကိုင်းပြီး ဆွဲသွားရလေသည်။ ရေပုံးသည် ရေတွင်း ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘာယာသည် 'ဂျမ်' ခနဲ မြည်အောင် ဒုတိယအကြိမ် ရိုက်လိုက်ပြန်လေသည်။ ထိုအခါ ရေဆွဲသူတို့ သည် အဆွဲရပ်ပြီး ရေတွင်းအနီးသို့ ပြန်လာရပြန်ပါသည်။ ဤနည်းဖြင့် တဂျမ်ဂျမ်နှင့် တစ်နေ့လုံး နေပူကျဲကျဲထဲတွင် အကျဉ်းသားများသည် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ဆွဲ၍နေရရှာလေ၏။

တစ်ခါတလေ ရေဆွဲကျသူများမှာ ၉ ယောက်လောက်ရှိ၍ တစ်ခါတလေလည်း ၉ ယောက် ၁၀ ယောက်အထိ အပြစ်ရှိသူများလျှင် များသလို တိုး၍လာတတ်ကြပေသည်။ ရန်ရှင်းသည် ရေစေ့ ဆွဲသည့် နေ့က ရေဆွဲကြသူပေါင်း ၇ ယောက် ရှိသည်။ ၎င်း ၇ ယောက်တို့သည် စက်သီးကြီး အလိမ်ကြားတွင် သွင်းထားသော လက်ကိုင်တန်းများကို တစ်တန်းလျှင် နှစ်ယောက်ကျ ကြီးကို အလယ်ကထား၍ ကိုယ်ဖြင့် တွန်းပြီး ဆွဲကြရလေသည်။ ရန်ရှင်းသည် ရှေ့ဆုံးတန်းမှ တစ်ယောက် တည်း ဆွဲရလေသည်။

ခါတိုင်းတွင် ရေဆွဲသူများကိုစောင့်ရန် ဘာယာမရှိ၊ သို့ရာတွင် ရန်ရှင်း ရေဆွဲကျသော အခါမှစ၍ ရေဆွဲသမားများကို စောင့်ရန် ဘာယာတစ်ယောက်ကို ထောင်မှူးကြီး အမိန့်နှင့် အထူးထားလေသည်။ ထားမည်ဆိုလျှင်လည်း ထားလောက်ပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရေဆွဲသမားများသည် လူညာများသာ ဖြစ်လေသည်။ (ထောင်ထဲတွင် ဘယ်သူ မညာဘဲ မနေသနည်း။) သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွယ်ကပ်ပြီး လက်ကိုင်များကို အသာထိရုံသာ ထိထားကြလေသည်။ မည်သူမျှ အားစိုက်၍မဆွဲ။ ဒီလိုနှင့် ရေပုံးသည် တဖြည်းဖြည်း အပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။ သို့ရာတွင် အထူး ဘာယာတစ်ယောက်ကို ချထား သည်မှာကား အခြားလူပျင်းတွေကို စောင့်ရန်မဟုတ် ရန်ရှင်းကို စောင့်ရန် သာ ဖြစ်လေသည်။

ထိုဘာယာသည် အနည်းငယ် တုတ်လေသည်။ ဓားပြတိုက်စဉ် က အိမ်ရှင်က ခုတ်ချလိုက်သည့် ဓားဒဏ်ရာကြီးသည် သူ့နဖူးပေါ်တွင် ကောင်းစွာထင်လျက် ရှိလေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ထိုဒဏ်ရာနှင့် တွဲနေသော နှုတ်ခမ်းကြီးသည် အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်လေသည်။

ရန်ရှင်းလည်း မခိုမကပ်ဘဲ သူ့အားရှိသ၍ ကြီးစားပြီး ဆွဲလျက် ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် အခြား ရေဆွဲသူများမှာ တကယ်ဆွဲသူများ မဟုတ်သောကြောင့် စက်သီးကြီးသည် အရှေ့သို့မတက်ဘဲ တန်း၍ နေလေသည်။ ဘာယာလည်း...

“ဟေ့ကောင် ဘာညာနေသလဲ ဆွဲလေ”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်ထဲက နံပါတ်တုတ်နှင့် ရန်ရှင်း၏ ကျောကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်၏။ ရန်ရှင်းကလည်း သူ့အသည်းကို အပ်တွေနှင့် ပိုင်း၍ ဆွဲလိုက်သလို ဖြစ်သွားလေသည်။ သူ့ခြေထောက်သည် မြေကြီးကို ထိနေမှန်းပင် မသိတော့ပေ။ ကျားနာသည် မုဆိုးကို ပြန်၍ဆွဲသူများ

ဘာသာကို ဖြစ်သမျှနှင့် ပြန်၍ လုပ်လိုက်တော့မလိုဖြစ်လိုက် အားမတန်၍ မာန်လျှောလိုက်နှင့် ရန်ရှင်းသည် စက္ကန့် ၃၀ လောက်အတွင်း အကြိမ် ၁၀ လောက် ချီတံ့ချီတံ့ ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ထို့နောက် သက်မကြီးချပြီး နောက် မနိုင်၍ သည်းခံရသော ခံခြင်းမျိုးဖြင့် ရန်ရှင်းလည်း အံ့ကြိတ်ကာ သည်းခံလိုက်ရရှာလေသည်။ သို့နှင့်ပင် နံနက်စာစားရန် ရေဆွဲဖြုတ်သည့် အချိန်သို့ ရောက်သွားခဲ့လေသည်။

ရန်ရှင်းသည် ထမင်းပန်းကန်ပြားကို ရှေ့တွင်ချထားပြီး ထမင်း စားရန် သတိမရဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားရင်း သူ့ရှေ့တည့်တည့် သမံတလင်းကို စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဒဏ်ရာက ပိုနာလာသဖြင့် အနာသက်သာအောင် ကျောကို မကြာခဏဆန့်၍ ပေးလေသည်။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားပြီးသည့် လက္ခဏာဖြင့် အံ့ကြိတ်ပြီး ထလေသည်။ ထွက်သွားမည်အလုပ်တွင် ထမင်းပန်းကန်ပြား ကို သတိရပြီး အသာကုန်းကောက်၍ ထမင်းပိုများသွန်သော အမှိုက်ပုံး ထဲသို့ သွန်ချလိုက်လေ၏။ အမှိုက်ပုံးအနီးတွင် မိနစ်ဝက်လောက် ငိုနေ ပြီးလျှင် သတိရပြန်သဖြင့် ထမင်းပန်းကန်ပြားကို ဆွဲပြီး အိပ်ထောင်၏ အရှေ့တောင်ထောင့်ရှိ လူရှင်းရာချောင်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်၍ ရှေ့ရေအောက်ရေများကို စဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။ မကြာမီ ရေဆွဲရန် အချိန်စေ့သဖြင့် ရန်ရှင်းသည် ရေတွင်းရှိရာသို့ ထ၍ သွားလေသည်။ စိတ်ဆောင်နေသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဤတစ်ကြိမ် လမ်းလျှောက်သည်မှာ ခါတိုင်းထက်ပို၍ လိုက်လေသည်။ တဂျမ်ဂျမ်နှင့် သံပြားသံ နာခံရင်း ရေဆွဲသမားတို့သည် ရေဆွဲနေကြရာ လေးပုံးခန့် ဆွဲ၍ ပြီးသွားလေပြီ။ ပဉ္စမအကြိမ် ဆွဲနေစဉ် ရန်ရှင်းကို နှိပ်စက်ရန်အတွက် သက်သက်ချထား သော ဘာသာသည် မနှိပ်စက်ဘဲ မနေနိုင်သဖြင့် ရန်ရှင်း၏ ခါးကို နံပါတ်တုတ်နှင့် တစ်ကြိမ်ဆောင့်၍ ထိုးပြန်သည်။ ရန်ရှင်းသည် ဤအကြိမ်တွင် ဘာလုပ်ရမည်ကို ကြိုတင်စဉ်းစားပြီးဖြစ်သဖြင့် ရေဆွဲရန်

ပြန်ရောက်စကတည်းက အရေးရှိလျှင် အလွယ်တကူနှင့် ထုတ်နိုင်အောင် စက်သီးကြိုးကြားတွင် လိန်ထားသော လက်ကိုင်တန်းကို ချွတ်ပြီး ဘာသာ၏ခေါင်းကို သိမ်းပြီးရိုက်လိုက်ရာ နံပါတ်တုတ်နှင့် ဘာသာ လည်း တစ်ပတ်လည်ပြီး ပုံရက်သား ကျသွားလေ၏။ သူနှင့်အတူတူ ရေဆွဲနေသော အကျဉ်းသားများလည်း လက်ကိုင်တန်းများကိုလွှတ်ပြီး အလန့်တကြား ထွက်၍ ပြေးကြလေသည်။ ရန်ရှင်းလည်း ပတ်ဝန်းကျင် ကို ဘာမျှ ဂရုမစိုက်အား၊ ဘယ်သူတွေ ပြေးကြ၍ ဘယ်သူတွေ ဘာအော်သည်ကို မြင်လည်းမမြင်၊ ကြားလည်း မကြား၊ လဲနေသော ဘာသာကိုသာ တအားကုန်ဆင့်၍ ရိုက်လျက်ရှိလေ၏။ သုံးလေးချက် လောက် ရိုက်မိသောအခါ သူ့နားတွင် ဒေါင်ခနဲ ကြားလိုက်ပြီး သူလည်း ထိုးလဲသွားလေ၏။ သတိရ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် သူသည် တိုက်ထဲရောက်နေ၍ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း အကျဉ်းသားပုလိပ်များ ဝိုင်း၍ရိုက်ထားသည့် ဒဏ်ရာများမှ သွေးများဖြင့် ပေကျံလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

အခန်း (၂၄)

ထောင်ပိုင်၏ရုံးသို့ ရန်ရှင်း ရောက်ရသည်မှာ ဤအကြိမ်သည် တတိယအကြိမ် ဖြစ်လေသည်။ ထောင်ပိုင်သည် ရန်ရှင်းကို မျက်မှောင် ကြုတ်၍ အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ရန်ရှင်းသည် လူဆိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်လေပြီ။ သို့အတွက် ထောင်မှူးကြီးက မကူရဘဲနှင့် ရန်ရှင်းကို အကြီးဆုံး အပြစ်ဒဏ်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သူ့အမှုကို စီရင်ချက်ချပြီး ၁၀ ရက်လောက် အကြာတွင် ရန်ရှင်းသည် သူ့တိုက်ခန်းကလေး၌ တုံးလုံးလဲ့၍ သူ ရိုက်လိုက်သော ဘာယာ သေမသွားသည်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။ ဘာယာ ကို သေစေချင်သည်မှာ ရန်ရှင်းသည် ရက်စက်လွန်းလှ၍ မဟုတ်။ ထိုဘာယာ သေသွား၍ သူ့ကို ကြီးပေးလိုက်လျှင် သူသည် သူ့ဒုက္ခတွေမှ မြန်မြန်လွတ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သောကြောင့်တည်း။

ဤသို့ ထွေရာလေးပါးကို စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် ဘာယာ တစ်ယောက်သည် သူ့ကို မူးဝဆီသို့ ခေါ်ထုတ်သွားလေ၏။ ထောင်မှူးကြီး၏ ရုံးရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်း သံခြေချန်သော ခတ်ပြီးလျှင် အစောင့်ပုလိပ်များဖြင့် ရန်ကုန်သင်္ဘောဆိပ်သို့ ပို့လိုက်သော

အခါ သူ့ကို မော်လမြိုင်ထောင်သို့ ပို့တော့မည်ဟု ရန်ရှင်းသည် ကောင်းစွာ ရိပ်မိလာလေ၏။ ထိုနေ့ည တစ်ညလုံးလိုလိုပင် သင်္ဘောပေါ်၌ ရန်ရှင်းသည် ကောင်းစွာမအိပ်နိုင်၊ ထိုညက တစ်လမ်းလုံးတွင် နှင်းကျနေသော ကြောင့် ရန်ရှင်းတို့စီးလာသော အမြန်သင်္ဘောသည် နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ် ၂ ချက်တီးလောက်မှ ရန်ကုန်သို့ ကပ်လေသည်။ ညနေရထားနှင့် မော်လမြိုင်သို့ လိုက်ကြရာ နောက်တစ်နေ့နံနက် ၅ နာရီခွဲလောက်တွင် မီးရထားသည် ဇင်းကျိုက်တောင်ဘေးကိုဖြတ်၍ ခုတ်လျက်ရှိလေသည်။ သူနှင့် တစ်တွဲတည်းစီးလျက်ရှိသော ခရီးသည်အချို့သည် ဇင်းကျိုက်တောင်ထိပ်ပေါ်၌ တည်ထားသော ဇင်းကျိုက်စေတီတော်ကို လက်အုပ်ချီကာ ရှိခိုးနေကြသည်ကို မြင်သဖြင့် ရန်ရှင်းလည်း လက်ထိတ်ခတ်ထားသော လက်များကို နဖူးသို့မြှောက်ကာ ဇင်းကျိုက်စေတီဘက်သို့ လှည့်၍ လက်အုပ်ချီပြီး...

“တပည့်တော် ဒီဝဋ်က မြန်မြန် ကျွတ်ပါရစေဘုရား” ဟု ငိုသံပါနှင့် ခပ်တိုးတိုး ဆုတောင်းမိလေ၏။

သို့နှင့်ပင် ရန်ရှင်းသည် နံနက် ၉ နာရီလောက်တွင် မော်လမြိုင်ထောင်သို့ ရောက်လေ၏။ ဗူးဝတွင် ထုံးစံအတိုင်း အဖေဖောမည်၊ အမေ နာမည်၊ အစရှိသည်တို့ကို စစ်ဆေးပြီးနောက် ရန်ရှင်းကို လူဆိုးတိုက်သို့ ပို့လိုက်လေ၏။

တရားခံရိုးရိုးဆိုလျှင် ဗူးဝထိပ်၌ပင် လက်ထိတ်ချွတ်၍ လာပို့သော ပုလိပ်သည် ဗူးဝကပင် ပြန်ရလေသည်။ သို့ရာတွင် လူဆိုးတရားခံကိုမူကား ဗူးဝတွင် လက်ထိတ်မချွတ်ရသေးဘဲ လူဆိုးတိုက်အထိ ပုလိပ်က လိုက်ပို့ရလေသည်။ ပုလိပ်နှင့်အတူ ဘာယာတစ်ယောက်ကို ဗူးဝက ထည့်လိုက်လေသည်။ လူဆိုးတိုက်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရန်ရှင်း၏ မူလလက်ထိတ်ကို ချွတ်လိုက်ရာ အသင့်စောင့်နေသော လူဆိုးတိုက်၏ တန်းစီးခေါ် အကျဉ်းသားဘာယာနှင့် သူ့တပည့်

တစ်ယောက်သည် ထောင်ကလက်ထိတ်နှင့် ရန်ရှင်းကို နောက်ပြန်လက်ထိတ်ခတ်လိုက်လေ၏။ ဤသို့ ခတ်ပြီးသောအခါ လူဆိုးတိုက်ထောင်မှူးအလာကို စောင့်ရင်း ရန်ရှင်းသည် ထောင်ပုံစံအတိုင်း ထိုင်၍ စောင့်နေလေသည်။

လူဆိုးတိုက်ဆိုသည်မှာ မော်လမြိုင်ထောင်ကြီး အတွင်းတွင် ထပ်ဆောက်ထားသော ထောင်ကလေးတစ်ခုဖြစ်လေသည်။ ထိုထောင်ကလေးသည် လူဆိုးအကျဉ်းသားများ ဇွဲချွတ်ရန်အတွက် ဆောက်ထားသည်ဟု သိရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဗမာပြည်ရှိ အခြားထောင်များတွင် ထောင်များက ဆိုးသည်ဟု အယူရှိသော ထောင်သားများကို ထိုထောင်ကလေးသို့ ပို့လိုက်ကြလေသည်။ ဤသို့ ပို့လိုက်ခြင်းဖြင့် လူဆိုးသည် လူကောင်း ဖြစ်မဖြစ်ကို မစဉ်းစားမီ အပို့ခံရသော အကျဉ်းသားများသည် မည်ကဲ့သို့ အကျဉ်းသားများဖြစ်သည်ကို သိဖို့ရန်လိုလေသည်။

လူတစ်ယောက်သည် ထောင်ကျရကတည်းက ဆွေတကွဲမျိုးတကွဲဖြစ်ပြီး သူ၏စိတ်များသည် ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်၍နေလေသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်နေရသည့်အထဲတွင် ထောင်ဘာယာများ၊ ထောင်ပျာတာကုလားများ၊ ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင်များက ထပ်မံ၍ နှိပ်စက်ကြပြန်ရာ ‘မထူးတော့ပါဘူးကွာ’ ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် ကနဂုတ်လို အကျဉ်းသားများပင် ထ၍ ရမ်းလိုက်မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဥပမာ ရန်ရှင်းကို ကြည့်ကြစို့။ ရန်ရှင်းကို လူဆိုးဟူ၍ ခေါ်နိုင်ပါမည်လော၊ လူဆိုးဘဝသို့ ရောက်အောင် ပို့ပေးသူမှာ ထောင်အရာရှိများပင် မဟုတ်ပါလော။ ရန်ရှင်းလို လူဆိုးဘဝသို့ အပို့ခံရသူများသည် အနန္တပင်။ နောက်ပိတ်ဖိနပ်ကြီးများဖြင့် နှာနုကျိုးအောင် အကန်ခံရလျှင် မည်သို့သော ပုထုဇဉ်သည် စိတ်ကို ချုပ်ထိန်းနိုင်တော့ပါမည်နည်း။ ‘ဝရမ်းပြေးနဲ့ ဖာသည်မနဲ့ ဇရပ်ပေါ်မှ ... ပြီး မွေးလာတဲ့အကောင်’ ဟု လူလူခေါင်တွင် စော်ကားပြီး ပါးကိုရိုက်လျှင် ဘယ်အကျဉ်းသားသည်

အသည်းကို လှံနှင့် ဆွဲလိုက်သကဲ့သို့ မဖြစ်ဘဲ နေနိုင်ပါအံ့နည်း။ ထောင်အရာရှိများက ဤသို့ စော်ကားနှိပ်စက်သဖြင့် စိတ်မချုပ်နိုင်သောကြောင့် ပြန်၍လုပ်မိလျှင် လုပ်မိသော ထိုအကျဉ်းသားသည် လူဆိုးဖြစ်၍ သွားလေပြီ။ ထိုသို့သော လူဆိုးများကို သူတို့ထောင်တွင် အားရအောင် ဝိုင်း၍ လုပ်လိုက်ကြပြီးနောက် ထိန်းလို့မရဘူးဟု အကြောင်းပြပြီး မော်လမြိုင် ထောင်သို့ ပို့လိုက်ကြလေသည်။

၁၉၃၀ ခုနှစ်က ရန်ကုန်ထောင်ကြီးတွင်လည်းကောင်း၊ ၁၉၃၄ ခုနှစ်က အင်းစိန်ထောင်ကြီးတွင်လည်းကောင်း၊ အကျဉ်းသားများ ထခဲ့ကြဖူးလေသည်။ ထိုအခါက အကျဉ်းသားတွေ အတော်လည်း သေလိုက်ကြရသေးသည်။ သူတို့ ထရသည်ကို အရင်းစစ်လိုက်သောအခါ ရန်ကုန်ထောင်တွင် ထောင်ပိုင်ကြီး၏ အနှိပ်စက်ကို မခံနိုင်သောကြောင့်ဟုလည်းကောင်း၊ အင်းစိန်ထောင်တွင် ထောင်ပိုင်ကလေး၏ အနှိပ်စက်ကို မခံနိုင်သောကြောင့်ဟုလည်းကောင်း၊ သိရှိရသဖြင့် ရန်ကုန်ထောင်မှ ထောင်ပိုင်ကြီးကို ကုလားပြည်သို့ ပြန်ပို့ခဲ့ရဖူးလေသည်။ ထိုအခါက သေကြရသော အကျဉ်းသားများသည် သေလောက်အောင်ပင် ဆိုးသလော။ ဆိုးသည်ဟုဆိုလျှင် သူတို့ကို ဆိုးအောင်လုပ်ပေးသည်မှာ ထောင်အရာရှိများပင် မဟုတ်ပါလော။ သို့ရာတွင် ထောင်ပိုင်မှာကား... ဘာမှမဖြစ်...။ သူ့အနှိပ်စက်ကို ခံရသော အကျဉ်းသားများသာ မရှုမလှ သေကြရသည်။

ထောင်ပျာတာကုလားတို့ကလည်း တစ်ထောင့်က နှိပ်စက်တတ်သေး၏။ သူတို့နှိပ်စက်ပုံကို ကြည့်ကြဦးစို့။ ထောင်ထဲတွင်ရှိသော ပျာတာကုလားများသည် အားလုံး တစ်ယောက်မကျန် ဘိန်း၊ ကုတ်ကင်း၊ အရက်၊ ဆေးလိပ် အစရှိသော တားမြစ်ထားသည့် အရာများကို ထောင်ထဲသို့ သွင်းပေးသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ဥပမာ- ပျာတာကုလားတစ်ယောက်သည် 'ကျွန်တော် မသွင်းပါဘူး' ဟု ထ၍ ပြောငြားအံ့။

ထိုကုလားသည် ရူး၍သော်လည်းကောင်း၊ လိမ်ပြောချင်၍သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရမည်။ ဆေးလိပ်၊ ဘိန်း၊ ဘင်း၊ ကစော်၊ လှော်စာ၊ အရက်ကိုသာမက ပိုက်ဆံရှိလျှင် ထိုပျာတာကုလားများနှင့် ပေါင်းပြီး သူတို့ကိုယ်ထဲတွင် ဖွက်ယူနိုင်သည့် အရာထဲက ဘာမဆို ထောင်ထဲသို့ သွင်းနိုင်လေသည်။ ထိုမျှမကသေး ထောင်ရှိသောအရပ်တွင် ဆွေမျိုးညာတိ အသိမိတ်ဆွေ ရှိလျှင် ထိုပျာတာကုလားများကို လွှတ်ပြီး ငွေတောင်းခိုင်းနိုင်သည်။ ငွေရလာလျှင် သူတို့က တစ်ဝက် ဖြတ်လေသည်။

ပျာတာကုလားတစ်ယောက်က အကျဉ်းသား ငဖြူအတွက် ဤသို့သွင်းပေးလျှင် အခြား ပျာတာကုလားတစ်ယောက်က ငဖြူကို ဆီး၍ ဖမ်းလေသည်။ ထိုသို့ဖမ်းသည့်အခါ တောင်းပန်၍လည်း မရ၊ ဆလံပေး၍လည်း မဖြူ၊ ရှိခိုး၍လည်း ချမ်းသာမပေး၊ ထိုပျာတာကုလား၏ လက်ထဲသို့ တစ်ကျပ်၊ ငါးမူးစသော ဘွဲ့ဖြူကို ထည့်လိုက်မှ ချမ်းသာရာ ရပေတော့သည်။ ပိုက်ဆံမပေးနိုင်သော နင်းပြား အကျဉ်းသမားများမှာ ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် ရုံးတင်ခံရရှာလေသည်။

ထိုအခါတွင် အကျဉ်းသားက သူတို့ပဲ သွင်းပေးတယ်။ အခြားကောင်တွေတော့ သောက်စားနေကြတယ် ငါက ပိုက်ဆံမပေးနိုင်တော့ ငါ့ကိုဖမ်းတယ်၊ ဟယ်... မထူးတော့ပါဘူးကွာဟု စဉ်းစားပြီး ပျာတာကုလားကို ရိုက်မိတတ်လေ၏။ ဤသို့ ရိုက်မိပြန်လျှင်လည်း ထိုအကျဉ်းသားသည် လူဆိုးဖြစ်သွားပြန်လေသည်။

ဘာယာခေါ် အကျဉ်းသား ဦးထုပ်သမားတို့၏ ပယောဂကြောင့် အကျဉ်းသား ရိုးရိုးဘဝမှ လူဆိုးဖြစ်လာရပုံလည်း ရှိသေး၏။ ထိုဦးထုပ်သမားများသည် ထောင်ထဲတွင် ဗိုလ်ကျသူများဖြစ်သည်။ ထောင်ထဲတွင် လူမော်ကို ဗိုလ်ကျသူဟု ခေါ်လေသည်။ ထိုဗိုလ်ကျသူများက ခေါင်းတုံးများကို အိုးစားဆွယ်၍ မရသည့်အခါ နိုင်သည့်အခါမှ

နေပြီး ညည်းတတ်ကြလေသည်။ ဤသို့ အညည်းမခံနိုင်သဖြင့် နင်းပြားက ဗိုလ်ကျသူများကို ပြန်၍ရိုက်လျှင် ထိုသူမှာ လူဆိုးဖြစ်သွား ပြန်လေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ထိုဗိုလ်ကျသူများက သူတို့ကို အပ်ထားသော ငွေများကို ပြန်မပေးဘဲ အနိုင်ကျင့်တတ်ကြသေး၏။ ဤသို့ အနိုင်ကျင့်သည်ကို သည်းမခံနိုင်သဖြင့် ပြန်လုပ်မိလျှင် လူဆိုးဖြစ်ပြန်၏။

မော်လမြိုင်ထောင်သို့ အပို့ခံရသော လူဆိုးတစ်ရာလျှင် ငါးဆယ်နှစ်လီသည် အခြား မည်သည့်နည်းများဖြင့် မဟုတ်ဘဲ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် နည်းများဖြင့်သာ လူဆိုးများ ဖြစ်လာကြပေရာ၊ ထောင်ထဲတွင် တစ်ကိုယ်တည်းနှင့် လူကောင်း လူဆိုးဟု နှစ်ဘဝ ပြောင်းရပုံမှာ အတော်ပင် အံ့ဩဖို့သာ ကောင်းပေတော့၏။

ရန်ရှင်းသည် အတော်ကလေး ထိုင်မိသောအခါ လူဆိုးတိုက် ထောင်မှူးဝင်၍ လာလေ၏။ ရန်ရှင်း၏ နောက်နားတွင် ရပ်နေသော တန်းစီးနှင့် တပည့်သည် အမဲသား ကျွေးခါနီးတွင် မာန်ဖီလျက်ရှိသော ခွေးဆိုးကြီး နှစ်ကောင်ကဲ့သို့ တလှုပ်လှုပ် တရွရွနှင့် ဖြစ်နေလေ၏။ ထောင်မှူးသည် ရန်ရှင်းကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး...

“ဟေ့ကောင် မင်းတယ်ဆိုးတဲ့ ကောင်ပေါ့လေ” ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့ မေးလိုက်ရာ၊ ရန်ရှင်းကလည်း...

“ကျွန်တော် မဆိုးပါဘူးခင်ဗျာ” ဟု လေသံခပ်ပျော့ပျော့နှင့် ပြန်၍ ဖြေလေသည်။

ထောင်မှူးသည် လိမ်ပြောသည်ကို မကြိုက်၊ မော်လမြိုင်ထောင် သို့ရောက်သည့် အကျဉ်းသားတိုင်း လူဆိုးဖြစ်ရမည်။ မဆိုးလျှင် အစိုးရသည် စရိတ်အကုန်ခံ၍ သူတို့ကို အဘယ်ကြောင့် မော်လမြိုင်သို့ ပို့ရမည်နည်း။

သို့ဖြစ်ပါလျက်နှင့် သူကဲ့သို့သော ဧရာမပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် လုံးကို ‘ကျွန်တော် မဆိုးပါဘူးခင်ဗျာ’ ဟု ရန်ရှင်းသည် လိမ်ပြော

သည်မှာ သူ့ကို အကြီးအကျယ် စော်ကားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ထောင်မှူးသည် ရန်ရှင်းအပေါ်တွင် အတော်စိတ်ထွက်၍ လာလေသည်။ ထောင်မှူး ။ ။ “မအေ.....က ငါ့ကိုတောင် လိမ်ဦးမလိုလား၊ နင်မဆိုးရင် နင့်ကို ..... မို့လို့ ဒီကို ပို့ရမလား”

ဟု ပြောပြီးလျှင် သူ့တပည့်များဘက်သို့ လှည့်၍... “ဟေ့ကောင်တွေ ဒီမအေ..... ကို တိုက်ပုံစံ ကောင်းကောင်း ပြလိုက်စမ်း.....” ဟု အမိန့်ပေး၍ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။

ရန်ရှင်း၊ တန်းစီးနှင့် သူ့တပည့်တို့သာ ရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တန်းစီးလုပ်သူသည်... “ဟေ့ကောင် ထလိုက်စမ်း” ဟု ရန်ရှင်းကို ငေါက်၍ အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

သူတစ်ကိုယ်လုံး ပွဲထဲက နှိပ်စက်ရမည့် မင်းသားကြီးလေ ဖမ်းလျက်ရှိလေရာ၊ ရန်ရှင်းသည် လက်ထိပ်နောက်ပြန်ခတ်လျက် မတ်တတ်ထသောအခါ တန်းစီး၏ တပည့်သည် ရန်ရှင်း၏ လုံချည်ကို ချွတ်၍ ထောင်ပုံစံအတိုင်း ရန်ရှင်းကိုယ်တွင် တလာစီလေသည်။ တလာစီ ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်... “ညာလက် မြှောက်ပေး” ဟု တန်းစီး၏ တပည့်သည် မာန်ပါပါနှင့် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

နောက်ပြန် လက်ထိတ်ခတ်ထားသဖြင့် လက်မမြှောက်နိုင်ချေ။ ညာဘက် တံတောင်ဆစ်ကိုကွေးပြီး ကိုယ်ကို ဘယ်လက်သို့ အသာ စောင်းလိုက်ရသည်။ တန်းစီးတပည့်လည်း သူ့လက်သီးကြီးဖြင့် အထင်းသား ပေါ်နေသော ရန်ရှင်းဘေးကို ဆောင့်ထိုးလိုက်လေ၏။ ရန်ရှင်းလည်း အလွန်နာသဖြင့် သူ အူ၊ အသည်းတွေကို ကပ်နှင့်ဖိထားသလို ဖြစ်နေလေသည်။ အာဏာသားလည်း...

“ဘယ်လက်မြှောက်ပေး” ဟု ထပ်၍ အော်ပြန်ရာ ရန်ရှင်းလည်း ရှေးနည်းအတိုင်း စောင်းပေးရပြန်၏။

အားကလည်း ပျော့လျက် ရှိပြီဖြစ်သဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် ဘေးကို အထိုးလိုက်တွင် ရန်ရှင်းသည် သူ့ဘေးသို့ နှစ်လှမ်းလောက် လွင့်ပြီးသွားလေသည်။ ရန်ရှင်းသည် သူ့မျက်စိကို မှိတ်ထားပြီး အသက် ၅၅၇ ကျပ်လွန်းသဖြင့် သက်ခိုးရှု၍ နေရရှာလေ၏။

ထိုင်ဟု အမိန့်ပေးသံ ကြားရပြန်သဖြင့် ရန်ရှင်းသည် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ရပြန်လေ၏။ ခေါင်းကို ဘယ်ဘက် စောင်းပေး ဟူသော အမိန့်ကြောင့် ဘယ်ဘက်သို့ စောင်းအပေးလိုက်တွင် ရန်ရှင်း၏ နားနှင့် ပခုံးကြားကို တန်းစီး၏တပည့်သည် လက်ဝါးနှင့် တအား လေး၊ ငါး ချက်လောက် ရိုက်လေ၏။ ထိုကဲ့သို့ပင် ညာဘက်သို့အစောင်း ခိုင်းပြီး လေးငါးချက်လောက် တွယ်လိုက်ပြန်သေးသည်။ ဤလိုဖြစ်နေ မည်ကို ဤထောင်သို့ မရောက်မီကတည်းက ရန်ရှင်းသည် ကြို၍ သိပြီးပြီ။ ပုသိမ်ထောင်မှာ နေစဉ်ကပင် မော်လမြိုင်ထောင်ပြန် အကျဉ်းသား များက ပြောပြသည်ကို ကြားရဖူးသဖြင့် ဤပုံစံများသည် ရန်ရှင်းအတွက် အထူးအဆန်းများ မဟုတ်ကြချေ။ ဒေါသကလည်းထွက်၊ ပြန်၍လည်း မလုပ်နိုင် နာလည်း နာလွန်းသဖြင့် ရန်ရှင်း တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဇောချွေး များ ပြန်လာပြီးလျှင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တဆတ်ဆတ်နှင့် တုန်၍ နေလေ၏။

ဇက်ကိုရိုက်၍ ပြီးသောအခါ ရန်ရှင်း၏ရှေ့တွင် ရပ်နေသော တန်းစီး၏တပည့်သည် ရန်ရှင်း၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ပြီး ရန်ရှင်း၏ ရင်ဝကို ခူးနှင့် တိုက်လိုက်ရာ ရန်ရှင်းသည် နောက်သို့လန်ပြီး ပုံလျက် သား လဲနေလေ၏။

“ဟိတ်ကောင် မင်းမိန်းမလား ဆိုးတော့ဆိုးတတ်တယ် ခံတော့ မခံတတ်ဘူးလား၊ ထ” ဟု တန်းစီး၏ တပည့်သည် ရန်ရှင်းပေါ်က

စီးကြည့်ပြီး ရန်ရှင်းကို အမိန့်ပေးသော်လည်း ရန်ရှင်းသည် မလှုပ်ဘဲ နေလေ၏။ သို့ရာတွင် ဤသို့နေခြင်းသည် တန်းစီးတပည့်၏ အမိန့်ကို ဖီဆန်ချင်သောကြောင့် မဟုတ်၊ ရန်ရှင်းသည် သတိလစ်နေသဖြင့် သူ့အမိန့်သံကို မကြားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ တန်းစီး၏တပည့် သည် ရေတစ်ခွက် ခပ်လာပြီး ရန်ရှင်း၏မျက်နှာပေါ်သို့ ပက်ချလိုက်လေ သည်။ အတော်ကလေးကြာသောအခါ ရန်ရှင်းသည် အနည်းငယ် သတိရလာသဖြင့် တန်းစီး၏တပည့်သည် ရန်ရှင်းကို အတင်းဆွဲ၍ ထူလေ၏။ ရန်ရှင်းသည် မထိုင်နိုင် ထိုင်နိုင်နှင့် ထိုင်နေစဉ် ဆရာဖြစ်သူ တန်းစီးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပြေးလာပြီး ထသွားဟု ပြောပြောဆိုဆို ရန်ရှင်း၏ နောက်ကျောကို ခူးနှင့် ပစ်တိုက်လိုက်ရာ ခူးဖျားတွင် ရန်ရှင်း သည် လွင့်ပါသွားလျက် အရှိန်ကုန်သည့်နေရာတွင် ပုံရက်သား လဲနေ လေ၏။ ထိုအခါတွင် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်သည် ရန်ရှင်းကို ချိုင်း အောက်ကဆွဲပြီး တိုက်ထဲတွင်သွင်း၍ သော့ခတ်ထားလိုက်ကြလေ၏။

ရန်ရှင်းသည် သူတို့ချထားခဲ့သော နေရာတွင်ပင် လဲလျက် ရှိလေသည်။ ရန်ရှင်း၏ပါးစပ်ထဲမှလည်း သွေးများသည် စီး၍ ကျလာ ပြီးလျှင် ပါးစပ်နား၌ပင် အိုင်၍ နေလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့အဖို့ ရန်ရှင်းအတွက် သင်ခန်းစာများ မကုန်သေးပေ။

နာရီပြန် နှစ်ချက်ခွဲလောက်တွင် ရှေ့လက်ထိတ်ခတ်ပြီး ရန်ရှင်း ကို တိုက်ထဲမှ ခေါ်ထုတ်သွားကြပြန်လေသည်။ တိုက်တန်းလျားမှ ကိုက် ၂၀ လောက် သွားမိသောအခါ အလျား ၁၀ တောင်၊ အနံ ၄ တောင် လောက်ရှိသော သံမဲတလင်းကိုင်ထားသည့် ရေကန်တစ်ခုသို့ ရောက်လေ သည်။ ထိုရေကန်၏ ကန်ဘောင်ရိုးပေါ်တွင် ရန်ရှင်းကို အထိုင်ခိုင်းပြီး လျှင် တန်းစီးသည်...

“ဟော့ကောင် ဟိုကိုကြည့်စမ်း” ဟု ရေကန်ထောင်ရှေ့ လက်ညှိုးနှင့်ထိုး၍ ပြောလေသည်။

ရန်ရှင်းသည် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကြိုးစင်ကိုတွေ့ရ၏။ ထိုအခါ တန်းစီးသည်...

“ဟေ့ကောင် ဘာမြင်သလဲ” ဟု မေးရာ ကြိုးစင်ကို မြင်ပါသည်ဟု ရန်ရှင်းက ဖြေရပြန်လေသည်။

ငှင်းဖောက် ရန်ရှင်းကို တန်းစီးသည် ရေထဲသို့ ကန်ချလိုက်လေ၏။ ရန်ရှင်း ရေထဲသို့ ကျသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တန်းစီး၏ တပည့်လည်း ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်ပြီး ကန်အောက်တွင် ရန်ရှင်း၏ လည်ပင်းကို နင်းထားလိုက်လေ၏။ ရန်ရှင်းလည်း မွန်းလွန်းသဖြင့် နင်းထားသောသူ၏ ခြေထောက်အောက်တွင် ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်နှင့်ဖြစ်၍ နေလေ၏။ သေခါနီးလောက် ရောက်သောအခါမှ ရန်ရှင်းကို ဆွဲ၍ ဖော်လိုက်၏။ အပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆရာဖြစ်သူက ‘ဟေ့ မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ’ ဟု ရန်ရှင်းကို မေးလေသည်။ ရန်ရှင်းလည်း ထိုဘဝသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် သေရမည်ကို နည်းနည်းကလေးမှ မကြောက်တော့သော်လည်း မသေမီခံရမည့် ဒုက္ခကိုကား မခံလိုသောကြောင့် ‘မယ်ရန်’ ဟု မိန်းမနာမည်ပြောင်း၍ အညံ့ခံလိုက်ရလေ၏။ ဤသို့ အညံ့မခံဘဲ ‘ရန်ရှင်း’ ဟု ပြောလိုက်လျှင် မိန်းမနာမည် မပြောမချင်း ရေထဲသို့ ထပ်၍နှစ်ဦးမည်ကို ရန်ရှင်းသည် ကောင်းစွာ သိလေသည်။

‘မယ်ရန်’ ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ရန်ရှင်းသည် တစ်ကြိမ်သာ ရေနစ်ခံရ၏။ ဤအခမ်းအနား ပြီးသည့်နောက် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်သည် ရန်ရှင်းကို သူတိုက်ခန်းထဲသို့ လေကြီးမိုးကြီးတိုက်၍ သွင်းလိုက်ကြပြန်၏။ လေကြီးမိုးကြီး တိုက်လိုက်သည်ဆိုသည်မှာ တစ်လမ်းလုံးတွင် အမျိုးမျိုးသော ထိုးကြိတ် ရိုက်နှက်သွားခြင်းကို လူဆိုးထောင်အခေါ်နှင့် ခေါ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ပထမနေ့ သင်ခန်းစာများ ကုန်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ရန်ရှင်းသည် နောက်ထပ် အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ သူ၏တိုက်ခန်းထဲတွင် အသာကလေး လှဲ၍ နေလေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာများ ပွနေသဖြင့် ဘယ်နေရာက နာရမှန်း မသိလောက်အောင်ပင် ဖြစ်နေ၏။

အချိန်သည်ကား ညဉ့် ၁၂ နာရီနှင့် နှစ်မောင်းရှိလေပြီ။ အကျဉ်းသားများအားလုံးလည်း တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းလျက်ရှိသဖြင့် သိုးနေအောင် အိပ်ကုန်ကြပြီဖြစ်ရကား၊ ထောင်နာရီစင်မှ ၁၅ မိနစ် တစ်ကြိမ်ကျ နာရီခေါက်တိုင်း အော်ဟစ်ရသော ထောင်ပျာတာကုလားများ၏ အော်ဟစ်သံမှတစ်ပါး တစ်ထောင်လုံးသည် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိလေသည်။ ရန်ရှင်းမှာမူကား မအိပ်နိုင်သဖြင့် ခပ်ခွေခွေကလေး လှဲနေပြီး ‘ရက်စက်ပါပေကွယ်’ ဟူ၍သာ မကြာခဏ ငြီးလျက်ရှိလေ၏။

အမှန်စင်စစ်မှာမူကား နေ့လယ်က သူ့ကိုပြလိုက်သော ပုံစံများသည် ရက်စက်သောပုံစံများ မလုပ်သေး၊ စားပွဲပေါ်တွင် လက်ထောက် ခိုင်းထားပြီး လက်မောင်းရိုးပေါ်တွင် မြင်းလုံးနှင့် လှိမ့်သောပုံစံ၊ နှစ်ဖက်ချွန် ကြေးချောင်းကလေးများကို လက်ချောင်းများကြားထဲတွင် ထည့်ပြီး အရိုးကို သွား၍စိုက်အောင် လက်ချောင်းများကို အဖျားမှာ ညှစ်သောပုံစံ၊ နေ့တိုင်း ရေကန်သို့ အသွားအပြန်တွင် လေကြီးမိုးကြီး တိုက်သွင်းသော ပုံစံ၊ အုန်းခွံတွေကို အဆမတန် ပေးပြီးလျှင် မထူနိုင်သောအခါ ကြိမ်ဒဏ်ပေးသောပုံစံ၊ ချီးနှင့်သေးကို ဖျော်ပြီး အတင်းသောက်ခိုင်းသော ပုံစံ၊ ဤသို့သော ပုံစံများလည်း အများကြီး ကျန်ပေသေးသည်။ ဤပုံစံများနှင့် ဘယ်လူဆိုးမျှ မလွတ်ချေ။ တစ်လခွဲလောက် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဤပုံစံများဖြင့် စခန်းသွားကြရပေ၏။ အပြင်ဘက်က ဆွေမျိုးများလည်း ဆိုင်ရာ ထောင်မှူးနှင့် ကြံနိုင်ဖန်နိုင်လွန်းမက ကြံသောကြောင့် မျက်နှာ အရှိဆုံး လူဆိုးသည် အသက်သာဆုံး တစ်လလောက် ခံရသည်။ သို့ရာတွင် အဆိုပါပုံစံများ၏ဘေးမှ လွတ်မည်မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ထိုပုံစံများကို ကြောက်ပြီး ကိုယ့်ဝေးစေ့ကိုယ် ထုသတ်ကြသူများ၊ ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ် ထက်စွာသွေးထားသော နံပါတ်ပြားကလေးများဖြင့် လှီးသတ်ကြသူများ၊ လည်ပင်းကြီးတပ်ပြီး ဆွဲကြိုးချ၍ သေကြသူများသည် လူဆိုးထောင်ထဲတွင် မကြာခဏ ပေါ်ပေါက်ကြလေသည်။ ရန်ရှင်းသည် ဤပုံစံများနှင့် ဤသတင်းတို့ကို ပုသိမ်ထောင်မှာ ရှိစဉ်ကပင် နားရည်ဝခဲ့လေပြီ။ ယခုမူကား ကိုယ်တိုင် တွေ့နေရသဖြင့် 'အင်း... ဒီလူတွေ ဒီလိုသေမယ်ဆိုလဲ သေနိုင်ကြတာပဲ ဒီဘဝရောက်မှဖြင့် မထူးတော့ပါဘူး' ဟု တစ်ယောက်တည်း ထောက်ခံ လျက် ရှိလေ၏။

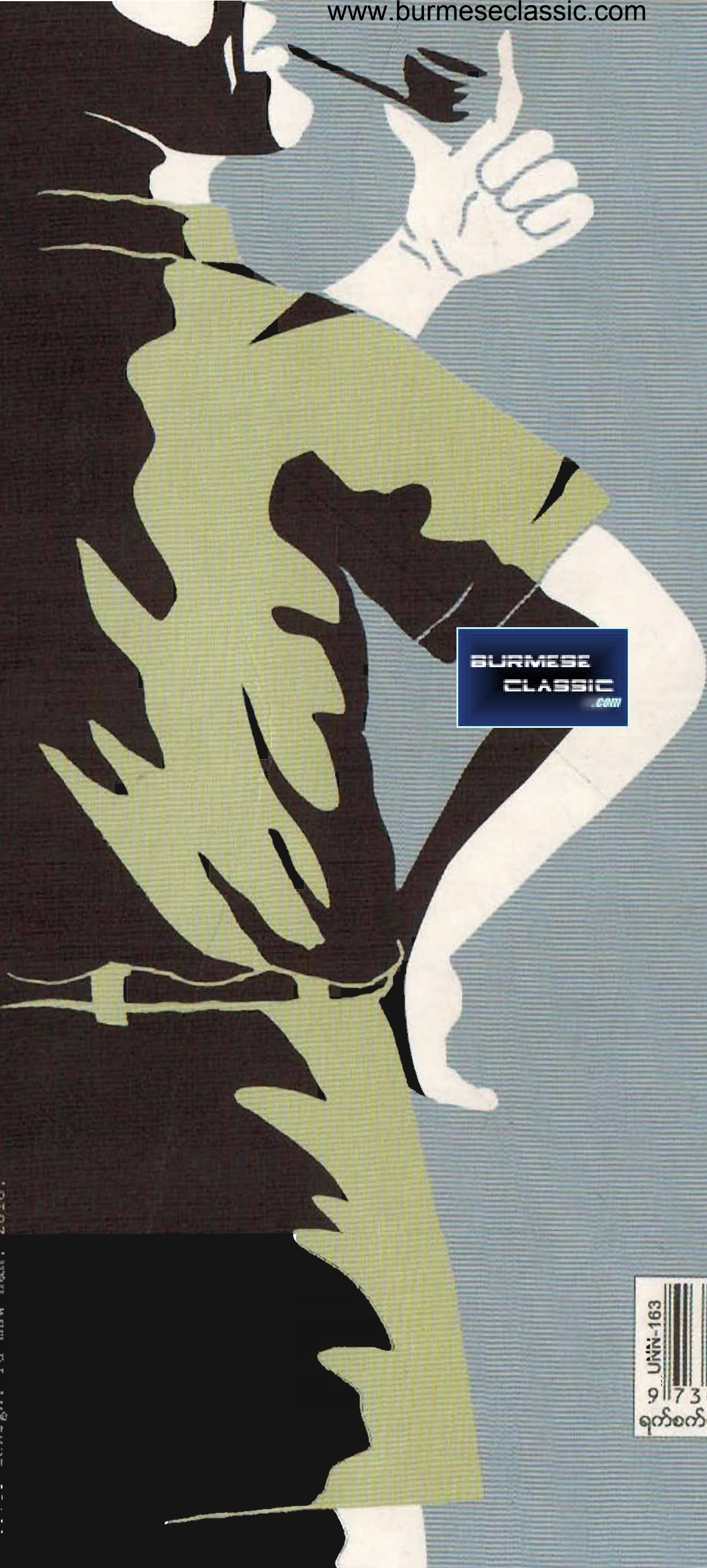
လူတို့သည် အသက်ရှင်နေကြသည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ သူတို့ဘဝတွင် တွယ်စရာ တစ်ခုခုကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ရန်ရှင်း သည် ဤအတိုင်းပင် တွေးမိသည်မှာ ကြာလေပြီ။ ထို့ကြောင့် တုံးလုံး လှဲရာမှ ထ၍ ထိုင်လေ၏။ ထိုင်ပြီးလျှင် သူတိုက်ခန်း၏ သံတိုင်ကြားမှ အပြင်ဘက်သို့ တစ်မိနစ်ခန့် စိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။ ထို့နောက် သက်မကြီးချပြီးလျှင် သူဝတ်ထားသော နံငယ်ကို လက်လေးလေးဖြင့် ဆွဲ၍ ဆုတ်လျက်ရှိလေ၏။ သူ့အလိုကျ ဆုတ်၍ ပြီးသောအခါ သူ့အခန်း ထိပ်တွင် လေဝင်ရန်အတွက် တပ်ထားသော စပါယ်ထပ် ပြတင်း ပေါက်ကို မော့၍ ကြည့်လေသည်။ ကြည့်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့စိတ်ကို တင်းလိုက်ရာ စိတ်ဆောင်နေသဖြင့် အားပြည့်လာသည်ဟု သူသည် ထင်မှတ်မိလေ၏။ သက်မကြီး တစ်ကြိမ်ချပြီးလျှင် ရန်ရှင်းသည် သူတိုက်ခန်းတံခါး၏ သံတိုင်ကို တွယ်ပြီး စပါယ်ထပ် ပြတင်းပေါက် ဆီသို့ တက်၍ သွားလေ၏။

အားလုံးကိစ္စပြီး၍ ပြတင်းပေါက်၏ သံတိုင်ကို ကိုင်ထားသော သူ့လက်များကို လွှတ်လိုက်တော့မည်ဆဲဆဲတွင် သူ့အသက်ဘူး ငွေခင်၏ မျက်နှာကလေးသည် ရန်ရှင်း၏ မျက်စိထဲတွင် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်

ပေါ်၍ လာလေ၏။ ရန်ရှင်းသည် လွှတ်လိုက်တော့မည့်ဆဲဆဲရှိသော လက်များကို မလွှတ်သေးဘဲ သူ့မြင်ရသော အာရုံကိုသာ စိုက်၍ ကြည့်နေ မိလေသည်။ ဤမမြဲသော လောကကြီးထဲတွင် ငွေခင်၏ အာရုံသည် လည်း မြဲနိုင်ပါဦးမည်လော။ မကြာမီ ကွယ်ပျောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရန်ရှင်းသည် မျက်စိမှိတ်၍ သက်မကြီး တစ်ချက်ချပြီး သံတိုင်ကို ကိုင်ထားသော လက်များကို ဖြေချလိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဆိုင်ရာပိုင်ရာတို့သည် ရန်ရှင်း အလောင်းကို မြှုပ်ပြီး လူသေစာရင်း စာအုပ်ကြီးထဲ၌ ဓားခုတ်မှုနှင့် ကျလာသော ၃၆ နှစ်ရှိ ရှမ်းစုရွာသား ရန်ရှင်းသည် ငှက်ဖျားရောဂါနှင့် သေသည်ဟု စာရင်းသွင်းလိုက်ရုံမှတစ်ပါး မော်လမြိုင်ထောင်ထဲတွင် ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်ပေ။

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဒီဇိုင်း: Lu Mya Han, 2018.

UNN-163

9 730555 430700

ရက်စက်ပါပေ့ကွယ် - ၃၀၀၀ကျပ်